

நகரத்தார்

மரபும்

விசேடங்களும்

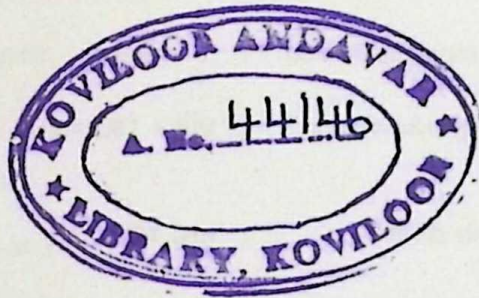
ACC 44145

Y 5925

வெற்றியூர் அரு.சுந்தரம்

நகரத்தார் மரபும் விசேடங்களும்

வெற்றியூர் அரு. சுந்தரம், M.A., M.Ed.

மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தபால் பெட்டி எண் : 1447

7 (ப.எண் 4), தணிகாசலம் சாலை,
தியாகராயநகர், சென்னை - 600 017.

தொலைபேசி : 2434 2926, 2434 6082

மின் அஞ்சல் : manimekalai1@dataone.in

மின் இணையம் : www.tamilvanan.com

நூல் விவரம்

நூல் தலைப்பு : நகரத்தார் மரபும் விசேடங்களும்

ஆசிரியர் : வெற்றியூர் அரு. சுந்தரம், M.A., M.Ed.

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : 2012

பதிப்பு விவரம் : முதற் பதிப்பு

உரிமை : மணிமேகலைப் பிரசுரம்

தாளின் தன்மை : 18.6

நூலின் அளவு : டெம்மி சைஸ் (14x21 செ.மீ.)

அச்சு எழுத்து அளவு : 11 புள்ளி

மொத்த பக்கங்கள் : viii + 192 = 200 பக்கங்கள்

நூலின் விலை : ரூ. 125.00

அட்டைப்பட ஓவியம் : பான்ராஜா கிராஃபிக்ஸ்

லேசர் வடிவமைப்பு : பி.எஸ். முத்து கிராஃபிக்ஸ்
சென்னை - 600 015.

அச்சிட்டோர் : ஆதிலக்டிமி ஆஃப் செட்
சென்னை - 600 094.

நூல் கட்டுமானம் : தையல்

பொருளடக்கம்

1. நகரத்தார் மரபு	3
2. நகரத்தார் விசேடங்கள்	23
3. பின்னைப் பேறு	26
4. பின்னை வளர்தல்	47
5. புதுமை	56
6. கார்த்திகைப் புதுமை	66
7. திருவாதிரை	75
8. மகர் நோன்பு	86
9. பள்ளியில் வைத்தல்	92
10. கொப்பி கொட்டுதல்	98
11. சடங்கு கழித்தல்	102
12. பின்னை கூட்டுதல்	106
13. பின்னையார் நோன்பு	113
14. திருமண நிகழ்வுகள்	122
15. ஆண்டு நிறைவு விழாக்கள்	165
16. அமங்கலைச் சடங்குகள்	174

உலகில் 'மாற்றம்' என்ற சொல் மட்டுமே மாறாதது.

நேற்றைக்கு இருந்தவர் இன்றைக்கு இல்லை என்னும் பெருமை உடையது இவ் உலகு என்கிறார் திருவள்ளுவர்.

இத்தகைய பெருமை உடைய உலகில் மாறாமல் ஏதேனும் இருக்கிறதா என்றால், அது 'மரபு' என்ற ஒன்று மட்டுமே.

மரபு என்பது பழமையானது. வழி வழியாகப் பின்பற்றப் படுவது. சமூகத்தின் சிறப்பை, நாகரிகத்தை, பண்பாட்டைப் பிரதிபலிப்பது.

மக்கள் தொகையில் சிறிய அளவினராக உள்ள நகரத்தார் சமூகம் மரபைக் கட்டிக் காப்பதைத் தம் கடமையெனக் கருதுகிறது. அதனால் இவர்கள் 'மரபுக் காவலர்கள்' எனப் போற்றப்படுகின்றனர்.

மனித வாழ்வில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை, பல விசேடங்கள் நடைபெறுகின்றன.

நகரத்தார் சமூகத்தில் விசேடங்களுக்குக் குறைவில்லை. அவர்கள் விசேடங்களை விழாக்களாகக் கொண்டாடும் இயல்பினர்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை மரபு மாறாத சமூகம் உலகில் ஏதேனும் உண்டா எனக் கேட்டால், அது நகரத்தார் சமூகம் மட்டுமே என அனைவரும் கூறுவர்.

இத்தகைய மரபு மாறாப் பெருமை உடைய நகரத்தார் சமூக மரபுகளை, அவர்கள் வீட்டில் நடக்கும் விசேடங்களை, நகரத்தார் சமூகத்தைச் சார்ந்த தமிழ் ஆறிஞர்கள், முனைவர்கள், தமிழண்ணல், சுப. அண்ணாமலை, ச. மெய்யப்பன், கரு. முத்தய்யா, பழ. பழநியப்பன் போன்றோர் எழுதியுள்ளனர்.

நகரத்தார் சமூகத்தைச் சாராத திரு. மா. சந்திரமூர்த்தியும் எழுதியுள்ளார்.

வரலாற்றுப் பழமையும், சிறப்பும் உடைய நகரத்தார் மரபையும், அவர்கள் இல்லங்களில் நடைபெறும் விசேடங்களையும், அவற்றிற்கான காரணங்களையும், இன்றைய நகரத்தார் இளைஞர்களும், பெண்களும் வாழையடி வாழையெனப் பேணிக்காத்து, அடுத்த தலைமுறைக்கு வழங்க வேண்டும் என்ற பெருநோக்கில் இந்நூலை எழுதியுள்ளேன்.

நகரத்தார்களைப் பற்றி நான் எழுத கிரியா ஊக்கியாக இருப்பவர் அண்ணன் இரவி. தமிழ்வாணன் அவர்கள். அவர் தந்த ஊக்கத்தினாலேயே இந்நூலை எழுதியுள்ளேன். அவருக்கு என் நன்றி.

நான் எழுதிய 'நகரத்தார் பெருமை'யை உலகம் முழுவதும் பரப்பி, என்னைச் சிறந்த நூலாசிரியராக அனைவருக்கும் அறிமுகப்படுத்தியவர் அண்ணன் இரவி. தமிழ்வாணன் அவர்கள்.

அது மட்டுமல்ல. அந்நூலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து 'The Glory of Nagarathar' என வெளியிட்டு, மேனாட்டார்களும் படித்து இன்புறச் செய்தவர் அண்ணன் இரவி தமிழ்வாணன் அவர்கள். அவர் எனக்குச் செய்திருக்கும் உதவிக்கு 'நன்றி' சொல்வதைத் தவிர, வேறு என்னால் என்ன செய்ய இயலும்?

நகரத்தாரைப் பற்றி நான் எழுதும் நான்காவது நூல் இது.

என்னுடைய முந்தைய நூல்களை வாங்கி ஆதரித்த நகரத்தார்கள் இந்நூலையும் வாங்கி ஆதரிப்பார்கள் என நம்புகிறேன்.

நகரத்தார்களைப் பற்றி நான் எழுதும் நூல்களை வெளியிடும் மணிமேகலைப் பிரசுரத்தார்க்கு நன்றிக்கு மேல் நன்றி.

இந்நூலின் அச்சப் படியைத் திருத்தி உதவிய
திரு. ரத்தினம் அவர்களுக்கு என் நன்றி.

மேற்கோள் நூல்கள் விவரம் பின்பகுதியில் குறித்துள்ளேன்.

ஆசை பெரிது, ஆக்கம் சிறிது. உங்கள் அன்பு விரியட்டும்,
ஆதரவு பெருகட்டும்.

விரைவில் மீண்டும் சந்திப்போம்.

அன்பன்

அரு. சுந்தரம்

செல் : 99425 63332

‘மரபு’ என்ற சொல்லுக்கு வம்சம், குணம், பழமை எனப் பல பொருள்கள் உண்டு. மரபைப் போற்றி வாழ்பவர்கள் நகரத்தார்கள். இன்றைய புதுக்கோட்டை, சிவகங்கை மாவட்டங்களில் 96 ஊர்களில் வாழும் நகரத்தார்கள் தங்கள் மரபைப் போற்றி வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

‘விசேடம்’ என்பது உறவினர்கள் அனைவரும் ஓர் இடத்தில் கூடிக் கலந்து உறவாடி, விருந்துண்டு மகிழ்தலாகும். நகரத்தார் சமூகத்தில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பல விசேடங்கள் நடைபெறுகின்றன.

நகரத்தார் மரபையும், விசேடங்களையும் சிறப்பாகத் தொகுத்து நமக்கு வழங்கியுள்ளார் வெற்றியூர் திரு. அரு. சுந்தரம் அவர்கள்.

சிறந்த நூலாசிரியரான அவர், ஏற்கெனவே நகரத்தார் பெருமை, நகரத்தாரின் தமிழ்ப்பணிகள், நகரக் கோவில்கள் ஒன்பதின் விவரங்களும் சிறப்புகளும்’ ஆகிய நூல்களைத் தொகுத்து எழுதியுள்ளார்.

இந்நூலையும் தமக்கே உரிய ஏற்றமிகு தமிழ்நடையில், போற்றத்தக்க வகையில் எழுதியுள்ளார்.

இப்படைப்பை வெளியிடுவதில் பெருமிதமும், மகிழ்ச்சியும் அடைகிறோம்.

இவர் இன்னும் பல நூல்களை எழுத வாழ்த்துகிறோம்.

- பதிப்பகத்தார்

இந் நூலாசிரியர் பற்றி...

வெற்றியூர் அரு. சுந்தரம் நகரத்தார்களைப் பற்றி நூல் எழுதும் சிறந்த நூலாசிரியர்.

வெற்றியூர் கதிர்வேலன் செட்டியார் வீட்டில் அரு.கதி. அருணாசலம் செட்டியார் - சிவகாமி ஆச்சியின் மகனாக 09-10-1944இல் பிறந்தார். இவர் மாத்தூர் அரும்பாக்கூருடையார் பிரிவைச் சார்ந்தவர்.

34 ஆண்டுகள் ஆசிரியர் பணியில் 14 ஆண்டுகள் தலைமை யாசிரியராக பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

இவர் பல்வேறு தளங்களில் எழுதும் பன்முகப் படைப்பாளர்.

இவரை நகரத்தார்களைப் பற்றி நூல் எழுதச் செய்தவர், அந் நூல்களை வெளியிட்டவர், பலரும் அறிய சிறந்த நூலாசிரியராக்கிப் பெருமைப்படுத்தியவர் மணிமேகலைப் பிரசுர நிர்வாக இயக்குநர் திரு. இரவி தமிழ்வாணன் அவர்கள். அவருக்கு இந்நூலாசிரியர் என்றென்றும் நன்றி பாராட்டும் பண்பினர்.

மரகத விநாயகர் வணக்கம்

மாவாமும் ஏழுவழி நகரத்தார்க்கு என்றும்
கோவாமும் செல்வக் குலதெய்வம் - மாவாழ்
மரகத விநாயகனை மாமலர்தூவி வாழ்த்த
வரநலவாழ் வெல்லாம் வரும்.

- சதாவதானம் சுப்பிரமணியய்யர்

கற்பக விநாயகர் வணக்கம்

தனையன் வேண்டினும் சம்பத்து வேண்டினும்
மனையை வேண்டினும் வரம்பல வேண்டினும்
கனைவளங் கொள் கணேசபு ரேசனை
இனிய கற்பக மூர்த்தியை யேத்துமே.

- சொக்கலிங்க அய்யர்

அற்புதக் கீர்த்தி வேண்டின்
ஆனந்த வாழ்க்கை வேண்டின்
நற்பொருள் குவிதல் வேண்டின்
நலமெலாம் பெருக வேண்டின்
கற்பக மூர்த்தி தெய்வக்
களஞ்சியத் திருக்கை சென்று
பொற்பதம் பணிந்து பாரீர்
பொய்யில்லை கண்ட உண்மை!

- கவியரசர் கண்ணதாசன்

இலக்குமி வணக்கம்

நின்மேலும் ஆணைநின் மகன்மேலும் ஆணை
 நின்மாக் கொழுநன்
 தன்மேலும் ஆணை தன்கடன்மேலும் ஆணை
 தனமா வணிகச்
 சின்னஞ்சிறுவர் தெரியாத காளையர்
 என் செய்யினும் நீ
 பின்னும் பொறுத்தே இருப்பாய் சிறப்பாய்
 பெரிய இலக்குமியே!

- பாடுவார் முத்தப்பர்

தனவணிகர் வாழ்த்து

பொருள்ஈட்டி அறம்பேணி புகழ் வளர்த்து
 நெறிநின்று பொருவில் ஈசன்
 அருள்ஈட்டி வாழ்ந்து வரும் தனவணிகர்
 வரலாறாம் ஆழிக் கண்ணே
 இருள்ஓட்டும் பொருண்மணிகள் பலவுளமற்
 றிவைகாண எழுமின் சான்றீர்!
 தெருள்ஈட்டும் கருவியெனத் திகழ்தரும் இந்
 நூல்நீடு சிறக்க நன்றே!

- பெரும்புலவர் பண்டிதமணி

1

நகரத்தார் மரபு

உலகம் பலவிதம் என்பர். மலையும் மடுவும், மேடும் பள்ளமும், மரமும் செடியும், கொடியும், பாலையும், சோலையும், கடலும் நிறைந்த இவ்வுலகில் பிறந்த மனிதர்களும் பலவிதம்தான்.

பறவைகள் பலவிதம் - அவை
ஒவ்வொன்றும் ஒருவிதம்

எனக் கவியரசர் கண்ணதாசன் பாடியதைப் போல, மனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஒருவிதம்தான்.

ஆனால்,

“நேற்றைக்கு இருந்தவர்கள் இன்றைக்கு இல்லை என்னும் பெருமை உடையது இவ்வுலகு”

என வள்ளுவப் பெருந்தகை குறிப்பிட்டதைப் போலப் பெருமை உடையதுதான் இவ்வுலகம்.

இந்தப் பெருமைக்குக் காரணம் என்ன?

தனித்தனியாக வாழ்ந்த மனிதன் சேர்ந்து வாழத் தலைப் பட்டான். அப்போது இனம் தோன்றியது.

இவ் இனத்தைக் ‘குழு’ என்றோ, ‘கூட்டம்’ என்றோ சொல்லலாம்.

இனம் தோன்றியவுடன், அவ் இனத்திற்கு ஒரு தலைவன் தோன்றினான்.

அத்தலைவனுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டது.

ஒருவர் மற்றவரைச் சார்ந்து வாழவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது.

ஒருவருடைய பழக்க வழக்கம் மற்றவரைப் பற்றிக் கொண்டது.

நாளடைவில் இதுதான் வாழ்க்கை முறை என்றாயிற்று.

காலம் செல்லச் செல்ல இப்பழக்கங்கள் 'மரபாய்' மாறின.

அதனை அவ் இனத்தார் ஏற்றுக்கொண்டனர்.

நகரத்தார் மரபு

ஆனால் நகரத்தார் இனம் அப்படிப்பட்டதல்ல.

கால மாற்றத்திற்கு ஏற்ப தன்னை மாற்றிக் கொண்டபோதிலும், பழம்பெருமையைக் கைவிடாமல், வாழும் இனம் நகரத்தார் இனம் ஒன்றே.

“சங்க கால மரபுக்குச் சான்று பகரும் மங்கலச் சடங்குகள் நிகழிடம் செட்டிநாடு.”

“சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை சுட்டும் பழக்கங்கள் பட்டுப் போய்விடாமல் பேணப்பெறும் காப்பகம் செட்டிநாடு” என்கிறார் திரு. சோமலெ.

(நன்றி : செட்டி நாடும் செந்தமிழும்)

வீட்டினில் செட்டாக வாழ்ந்திடுவார் - ஏதும்

வீணின்றி மிக்கக் கணக்கிடுவார்

எனத் தன வணிகர் கும்மியில் சுத்தானந்த பாரதியார் குறிப்பிடுவதைப் போலச் செட்டாக வாழ்பவர்கள் செட்டியார்கள்.

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

“புதுமை என்பது சூன்யத்திலிருந்து தோன்றுவதில்லை. முதிர்ந்த பழமைதான் ஒரு புதுமையைப் பிரசவிக்கிறது” என்கிறார் தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார்.

(நன்றி : ஆலயங்கள், சமுதாய மையங்கள்)

“தமிழ் மக்களின் பண்பாடுகள் பலவற்றை இன்றளவும் நகரத்தார்கள்தான் மிகுதியாகக் காப்பாற்றி வருகின்றனர். இடைக் காலத்துப் பல்வேறு பிறநாட்டார் ஆட்சிகள் குறுக்கிட்டதால் தமிழ்மக்கள் பலரும் நிலை தடுமாறினர். நகரத்தார்களையும் இப்பாதிப்பு சிறிதளவு மாற்றியது. எனினும், பெரிதும் பழம் மரபுகளை இவர்கள் கைவிடவில்லை” என்கிறார் தமிழறிஞர் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன்கோவில் குடமுழுக்கு விழா மலர்)

“மக்களிடம் புதிய ஞானம், புதிய சக்தி, புதிய திறமைகள் வாயிலாகத் தன் எல்லைகளை விரிவாக்கம் செய்து நாகரிகம் அடைந்து வரும் நாளில், இன்றும் பழமையை மறக்காது எந்த விழாவானாலும் அனைவரும் வீடுகளில் ஒன்றுகூடி, விழாக்கள் நடத்துவதிலும், அதில் வரும் விருந்தினர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரிப்பதிலும், பாரம்பரியச் சடங்குகளை மரியாதையுடன் நடத்துவதும், பாரம்பரிய உணவுகளைச் சமைத்து அதனைப் பரிமாறும் முறையும் பாராட்டத்தக்கது” என்கிறார் திரு.ச.மெ. மீனாட்சி சுந்தரம்.

(நன்றி : நகரத்தார் மரபும் பண்பாடும்)

அயல்நாட்டில், அயல் ஊரில் வாழ்கின்ற நகரத்தார்கள், தங்கள் வீடுகளில் நடைபெறும் சுபகாரியங்களான திருமணம், மணிவிழா போன்றவற்றைத் தங்கள் சொந்த ஊரில், சொந்த வீட்டில் நடத்தும் பழக்கத்தை இன்றும் கடைப்பிடிப்பதை நாம் காணலாம்.

அதேபோல, அமங்கல நிகழ்வு நடந்தால் தாங்கள் இருக்கும் இடத்தில் காரியங்களை முடித்துவிட்டு, வேறு ஒரு நாளில் ஊருக்கு வந்து, பங்காளிகளுக்குச் சோறு வடிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டிருப்பதை இன்றும் நாம் காணலாம்.

நகரத்தார்கள் மரபை விடாமல் பின்பற்றுபவர்கள் என்பதற்கு இவை எல்லாம் அடையாளங்களாகும்.

மனம் ஒரு குரங்கு என்பர். மனம் காரணமின்றி ஒன்றைப் பற்றும். காரணமின்றி ஒன்றை விட்டுவிடும்.

அது போன்றதுதான் பழக்கமும். ஆனால், நகரத்தார் இனம் அப்படிப்பட்டதல்ல.

“இரண்டு உலகப்போர்கள், பர்மா (மியான்மர்), இலங்கை, செய்கோன் (வியட்நாம்) போன்ற அயல்நாடுகளில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களால் தொழில் நசிதல், வட்டிக்கடைச் சட்டத்தால் நசிவு போன்ற பல வீழ்ச்சிகளிலும் வீழ்ந்துவிடாமல், மானம் இழக்காமல், மீண்டும் பீனிக்ஸ் பறவை போல எழுந்து தன் பெருமையைப் பறைசாற்றி வரும் சமூகம் இது ஒன்றே.

“பெண்களை கல்வி கற்க அனுமதித்து கணினித் துறையில் கொடி கட்டிப் பறக்கச் செய்து, தன் வருவாயில் பெற்றோரைக் காப்பாற்றி, தன் திருமணச் செலவையும் ஏற்றுப் பெற்றோரின் சுமையைக், கவலையைப் போக்கும் சமூகமும் இது ஒன்றே.

தங்கள் பிள்ளைகளால் நகரத்தார்கள் இன்று வளம் பெற்றுள்ளனர் என்று சொன்னால், அது உண்மையன்றோ?

“திரைகடல் ஓடித் தேடிய செல்வத்தைத் தான் மட்டும், தன் குடும்பத்தினர் மட்டும் அனுபவிக்காமல், பலரும் அனுபவிக்கக் கோவில் கட்டியும், குளம் வெட்டியும், பள்ளிக்கூடம் நடத்தியும், அறம் செய்து அழியாப் புகழ் பெற்ற சமூகம் இது ஒன்றே.

“தர்மம் செய்ய எடுத்துவைத்த பணத்தை அத்தர்மத்திற்கே செலவழிப்பதும், வறுமை வந்தபோதும் அப்பணத்தை எடுத்துச் செலவழிக்காமல், தான் மட்டுமல்ல, தன் சந்ததியினரும் அவ்வாறே செம்மாந்த வாழ்வு வாழப் பழக்கி மரபைக் காக்கும் சமூகம் இது ஒன்றே.

“திரை கடல் ஓடித் திரவியம் குவித்த இச் சமூகம் செய்த செயற்கரிய செயல்கள் காவியப் புகழ் உடையன” என இதனைக் குறிப்பிடுகிறார் பதிப்புச் செம்மல் முனைவர் ச. மெய்யப்பன்.

(நுன்றி : நகரத்தார் கலைக் களஞ்சியம்)

நகரத்தார்கள் அடக்கம் உடையவர்கள். 'வலது கை கொடுப்பது இடது கைக்குத் தெரியக்கூடாது' என விவிலியம் கூறுவதை, நகரத்தார் இனம் தோன்றிய காலம் முதல் இன்றுவரை, தாங்கள் செய்யும் தர்மத்தை விளம்பரப்படுத்தாமல் வாழும் மரபைப் பெற்றவர்கள் நகரத்தார்கள்.

இதற்கு என்ன காரணம்?

“விளம்பரம் விரும்பாத சமூகம், அமைதியை விரும்பும் சமூகம். ஆதலால் தங்களைப் பற்றிய செய்திகளை வெளியிட விரும்பவில்லை” என இதன் காரணத்தைத் தெரிவிக்கிறார் பதிப்புச் செம்மல் முனைவர் ச. மெய்யப்பன்.

(நன்றி : நகரத்தார் கலைக் களஞ்சியம்)

மரபு என்றால் என்ன?

மரபு என்பதற்கு வமிசம், குணம், பழமை எனப் பல பொருள்கள் உண்டென அகராதி கூறுகிறது.

இந்த அடிப்படையில் நகரத்தாரின் மரபை ஆராய்கின்ற போது, நகரத்தார் வமிசம் பெரும் வரலாற்றுச் சிறப்புடையது.

நகர் என்பதற்கு நகரம், கோவில், வீடு, அரண்மனை என அகராதியில் பல பொருள்களைத் தருகிறது.

வாணிபம் செய்து பொருள் ஈட்டிய நகரத்தார், அரண்மனை போல வீட்டைக் கட்டி வாழ்ந்தனர்.

பாதுகாப்பு இல்லாத காலத்திலேயே பாய்மரக் கப்பலில் சென்று இரத்தினம், வைரம், வைடூரியம், கோமேதகம், முத்து, பவளம், மாணிக்கம் போன்றவற்றை வியாபாரம் செய்தனர்.

அதனால் தன வைசியர் என அழைக்கப்பட்டனர்.

தன வைசியரின் தலைவர்கள் மாநாய்கன், மாசாத்துவான் என அழைக்கப்பட்டதை சிலப்பதிகாரக் காப்பியத்தின் மூலம் நாம் அறிகிறோம்.

பின்னாளில் இவ்வாணிபம் மாறியது. உப்பு வியாபாரம் செய்தனர்.

அவ் வியாபாரத்தில் கிடைத்த ஆதாயத்தில் பழனியில் 'இராக்கால மடம்' கட்டினர். பழனி முருகனை வணங்க வரும் நகரத்தார்கள் அம்மடத்தில் தங்க உதவினர். வழிநடைப் பயணக் களைப்பைப் போக்க இடம் கொடுத்ததோடு, பசியைப் போக்க அன்னதானம் செய்தனர். அதனால் அம்மடத்திற்கு 'அன்னதான மடம்' எனப் பெயர் ஏற்பட்டது.

சோழ மன்னர்களுக்கு மகுடம் எடுத்துக் கொடுக்கும் உரிமை பெற்று, 'இரத்தின மகுடத் தன வைசியர்' என அழைக்கப்பட்டனர்.

அதனால், 'மன்னவர் பின்னோர்' எனப் பெருமை பெற்றனர்.

அரண்மனை போன்ற தங்கள் வீடுகளில் தங்கக் கலசமும், சிங்கக் கொடியும் வைத்துக்கொள்ளும் உரிமை பெற்றனர்.

சிவகங்கை மன்னர்கள், தாங்கள் முடிசூட்டிக் கொள்ளும்போது, சோழபுரம் (சிவகங்கை - திருப்பத்தூர் சாலையில் உள்ள ஊர்) அறம் வளர்த்த நாயகி கோவிலில் முடிசூட்டிக் கொள்வர். அம் மகுடத்தை எடுத்துக் கொடுக்கும் உரிமை நகரத்தாருக்கு வழங்கப்பட்டிருந்தது.

இதன் மூலம் நகரத்தார் மரபின் பெருமையை, பழமையை நாம் அறியலாம்.

இத்தகைய சிறப்பிருந்தாலும், எதையும் வீணாக்காமல் சிக்கனமாக வாழும் பழக்கத்தை, குணத்தைக் கொண்டவர்கள்.

செட்டாக வாழ்ந்து சிறந்து 'செட்டியார்' எனப் பெயர் பெற்றனர். எதையும் திட்டமிட்டுச் செய்யும் திறன் பெற்றனர்.

பழஞ்சோற்றையும், பழைய வெஞ்சனத்தையும் பாதுகாத்து வைத்து, மறுநாள் உண்ணும் இயல்பு கொண்டனர்.

பழைய துணிகளைக் குப்பை எனத் தூக்கி எறிந்துவிடாமல், பாதுகாத்து வைத்து, அடுப்பில் உள்ள சட்டி, பாணையை இறக்க 'அடவடி கந்தை' (அடுப்படிக் கந்தை)யாகப் பயன்படுத்துவர். வீட்டைப் பெருக்கித் தூய்மைப்படுத்தப் பயன்படுத்துவர்.

பழைய சேலைகளைக் கொடுத்து பண்டமாற்று முறையில் ரப்பர் வானி, ரப்பர் தட்டு வாங்கிப் புழங்குவர்.

... மானமே பெரிதென வாழும் மரபுடைய சமூகம் நகரத்தார் சமூகம்.

எஞ்ஞான்றும் தம் நிலையில் தாழாமையும்
தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும்
மானம் எனப்படும்

எனப் பரிமேலழகர் மானத்திற்கு இலக்கணம் கூறுகிறார்.
(திருக்குறள் - மானம் என்ற அதிகாரம் 97ஆவது பாடல்
பரிமேலழகர் உரை.)

குடிப் பிறந்தார்க்குரிய குணங்களாக மானம் என்ற
அதிகாரத்தைத் திருவள்ளுவர் எழுதினார்.

அதற்கு எடுத்துக்காட்டாய், மானம் ஒன்றே பெரிதென
வாழும் குணத்தை மரபாகக் கொண்டு இன்றும் அம்மரபை
மீறாமல் வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

பூவந்திச் சோழன் நகரத்தார் பெண்ணைத் தூக்கிச்
சென்றான். அதனை அறிந்த நகரத்தார்கள் அப்பெண் சிறுமியாய்
இருந்தபோதிலும், கற்பு நெறி தவறியதாகக் கருதி, அவளைக்
கொன்று தங்கள் குல மரபைக் காத்தனர்.

நகரத்தார்கள் ஒன்றைச் செய்வதாகக் கூறிவிட்டால்,
எப்பாடுபட்டாவது அதனைச் செய்து முடிக்கும் வாய்மை
யாளர்கள்.

வாங்கிய கடனை, பிடிமானப் பத்திரம் இல்லாவிட்டாலும்,
இல்லை என்று சொல்லி ஏமாற்றாமல், தன் வாழ்நாளுக்குள்
திருப்பிக் கொடுத்து, தங்கள் குலப் பெருமையை நிலைநாட்டு
பவர்கள்.

சைவ சமயம் தழைத்தோங்குவதற்காக, தங்களை
அர்ப்பணித்துக் கொண்டவர்கள்.

வைணவக் கோவிலையும் கட்டித் திருப்பணி செய்தவர்கள்.

இதன் மூலம் மத வேறுபாடு கிடையாதென உலகிற்கு
உணர்த்தியவர்கள்.

உலகமெல்லாம் நகரத்தார் செய்த சேவை
உயர்கோயில் எழுப்பியது

என்று கவியரசர் கண்ணதாசன் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார்.

நகரத்தார்களின் கோவில் பணியை நாமக்கல் கவிஞர்
பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

பண்டிருந்த தமிழர்களின் பெருமை வாய்ந்த
பழக்கவழக்கங்கள் பல இன்றும் பார்க்கக்
கொண்டிருந்து காத்துவரும் குலத்தின் மக்கள்
கோடானு கோடிபணம் செலவு செய்து
பெண்டிருந்த சரிபாதிப் பெருமான் கோலப்
பெருங்கோயில் திருப்பணிகள் பெரிதும் பேணும்
தொண்டுமிகும் தனவணிகர்...

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த நகரத்தார்களுக்குப்
பூவந்திச் சோழன் துன்பம் செய்து அநீதி இழைத்தான்.

அரசனை எதிர்த்து வாழ விரும்பாத நகரத்தார்கள் பாண்டிய
நாட்டில் குடியேறினர்.

பாண்டிய நாடு சைவ நாடு.

தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி
எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி

என வாழும் பூமி. சைவம் தழைக்கும் பூமி.

ஆதியில் இருந்தே நகரத்தார்கள் மரகத விநாயகர் பூசையை
விடாமல் செய்து வந்தவர்கள்.

தாங்கள் குடியேறிய இடமெல்லாம் இவ்வழிபாட்டை
விடாமல் செய்துவந்தனர்.

விநாயகர் ஆதிமூலம்.

அவர் எல்லா வினைகளையும் அறுத்து வெற்றியைத்
தருபவர்.

“நீறில்லா நெற்றி பாழ்” என்ற ஓளவையாரின் கூற்றுப்படி, எப்பொழுதும் நெற்றியில் திருநீறு அணிந்து வாழும் மரபு உடையவர்கள்.

அது மட்டுமல்ல.

குழந்தை பிறந்து, மொழி தெரிந்து, பேசத் தொடங்கிய உடனேயே,

பூ எப்போ மலரும்
பொழுது எப்போ விடியும்
சிவன் எப்போ வருவார்
வரம் எனக்குத் தருவார்

என்ற பாடலைச் சொல்லிக் கொடுத்து, விபூதியைப் பூசும் முறையையும் சொல்லிக் கொடுத்து வாழ்வது நகரத்தார் மரபாகும்.

நகரத்தார்கள், தமிழை உயிர்மூச்சாகவும், சைவத்தை வாழ்வியல் நெறியாகவும் கொண்டு வாழும் மரபுடையவர்கள்.

செட்டி நாடு

நகரத்தார்களுக்குச் ‘செட்டியார்கள்’ என்ற பெயருமுண்டு.

நகரத்தார்கள் வாழும் பூமியை “நகரத்தார் நாடு” என அழைக்காமல், “செட்டி நாடு” என அழைக்கக் காரணம் நாக நாட்டில் ஏற்பட்ட கசப்பான அனுபவமாய் இருக்கலாமோ என எண்ணத் தோன்றுகிறது.

செட்டி நாட்டின் எல்லை

வெள்ளாறு வடக்கா மேற்குப் பிரான்மலையாந் தெள்ளார் புனல் வைகை தெற்காகும் - ஒள்ளியநீர் ஒட்டிக் கடற்கிழக்கா மிஃதன்றோ நாட்ட ரண்சேர் செட்டி நாட்டெல்லையெனச் செப்பு.

நகரத்தார்கள் வாழும் பகுதி ‘செட்டி நாடு’ என அழைக்கப்பட்டாலும், இப்பகுதியில் பெரும்பான்மையாக வாழ்பவர்கள் செட்டியார்கள் அல்ல.

மற்ற இனத்தவர்கள் மிகுதியாக வாழும் இப்பகுதி செட்டி நாடு என அழைக்கப்படக் காரணம், இவர்கள் மற்ற இனத்தவரோடு இணக்கமாக வாழும் குணம் பெற்றமையால்தான்.

மற்றவர்களின் தேவை அறிந்து உதவுவதும், அவர்கள் வீடுகளில் நடைபெறும் மங்கல, அமங்கல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்து கொள்வதும், அண்ணன், தம்பி, மாமன், மச்சான், சித்தப்பு, பெரியப்பு என உறவுமுறை கொண்டாடி, அவர்களைப் பாடியப்பு வீடாக ஏற்றுக் கொள்வதும், சுபாவத்தில் அடக்கமும், அமைதியும் குணமாகக் கொண்டு வாழும் இயல்பும், இப்பகுதியைச் 'செட்டி நாடு' என அழைக்கக் காரணமாக இருக்கலாம்.

திருவரங்கப் பெருமானுக்கு அடிமையாய், அவரைச் சரணடைந்து வாழ்ந்த ஆச்சிமார்கள் தெற்கு வட்டகையில் அநேகர் உண்டு. அவர்களுக்கு 'நாமக்கார ஆச்சிகள்' என்று பெயர். இவர்கள் விசேடகார வீடுகளில் சமைப்பதைச் சாப்பிட மாட்டார்கள். தனியாகச் சமைத்துச் சாப்பிடுவார்கள். இச்சமையலுக்குத் 'துண்டு சமையல்' என்று பெயர்.

இன்றுவரை சிவமதம் விட்டு, அயல்மதம் செல்லாத ஒரே சமூகம் நகரத்தார் சமூகம் மட்டுமே.

இவ்வமிச வழியை இன்றுவரை விடாமல் பின்பற்றும் மரபு நகரத்தார் மரபாகும்.

எனவே, நகரத்தார்கள் தங்கள் வமிசத்தை விருத்தி செய்து, பிறவிக்கு குணத்தை கைவிடாமல் பின்பற்றி, தங்கள் பழமையைப் பாதுகாத்து வாழும் மரபுக் காவலர்கள் என்று சொன்னால் அது உண்மையேயன்றி, பொய்யுரையல்ல, புகழ்ச்சி உரையுமல்ல.

"உண்மை, உழைப்பு, உயர்வு, கொடை, இறை நம்பிக்கை ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒன்றுசேர்த்து உருவம் கொடுத்தால், 'நகரத்தார்' என்று அர்த்தம் வரும்" என்று சரியாக மதிப்பிடுகிறார் டாக்டர் எஸ்.ஏ.பி. ஜவகர் பழனியப்பன்.

'மானம் அழிந்த பின் வாழாமை முன் இனிதே' என்ற வைர வரிகளுக்கு நிதர்சன உண்மையாய் இருப்பவர்கள் நகரத்தார்கள்.

மானம் ஒன்றே பெரிதென வாழும் உயர்ந்த மரபுடைய வர்கள் நகரத்தார்கள்.

தாங்கள் செய்யும் வியாபாரத்தில் கடவுளுக்கும் பங்கு வைத்து வியாபாரம் செய்யும் மரபும், மாண்பும் உடையவர்கள் நகரத்தார்கள்.

சான்றாக, தங்கள் வரவு, செலவுப் புத்தகத்தில் 'தண்டாயுதபாணி வரவு' என ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை வரவு வைத்திருப்பதைக் காணலாம்.

லாபத்திலும் கடவுளுக்குப் பங்கு கொடுக்கும் பாங்குடைய வர்கள் நகரத்தார்கள்.

அந்த லாபப் பங்கைக் கோவில் தர்மத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வர்.

முருங்கைக்காய் விற்ற காலையும், மோர் விற்ற காலையும் தன் வீட்டுச் செலவுக்குப் பயன்படுத்தாமல், கோவில்களுக்குக் கொடுக்கும் குணமுடையவர்கள் ஆச்சிமார்கள்.

அதனால்தான் தாயும், தந்தையும் இல்லாத சிவன், நம் இனத்துக் காரைக்கால் அம்மையாரைத் தாயாகவும், பட்டினத்தாரைத் தந்தையாகவும் கொண்டான்.

“நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் இல்லை என்றால், வேதங்களும் இல்லை, கோவில்களும் இல்லை” என இதனைக் காஞ்சி பரமாச்சாரியார் ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரசுவதி சுவாமிகள் பாராட்டுகிறார்.

எனவே, நகரத்தார் மரபைப் பாதுகாத்து வாழ வேண்டியது நம் சமூகத்தில் உள்ள ஒவ்வொருவரின் கடமையுமாகும்.

“இராமன் சென்ற இடமெல்லாம் அயோத்தி என்று கூறுமாப்போலே, இச்சமூகத்தினர் செல்லும் நாடுகள் தோறும் இவர்தம் பண்பாட்டுச் சின்னங்களைக் காண்கிறோம்” என்கிறார் திரு. சோமலே.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

கூட்டுக் குடும்பம்

குடும்பத்தலைவர் (அப்பச்சி) உயிரோடு உள்ளவரை கூட்டுக் குடும்பமாக வாழ்வது நகரத்தார் மரபாகும்.

“அப்பச்சி இறந்துவிட்டால் மூத்த மகனுக்குத்தான் பூர்வீக வீடு என்றும், இளைய மகனுக்கு ஆத்தாளின் நகைகள் என்றும், எஞ்சிய சொத்துக்கள் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் சமமாய்ப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படும் என்றும், ஆத்தாளின் சொத்து பெண் மக்களுக்கு என்றும், ஆண் குழந்தை பிறந்தால், அக்குழந்தைக்காக ஒரு சிறு தொகையை வைப்புத்தொகை (டெபாசிட்)யாக எடுத்து வைத்து அதனை வட்டிக்கு விட்டுப் பணத்தைப் பெருக்கி, அத்தொகையை அப்பிள்ளையின் கல்விச் செலவிற்குப் பயன்படுத்தினர்” என்றும் திரு. பிரான்சிஸ் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

(நன்றி : எட்கர் தர்ஸ்டன், தென் இந்தியாவில் சாதிகளும் குழுக்களும், தொகுதி 5)

தர்மங்கள்

ஒரு ரூபாயில் ஒரு பைசாவைத் தர்மத்திற்கு நகரத்தார் எடுத்து வைக்கும் மரபுடையவர்கள்.

இத் தர்மக்காசை சைவ மத வளர்ச்சிக்கு செலவிட்டனர்.

“மதுரை, திருவண்ணாமலை கோவில்களில் கல்யாண மண்டபம் கட்டினார்கள்” எனத் திரு. பிரான்சிஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

“மிகுந்த தருமசீலர்களாகிய நகரத்தார்கள் வேதபாடசாலை, அன்னசத்திரம்” வைத்தல் போன்ற தருமங்களைச் செய்ததாக மலபார் கோர்ட்டு ரிவியூ - 1905-இல் திரு. பி.ஆர்.சுந்தரமய்யர் குறிப்பிடுகிறார்.”

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

மொட்டைக் கோபுரத்தை முழுக் கோபுரமாக்கியவர் நகரத்தாரே என மதுரை கெசட்டில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

விருந்து

விருந்தினர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரிக்கும் இயல்புடையவர்கள் நகரத்தார்கள்.

செட்டிய வீடு மாதிரி யாராலும் விருந்து போடமுடியாது என அனைவரும் பாராட்டிச் சொல்வதை நாமறிவோம்.

விருந்திடும் அழகை, “தரையை மெழுகி, அதன்மேல் இரண்டடி சதுரம் அளவுள்ள பனைஒலைக் குருத்தால் முடையப் பட்ட தடுக்குப் போட்டு, அத்தடுக்கின் முன் வாழை இலை போட்டு உணவைப் பரிமாறுவார்கள்” என்று திரு. சோமலெ குறிப்பிடுகிறார்.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

இவ்வாறு விருந்தளித்துச் சிறந்த நகரத்தார்கள் ஒரு வினோதமான மரபைக் கடைப்பிடித்தனர்.

அம் மரபு என்ன?

தங்கள் வீட்டுக்கு வரும் உறவினர்களுக்கு முதல்நாள் இலவசமாய் விருந்திடுவர். அவர்கள் நீண்ட நாட்கள் தங்கினால், அவர்கள் எத்தனை நாட்கள் தங்குகிறார்களோ, அத்தனை நாளும் விருந்துக்குப் பணம் வசூலித்துவிடுவார்கள்.

- மலபார் கோர்ட் ரிவ்யூ 1905-ல் பி.ஆர். சுந்தரமய்யர்

(நன்றி : தென் இந்தியாவில் சாதிகளும் குழுக்களும், E. தர்ஸ்டசன்)

தனிக்குடித்தனம்

கூட்டுக் குடும்பமாய் வாழும் இயல்புடைய நகரத்தார்கள், தனிக்குடித்தன மரபையும் பின்பற்றினர்.

தன் மகனுக்குத் திருமணம் ஆனவுடன், அவனைத் தனிக்குடித்தனம் வைத்துவிடுவர். இதற்கு ‘வேறு வைத்தல்’ என்று பெயர்.

கோவலனும், கண்ணகியும் தனிக்குடித்தனம் வைக்கப் பட்டதைச் சிலப்பதிகாரம் மூலம் அறிகிறோம்.

தனிச் சமையல், தனி வரவு - செலவு என அவனைத் தன் சுய காலில் நிற்பதற்குப் பழக்கப்படுத்தவே தனிக்குடித்தனம் வைத்தனர். அவன் குடும்பச் செலவிற்கு ரூ. 20-15-0 கலம் நெல்லும், குறிப்பிட்ட தொகையும் கொடுத்தனர். அதற்குள் செலவழித்து, சேமிக்கவும் அவனைப் பழக்கினர்.

குறிப்பிட்ட தொகைக்கு மேல் செலவழித்தால், பொதுச் சொத்தில் பற்று எழுதி வட்டியுடன் சேர்த்து, பங்கு பிரிக்கும் போது கழிக்கும் மரபைப் பின்பற்றினர்.

திருமணம் ஆகாதவர்களே பெற்றோர் வீட்டில் சாப்பிட அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

இக்கட்டுப்பாட்டிலிருந்து விதவைத் தாய்க்கும் விலக்களிக்கப்படவில்லை.

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

மணமக்களுக்குச் சமையல் செலவிற்காக ஓராண்டுக்கு ரூ.200/-உம், இரண்டு பொதி நெல்லும் வழங்குவர். இத்தொகைக்கு 'வருஷத்துப் போகம்' அல்லது 'பொதி போடுதல்' என்று பெயர்.

“உணவருந்த கணவனுக்குத் தடுக்குப் போடுவார்கள். விருந்தினர்களுக்குப் பாய் விரிப்பார்கள். இதற்குப் ‘பந்திப் பாய்’ எனப் பெயர். இப்பாய் கோரைப் புல்லிலோ, சழுக்காளத்திலோ இருக்கும்” என இம் மரபைத் திரு. சோமலெ குறிப்பிடுகிறார்.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும் கோவில் தர்மம்)

அமராவதி புதூர் வயிநாகரம் குடும்பத்தைச் சார்ந்த நாகப்ப செட்டியார், வெங்கடாசலம் செட்டியார் ஒரு லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து மதுரை மீனாட்சி அம்மன் கோவில் மொட்டைக் கோபுரத்தை முழுக்கோபுரமாக்கினார்கள்.

(ஆதாரம் : மதுரை கெஜட்)

வட்டிக்குப் பணம் வாங்க வரும் வாடிக்கையாளர்களிடம் ரூ.100/-க்கு 4 அணா வசூலித்து சிதம்பரம் கோவிலைப் புதுப்பித்தார்கள்.

(ஆதாரம் : தென்னாற்காடு கெஜட்)

கரூர் பசுபதீஸ்வரர் கோவிலைப் புதிதாய் நிர்மாணிக்க 1906-இல் ரூ.50,000/- செலவிட்டார்கள்.

(ஆதாரம் : திருச்சி கெஜட்)

பல லட்ச ரூபாய் செலவில் திருவானைக்காவல் கோவில் குடமுழுக்கை நடத்தினார்கள்.

(ஆதாரம் : மேற்படி)

தங்கள் தொழிலில் வரும் மகமைக் காசை சமஸ்கிருதப் பள்ளி வளர்ச்சிக்கும், பாடல் பெற்ற (நால்வர் பாடியது) கோவில்களின் புதிய நிர்மாணங்களுக்கும் செலவிட்டார்கள்.

அதனால்தான், “கோவில் கூரையில் விரிசலா, கூப்பிடு செட்டியாரை” என்ற சொலவடை ஏற்பட்டது.

வைதீகப் பிராமணர்களுக்குப் பல ஆயிரம் கொடுத்தனர்.

அமங்கலம் நடந்த 16ஆம் நாளில் கர்மாந்திரம் (சவண்டி) வைத்து, பிராமணர்களுக்கு ஆன்மிக நூல்களான இராமாயணம், மகாபாரதம், பெரிய புராணம் போன்றவற்றைக் கொடுத்தும், மரச்சாமான்களைத் தானமாகக் கொடுத்தும் பணமும் கொடுத்தனர்.

30 நாட்கள் தீட்டை அனுசரித்தனர். அந்நாட்களில் கோவில்களுக்குச் செல்வதில்லை.

பெண்கள் செல்லத்தம்மனையும் (மதுரை), கண்ணாத்தானையும் (நாட்டரசன்கோட்டை) வழிபட அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

இத் தெய்வங்களை எட்கர்தர்ஸ்டன் ‘கிராம தெய்வங்கள்’ எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

தொழில்

சோழ நாட்டில் இரத்தின வியாபாரம், முத்து, பவளம், வைரம், வைடூரியம், மாணிக்கம், கோமேதகம் போன்றவற்றை வாணிபம் செய்தனர்.

பின்னர் உப்பு வாணிபம் செய்து, அதில் வந்த லாபத்தில் பழனியில் அன்னதான மடம் கட்டி தர்மம் செய்தனர்.

ஆனால், நகரத்தார்கள் லேவாதேவி (வட்டிக்குப் பணம் கொடுத்தல்) தொழில் செய்து தென் இந்தியாவை வளப்படுத்தியதாக வரலாறு கூறுகிறது. எட்கர் தர்ஸ்டன் இவ்வாறே குறித்துள்ளார்.

நகரத்தார்கள் தங்கள் சமூகத்தாரிடம் மட்டுமே வேலை பார்ப்பது, அயல் சமூகத்தினரிடம் வேலை பார்ப்பதில்லை என்ற மரபைப் பின்பற்றினர்.

முகவரியாளர் (ஏஜெண்ட்) வேலை பார்த்தனர். வேலை பார்க்குமிடம் மதுரையானால் மாதம் ரூ.100/-சம்பளம் பெற்றனர். பர்மா (மியான்மர்)வானால் மாதம் ரூ.300/-சம்பளம் பெற்றனர். நேட்டாலானால் ரூ. 200/- சம்பளம் பெற்றனர்.

எனவே, வேலை பார்க்கும் இடத்தின் தூரத்துக்கேற்ப சம்பளம் நிர்ணயிக்கப்பெற்றது.

வேலை ஒப்பந்தம் மூன்றாண்டுகளாகும். இதனைக் 'கொண்டு விற்கப் போதல்' என அழைப்பர்.

கணவருடன் மனைவி அயல்நாடு சென்று வாழ்வது அபூர்வமாகும்.

வேலை ஒப்பந்தம் முடிய ஆறு மாதங்களுக்கு முன்பு அடுத்த மேலாளர் வந்துவிடுவார். அவர் தொழில் நடைமுறைகளை அறிந்து கொள்ளவே இந்த ஏற்பாடு. (இதனை இன்றைய பயிற்சிக் காலத்தோடு (அப்ரன்டிஸ்ஷிப்) ஒப்பிடலாம்.)

ஏஜெண்டுக்கு லாபத்தில் பங்குண்டு.

ஒப்பந்தக் காலம் முடிந்து ஊர் திரும்பும் ஏஜெண்டு முதலாளியிடம் கணக்கை ஒப்படைத்த பின், சொந்த ஊருக்குச் செல்வார்.

மூன்றாண்டுகள் முடிந்த பின், மீண்டும் அதே கடைக்கு வேலைக்குப் போகலாம். விருப்பம் இல்லையேல் வேறு கடைக்கும் போகலாம். இந்த சுதந்திரம் அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்டது.

புதுக் கணக்கு எழுதுகின்ற அன்று கடைக்கு விடுமுறை விட்டனர். வாடிக்கையாளர்களுக்கு இனிப்பும், பழங்களும் கொடுத்தனர்.

- இண்டியன் ரிவ்யூ - 1907, கி. ஹயவர்த்தனராவ்
(நன்றி : தென் இந்தியாவில் சாதிகளும் குழுக்களும்)

வழக்கைத் தீர்க்கும் முறை

எக்காரணம் கொண்டும் நகரத்தார்கள் வழக்கு மன்றத்திற்குச் (கோர்ட்) செல்வதில்லை.

தங்களுக்குரிய வழக்கைத் தங்கள் ஊர் மூத்த நகரத்தார்களிடம் முறையிடுவார்கள்.

அவர்கள் இரு தரப்பாரையும் அழைத்து வழக்கை விசாரித்து, பஞ்சாயத்துச் செய்து தீர்ப்பளிப்பார்கள்.

நகர மடத்திலோ, நகரக் கோவிலிலோ பஞ்சாயத்து நடைபெறும்.

ஒவ்வொரு கோவிலிலும் மேலாளர் (மாளேஜர்), உதவியாளர், வைராவி, மேளகாரர் இருப்பார்கள்.

மேலாளரிடம் புகாரை (வழக்கை)த் தெரிவிக்க வேண்டும். அவர் புகாரைப் பதிவு செய்து ஊர்ப் பெரியவரிடம் தெரிவிப்பார். வழக்குமன்றம் கூடும்.

வழக்குரைத்தவர்களில் யாராவது வழக்கன்று வராவிட்டால், கோவில் வைராவியை அனுப்பி கூட்டிவரச் சொல்லுவார்கள். அதற்கு அடையாளமாக அவ்வீட்டில் உள்ள பொருளை அடமானமாக எடுத்துவரச் செய்வர்.

மேலாளர் சாட்சிகளைப் பதிவு செய்வார்.

தீர்ப்பும் பதிவு செய்யப்படும்.

இப்படி ஒரு வழக்கு வந்தது.

ஒரு விதவை அண்ணியின் கொழுந்தன், அண்ணன் வீட்டிற்குப் பிள்ளைகூட்டி (சுவீகாரம்) வைப்பதாகச் சொல்லி ஏமாற்றிவிட்டான்.

அவள் கோவிலில் சென்று மேலாளரிடம் முறையிட்டாள்.

வழக்குமன்றம் கூடியது.

சொன்னசொல் தவறியதும், ஏமாற்றியதும் பெருங்குற்றம் எனத் தீர்ப்புக் கூறி அவனைத் தண்டித்தனர்.

தீர்ப்பு வாய்மொழி மூலமாகவே வழங்கப்பட்டது.

இதனை மதித்து நடக்காதவர்களுக்கு அவர்கள் வீட்டில் நடக்கும் திருமணங்களுக்குக் கோவில் மாலை அனுப்பப்பட வில்லை. கோவில்மாலை வராவிட்டால் அத் திருமணம் செல்லாது.

- பி.ஆர். சுந்தரமய்யர், கி.ஹயவர்தனரால்

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

சிக்கனம்

ஓராண்டுக்குத் தேவையான புளி, மிளகாய், மல்லி, சீரகம், சோம்பு, கடுகு, பாசிப்பயறு, தட்டப்பயறு, உளுந்து போன்றவற்றைச் சேகரித்து, வெயிலில் காயவைத்து, ரொட்டிப்பெட்டித் தகரத்திலோ, துத்தநாகத் தகரத்திலோ, மூடிபோட்ட ரப்பர் வாளியிலோ கொட்டி வைப்பார்கள்.

விலை மலிவாய் வரும் காலங்களில் இப்பொருட்களை வாங்கி சேமிக்கும் இயல்புடையவர்கள்.

அப்பொருட்கள் கெட்டுப்போகாமல் வெயிலில் காயப் போட்டு பக்குவமாய்ப் பாதுகாத்து வைப்பார்கள்.

உளுந்தை உடைப்பதற்கு மரத் 'திருக்கை'யை பயன் படுத்துவார்கள்.

கத்தரிக்காய், வெண்டைக்காய், கொத்தவரங்காய், அவரைக்காய், மாங்காய் போன்ற காய்கறிகள் மலிவாய்க் கிடைக்கும் காலங்களில் வாங்கி வத்தல் போட்டு வைத்துக் கொள்வார்கள்.

காய்கறிக்குத் தட்டுப்பாடு நேரும்போது இவ் வத்தல்களை உணவாய்ச் சமைத்து உண்பார்கள்.

வெங்காயம் மலிவாய்க் கிடைக்கும் காலங்களில் வாங்கி, மிளகாயையும், உளுந்தையும் சேர்த்து கறிவடகம் போட்டு வைத்துக் கொள்வார்கள்.

அதுபோல, உப்புக் கண்டம் (ஆட்டிறைச்சி) போட்டு வைத்துக் கொள்வார்கள்.

மிதுக்க வத்தல், மிளகாய் வத்தல், தேங்குமூல் வத்தல், சோத்து வத்தல் போன்ற வத்தல் போட்டு வைத்துப் பயன்படுத்துவர்.

மாங்காய் ஊறுகாய், எலுமிச்சை ஊறுகாய், நார்த்தங்காய் ஊறுகாய், வெள்ளைப்பூண்டு ஊறுகாய், வெள்ளை மிளகாய் - சுண்டைக்காய் - பூண்டு சேர்த்து ஊறுகாய், நெல்லிக்காய் ஊறுகாய் போட்டு சாடிகளில் வைத்துப் பாதுகாத்து, மோர்ச் சோற்றுக்கு விசேடங்களில் பயன்படுத்துவர்.

கறிவேப்பிலை, உளுந்து, மிளகாய் முதலியவற்றை எண்ணெயிட்டு வாணலியில் வறுத்து மிளகாய்ப் பொடி இடித்து, இட்லி, தோசைக்குத் தொட்டுக்கொண்டு சாப்பிடுவர்.

தண்ணீரில் புளியை ஊறப்போட்டு, வெங்காயம், கடுகு, உளுந்தம்பருப்பு, சீரகம், மிளகாய்ப்பொடி கலந்து அடுப்பில் கொதிக்க வைத்து குழம்பாய் ஆக்குவர். இது 'சும்மா குழம்பு' எனப்படும். (எந்தக் காய்கறியும் இல்லாததால், இது சும்மா குழம்பு) சூடான இட்லிக்கு இக்குழம்பை ஊற்றிச் சாப்பிட்டால் தேவாமிர்தம்தான்.

இவ்வாறு சிக்கனமாய் வாழும் இயல்புடையவர்கள்.

“நகரத்தார்கள் ஓராண்டுக்குத் தேவையான அனைத்து உணவுப் பொருட்களையும் சேமித்து வைத்துக்கொள்வதை வழக்கப்படுத்திக்கொண்டனர்.”

“காய்கறிகளுக்குப் பதிலாக அவசரத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள பாசிப்பயறு, தட்டப்பயறு, மா வத்தல், தேங்குமூல் வத்தல், கத்தரி வத்தல், கறிவடகம் எனப் பலவற்றைச் சேமித்து வைத்துக்கொள்ளும் மரபு இவர்களுடன் இரண்டறக் கலந்து விட்டது” எனத் திரு. சோமலெ குறிப்பிடுகிறார்.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

‘உள்ளது சிதைப்பார் உளர் எனப்படார்’ எனக் குறுந்தொகை கூறும். இதன் பொருள் முதலீட்டைக் கரைத்துவிடாமல், வருமானத்தைப் பெருக்கி வாழும் மரபுடையவர்கள் நகரத்தார்கள்” என்கிறார் திரு.சோமலெ.

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

தொகுப்பு

தென் இந்தியாவை வளப்படுத்திய சமூகங்களில் தலையாய சமூகமாகிய நகரத்தார் சமூகத்தின் மரபைக் கீழ்க்காணுமாறு குறிப்பிடலாம்.

மானத்தைப் பெரிதாகக் கருதி வாழ்பவர்கள்.

வாய்மை தவறாதவர்கள்.

உழைத்துப் பொருள் ஈட்டி வாழ்பவர்கள்.

ஈட்டிய பொருளில் ஒரு பகுதியை அறம் செய்யப் பயன் படுத்துபவர்கள்.

சைவத்தையும், தமிழையும் வளர்ப்பவர்கள்.

சைவ மதம் தவிர அயல் மதம் சேராதவர்கள்.

அயலாரிடம் வேலை பார்க்காதவர்கள்.

வழக்குமன்றம் செல்லாதவர்கள்.

பழமையைப் போற்றினாலும், புதுமையை வரவேற்பவர்கள்.

சிக்கனமாக வாழ்பவர்கள்.

அன்னதானம் செய்வதில் ஆர்வமுடையவர்கள்.

விருந்தளிப்பதில் தேர்ந்தவர்கள்.

2

நகரத்தார் விசேடங்கள்

‘விசேடம்’ என்பது சிறப்பு நிகழ்ச்சியைக் குறிக்கும்.

“வீட்டில் என்ன விசேடம்?” என்று ஒருவர் நம்மைப் பார்த்துக் கேட்டால், வீட்டில் ஒரே கூட்டமாய் உள்ளதே, என்ன சிறப்பு என அறிந்துகொள்ள அவர் விரும்புகிறார் என்று பொருள்.

மனித வாழ்வு சிறப்புக்கள் மலிந்ததுதான்.

அதிலும் இந்துக்களுக்கு விசேட நிகழ்ச்சிகளுக்குக் குறைவே இல்லை.

சித்திரை - முதல் நாள் தமிழ்ப் புத்தாண்டு விழா. சித்திரா பௌர்ணமி விழா. அழகர் வைகை ஆற்றில் இறங்கும் வைபவம்.

வைகாசி - விசாகத் திருவிழா. எல்லாக் கோவில்களிலும், சிறப்பாக முருகன் கோவில்களில் பிரமோற்சவ விழா.

ஆனி - திருமஞ்சன விழா.

ஆடி - ஆடிப்புரம் விழா. ஆடிப்பெருக்கு. ஸ்ரீவரலட்சுமி விரதம். ஆவணி. அவிட்டம். கோகுலாஷ்டமி.

ஆவணி - விநாயகர் சதுர்த்தி.

புரட்டாசி - திருவோணம் விழா. நவராத்திரி விழா.

ஐப்பசி - தீபாவளிப் பண்டிகை, கந்த சஷ்டி விழா.

கார்த்திகை - திருவண்ணாமலை தீபம்.

மாங்கழி - பாவை விழா. ஆருத்ரா தரிசனம். ஸ்ரீவைகுண்ட ஏகாதசி. பிள்ளையார் நோன்பு (நகரத்தாருக்கு மட்டுமே உரிய சிறப்பு விசேடம்).

தை - பொங்கல் விழா. பூசம் விழா.

மாசி - மகா சிவராத்திரி விழா. மகம்.

பங்குனி - உத்திரம் விழா. ஸ்ரீ ராமநவமி. மாரியாத்தாள் கோவில் விழா.

இவை தவிர அமாவாசை விரதம், பெளர்ணமி விரதம், கார்த்திகை விரதம், சஷ்டி விரதம், ஆவணி ஞாயிறு விரதம், புரட்டாசி சனி விரதம், ஐப்பசி திங்கள் சோமவார விரதம் எனப் பல விசேடங்கள் உவகையுடன் கொண்டாடப்படுகின்றன.

“விழா மலி மூதூர் மதுரை” என்றாற்போல, நகரத்தார்கள் இல்லங்களில் விழாக்கள், விசேடங்கள் நிறைந்துள்ளன.

எவ் உயிரும் ஒரு தாயின் வயிற்றில் கருவாகக் குடியிருக்காமல் இவ் உலகைக் காண இயலாது.

இதனைத்

தாயில்லாமல் நானில்லை
தானே எவரும் பிறந்ததில்லை

என ஒரு திரை இசைப் பாடல் தெளிவாகக் கூறுகிறது.

குழந்தை உருவில் இவ்வுலகைக் காண்பவன்/காண்பவள், வளர்ந்து குமரனாகி/குமரியாகிப் பருவம் எய்தி, காளையாய்/கன்னியாய் மாறி, மணமுடித்து, குடும்பம் என்ற நிலை அடைந்து, பொறுப்பைச் சுமந்து, குலப்பெருமையைக் காத்து, முதுமை அடைந்து, மண்ணை விட்டு மறைந்து, தன் பெயரை நாட்டி, புகழை விடுத்துச் செல்வது மனித வாழ்க்கையாகும்.

இவ் வாழ்வில் ஒவ்வொரு நிலையிலும் பல விசேடங்கள், சிறப்புகள் உண்டு.

மற்ற இனத்தாரை விட, நகரத்தார்கள் இச்சிறப்புகளுக்கு, விசேடங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றனர்.

அதனால்தான் ஒவ்வொரு விசேடத்தையும் மரபு மாறாமல், பிறர் பாராட்டும்படி சிறப்பாகச் செய்கின்றனர்.

ஒவ்வொரு விசேடத்தையும் விரிவாகக் காண்போம்.

3

பிள்ளைப் பேறு

நகரத்தார் வீட்டில் மிக முக்கிய விசேடம் கலியாணம் என்ற திருமணமாகும்.

ஏன், ஒவ்வொருவரின் வாழ்விலும் திருமணம் முக்கியமானதாகும்.

ஏன் எனில், மனைவி/கணவன் அமைவது இறைவனின் வரமாகும். அதனால்தான் 'திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுகின்றன' எனச் சொன்னார்கள்.

இதனையேதான், "கடவுள் இணைத்ததை மனிதன் பிரிக்காதிருக்கட்டும்" என விவிலியம் கூறுகிறது.

பெண்ணுக்குத் திருமணம் ஆகிறது. இதுவரை வாழ்ந்த குழலிலிருந்து, புதுச் சூழலுக்குத் தன்னை அவள் தயார்ப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

கண் நிறைந்த, மனதுக்குப் பிடித்த கணவன், மகள்போலத் தன்னையும் பேணும் மாமியார், தன்னுடன் பிறந்தவளாய்க் கருதும் நாத்தனார் - இச்சூழலில் அவள் இல்லறத்தில் குறைவில்லை.

சாந்தி முகூர்த்தம்

ஒரு பெண்ணுக்குத் திருமணம் நடந்தது. கண் நிறைந்த கணவன் கிடைத்தான். கட்டழகிக்குச் சாந்தி முகூர்த்தம் நடந்தது, கன்னி கழிந்தது.

திருமணத்தன்று இரவே நகரத்தார்கள் சாந்தி முகூர்த்தத்தை நடத்திவிடுவார்கள்.

சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கு முன்பு இனம் தெரியாத பயத்தில் தவித்த அப்பெண் இப்போது இனம் புரியாத இன்பத்தில் மிதக்கிறாள்.

பொழுது விடிகிறது.

இரவு நிகழ்ந்த இன்ப நினைவுகளுடன் அவள் நீராடுகிறாள்.

தலையில் ஈரம் சொட்டச் சொட்ட, அவ் ஈரத்தை வாங்கு துண்டு ஒன்றைத் தலையில் சுற்றிக்கொள்கிறாள்.

தலைவாசலைக் கூட்டிப் பெருக்கி, சாணம் தெளித்து, அரிசி மாவால் கோலம் போடுகிறாள்.

அவள் முகத்தில் பெருமிதம் தாண்டவமாடுகிறது.

தண்ணீர் தூக்கச் செல்லுதல்

அடுத்து, வாழ வந்தவள் தண்ணீர் தூக்கக் குளத்திற்குச் செல்கிறாள்.

பட்டுப் புடவை கட்டி தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்கிறாள்.

நாத்தனாருடனோ அல்லது உறவுக்காரப் பெண்ணுடனோ குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு தண்ணீர் தூக்கச் செல்வாள்.

நாத்தனாரோ, உறவுக்காரப் பெண்ணோ சங்கை ஊதிக்கொண்டு, அவளும் ஒரு குடத்தை எடுத்துக்கொண்டு தண்ணீர் தூக்கச் செல்வாள்.

இருவரும் ஊருணியில் தண்ணீரை மோந்துகொண்டு, கரையில் உள்ள தெய்வத்தை (பெரும்பாலும் விநாயகர்) வணங்குவார்கள்.

தண்ணீர்க் குடத்துடன் மீண்டும் சங்கை ஊதிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வருவார்கள்.

திருமணத்திற்கு வராதவர்கள் புதுப்பெண்ணைப் பார்ப்பதற்கும், ஊருணி எங்குள்ளது என்பதைப் புதுப்பெண் அறிந்து கொள்வதற்கும் இச்சடங்கு உதவுகிறது.

தங்கள் குலம் தழைக்க வந்த பெண்ணை ஊரார்க்கு அறிமுகப்படுத்தும் சடங்கிது.

சங்கின் பெருமை

சங்கு ஓர் உயிரினம்.

நகரத்தார் வீடுகளில் சங்கிற்கு முக்கிய இடமுண்டு.

'சங்கு ஊதாமல் கலியாணம் இல்லை' என்ற சொலவடை செட்டி நாட்டில் உண்டு.

மங்கல இசை எத்தனை ஒலித்தாலும், ஒலிபெருக்கியில் பாடல்கள் முழங்கினாலும், எல்லா இனத்தாரும் சங்கு ஊதித் திருமணம் செய்வதையே விரும்புவார்கள்.

அதுதான் மரபுமாகும்.

மனித வாழ்வில் மூன்று சங்குகள் முக்கிய இடம் பெறுவதைக் கவியரசர் கண்ணதாசன் குறிப்பிடுவார்.

அவை :

முதற் சங்கு அமுதூட்டும் என்பார்.

அதாவது, குழந்தைக்குப் பாலூட்ட ஆச்சிமார்கள் சங்கைப் பயன்படுத்துவர்.

குழந்தைக்குப் பாலையும், மருந்தையும் சங்கில் புகட்டுவது வழக்கமாகும்.

அமுது என்பது உணவைக் குறிக்கும்.

வைணவர்கள் 'சாத்தமுது' என்பர். விருந்து படைப்பதை விருந்தமுது என்பர்.

குழந்தையின் உணவு பால்தானே.

அதனால்தான் கவியரசர் முதற் சங்கு அமுதூட்டும் என்றார்.

அடுத்த சங்கு 'மணவறைச் சங்கு' என்கிறார்.

ஆதாம் - ஏவாள் இவ் உலகில் எதற்காகப் படைக்கப் பட்டார்கள்.

மனித குலம் வளர்வதற்குத்தானே.

தன் வ்மிசம் தழைக்க, வாரிசு உருவாகிப் பெருகத் தொடங்கும் முதல் நிகழ்வு திருமணமாகும்.

திருமணத்தின்போது சங்கு ஊத, திருப்பூட்டுதல் (தாலி கட்டுதல்) நடைபெறும்.

எங்கோ பிறந்த ஓர் ஆணும், எங்கோ பிறந்த ஒரு பெண்ணும் திருமணம் என்ற பந்தத்தின் (உறவின்) மூலம் இணைகின்றனர்.

மங்கலச் சங்கு ஊத மங்களமாய் இணைந்து வாழத் தொடங்குகின்றனர்.

அதன் மூலம் வ்மிசம் வளருகிறது.

இதனையே சங்கப் பாடல்,

செம்புலப் பெயல் நீர்போல்

அன்புடை நெஞ்சம்தாம் கலந்தனவே

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

மூன்றாவது சங்கை 'மரணச் சங்கு' எனக் குறிப்பிடுவார்.

வாழ்வு முடிந்து மண்ணை விட்டுச் செல்லும்போது சங்கு ஊதி, சேகண்டி அடித்து, நாலுபேர் தூக்கிச் செல்வர்.

அப்போது ஊதப்படும் சங்கே மரணச் சங்கு எனப்படும்.

புறப்பட்ட இடத்திற்கே மீண்டும் நாம் வந்து சேர்வதைப் போல, சங்கில் தொடங்கும் வாழ்வு சங்கில் முடிகிறது.

பொதுவாக, யார் வீட்டிலாவது சங்கு ஊதும் சத்தம் கேட்டால் அவ்வீட்டில் ஏதோ விசேடம் நடைபெறுகிறது என்பதை அண்டை வீட்டார் அறிந்துகொள்வார்கள்.

நகரத்தார் வீட்டு விசேடங்களில் தொடக்கம் முதல் இறுதி வரை சங்கு ஊதுவது தவறாது இடம்பெறும்.

எனவே, சங்கு மங்கலமாகவும், அமங்கல விசேடங்களிலும் இடம்பெறுகிறது.

கருவறுதல்

திருமணமான பத்தாவது மாதம் பிள்ளை பிறந்தால், அவனை அதிர்ஷ்டக்காரி என்பர்.

மகள் மாசமாய் இருப்பது அறிந்தால், தாயும், தாய் வீட்டாரும் மகிழ்ச்சியடைவர்.

மருமகள் முழுகாமல் இருப்பதினால் மாமியார் வீட்டாரும் மகிழ்ச்சியடைவர்.

இந்த இனிய செய்தியை எல்லோரிடமும் சொல்லிச் சொல்லிப் பெருமைப்படுவர்.

திருமணமான உடந்தையிலேயே பிள்ளை பிறக்காவிட்டால், பலரும் பலவிதமாகக் கேள்விகள் கேட்பார்கள்.

அக்கேள்விகள் பிள்ளை இல்லாத வேதனையைவிடப் பெரும் வேதனையைத் தரும்.

பிள்ளைவரம் வேண்டி இராமேசுவரம் போய்த் தீர்த்தமாடச் சொல்வர் சிலர்.

மருத்துவரிடம் காண்பித்து, சோதித்துக் கொள்ளச் சொல்லுவர் சிலர்.

அரசு மரமும், வேம்பும் இணைந்திருக்கக்கூடிய இடத்திற்குச் சென்று அம்மரங்களைச் சுற்றச் சொல்வர் சிலர்.

இவ்வாறு பலரும் பிள்ளை பெற பரிகாரம் சொல்வார்கள்.

அதனைக் கேட்காவிட்டால், சொல்பவருக்கு வருத்தம் உண்டாகும்.

யோசனையைக் கேட்டுக் கேட்டு புளித்துப் போவதோடு, மன வேதனையும் அதிகமாகும்.

எனவேதான், பிள்ளை உண்டான நற்செய்தியை எல்லோரிடமும் சொல்லி, 'என் மகள் மலடியல்ல', 'என் மருமகள் மலடியல்ல' எனப் பெருமைப்படுவர்.

நாட்கள் நகர்ந்து மாதங்கள் ஆயின.

இல்லறம் இனிமையாய் இருந்தது.

ஒரு நாள்...

மாமியாரும், மருமகளும் கோவிலுக்குச் சென்றனர்.

கோவிலில் இவர்களைப் பார்த்த ஆச்சிமார்களில் சிலர் புன்னகையால் வரவேற்றனர்.

“வா சிவகாமி!” என மாமியாளையும், “வா ஆத்தா!” என மருமகளையும் மூத்த ஆச்சி சாருத்தி வரவேற்றார்.

“மாமியாளும், மருமகளும் வாங்க! வாங்க!” எனப் பல ஆச்சிமார்கள் வரவேற்றனர்.

சிரித்தவாறே அனைவரின் வரவேற்பையும் இவர்கள் ஏற்று, “ஆமா! ஆமா!!” என்றனர்.

அடுக்குத் தீபம் முதல் அனைத்துத் தீபங்களையும் அர்ச்சகர் காட்டினார்.

அனைவரும் பக்தியோடு வணங்கினர்.

விபூதி பிரசாதம் வழங்கப்பட்டது.

“சிவ! சிவ!” என்று கூறி நெற்றியில் பூசிக்கொண்டனர்.

சந்தனம், குங்குமம் கொடுக்கப்பட்டது. சுமங்கலிப் பெண்கள் குங்குமத்தை நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் தாலியிலும் வைத்து கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டனர்.

கோவில்தான் ஆச்சிமார்கள் கூடுகின்ற மன்றமாகும்.

அங்குதான் ஊர்க்கதைகள், நாட்டு நடப்புகள் பேசப்பட்டுக் கருத்துக்கள் பரிமாறிக் கொள்ளப்படும்.

கருங்கச் சொன்னால் அது ஒரு விசாரணை மன்றம்.

யார் வீட்டில் திருமணம் நடைபெறப்போகிறது, யார் வீட்டில் குழந்தை பிறந்துள்ளது, யார் மகன் அல்லது மகள் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்துள்ளனர் போன்ற மங்கல நிகழ்வுகளும், அமங்கல நிகழ்வுகளும் பேசப்படும் இடம் கோவில்தான்.

“ஏண்டி சொகி! (சிவகாமி) மருமகள் சும்மாதான் இருக்காளா?” என அலமி (அலமேலு) ஆச்சி கேட்டாள்.

என்ன பதில் வரப்போகிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள மற்ற ஆச்சிமார்கள் ஆவலாய் இருந்தனர்.

பிறரைப் பற்றிப் பேசுவதிலே நம் எல்லோர்க்கும் ஓர் இனம் புரியாத இன்பம் உண்டாகிறதுல்லவா?

“அயித்தை! (அத்தை) மருமகள் முழுகாம இருக்கா!” முகமெல்லாம் பிரகாசிக்க, வெண் பற்கள் தெரிய சிரித்தவாறே சிவகாமி ஆச்சி பதில் சொன்னாள்.

“எவ்வளவு நாளா முழுகாமே இருக்கா?”

“முனு மாசமா!”

“உன் மடியிலே தவழ தங்க விக்கிரம் மாதிரிப் பிள்ளையை மகராசி பெத்துக் கொடுக்கட்டும்!” அலமி ஆச்சி வாழ்த்தினாள்.

இதைக் கேட்ட மருமகளுக்கு நாணத்தால் முகம் சிவந்தது. பெருமிதமாய்ப் புன்னகை செய்தாள்.

பிள்ளைப் பேற்றை, பெண் விரைவில் தாய்மை அடைவதைப் பெரிய சிறப்பாக, பெருமையாக, விசேடமாக ஆச்சிமார்கள் கருதுவார்கள்.

திருமணமான பெண் விரைவில் உண்டாகாமல் இருந்தால், மதிப்புக் குறைவாகக் கருதுவார்கள்.

எனவே, நகரத்தார் விசேடங்கள் பிள்ளை கருக்கொள்வதில் தொடங்குகிறது.

ஒரு பெண் கருவுற்றிருக்கிறாள் என்றால் அவள் அடுத்த தலைமுறையை உருவாக்கத் தன்னை ஆயத்தப்படுத்திக் கொள்கிறாள் எனக் கூறலாம்.

அப்பெண்ணின் கணவன், மாமியார், மாமனார், நாத்தனார் என அவளைச் சார்ந்த அனைவரும் தங்கள் வாரிசு உருவானதை, தங்கள் வமிசம் ஆல்போல் தழைத்து, அருகுபோல வேரோடப் போவதைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர்.

எனவே, நகரத்தார் சமூகத்தில் நடைபெறும் முதல் விசேடம் கருவுற்ற பெண்ணுக்குச் செய்யும் சடங்காகும்.

இச்சடங்கு மருந்து குடித்தல் எனவும், தீர்த்தம் குடித்தல் எனவும் அழைக்கப்பெறும்.

மற்ற சமூகங்களிலும் கருவுற்ற பெண்ணுக்கு இச்சடங்கு செய்யப்படும்.

ஆனால், இச்சடங்கு 'சீமந்தம்' அல்லது 'வளைகாப்பு' என அழைக்கப்படும்.

நோயுற்றவர்கள் மருந்து குடிப்பதைப் போல, சூலுற்ற (கருவுற்ற) பெண்ணும் மருந்து குடிக்க வேண்டும்.

பெருமாள் கோவிலில் தீர்த்தம் கொடுப்பதைப் போல, பிள்ளையைச் சுமக்கும் பெண்ணும் தீர்த்தம் குடிக்க வேண்டும்.

தங்கள் பெண் முழுகாமல் இருப்பதை அறிந்து மகிழும் தாய் வீட்டார், அம்மகிழ்வை விழாவாகக் கொண்டாட விரும்புவர்.

பிறந்த வீட்டாரும், புகுந்த வீட்டாரும் புதிய வரவை ஆவலோடு எதிர்பார்ப்பதால், இவ்விசேடம் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

மருந்து குடித்தல்

கருவுற்ற 5-ஆவது மாதமோ, 7-ஆவது மாதமோ அப்பெண் மருந்து குடிப்பாள். அவரவர் வீட்டுப் பழக்கப்படி, ராசிப்படி, 5-ஆவது, 7-ஆவது மாதத்தில் இவ்விசேடத்தைக் கொண்டாடுவர்.

5-ஆவது மாதம் நடைபெறும் சடங்கே 'மருந்து குடித்தல்' எனப்படும்.

7-ஆவது மாதம் நடைபெறும் சடங்கு 'தீர்த்தம் குடித்தல்' எனப்படும்.

5 வகை இலைகளின் சாற்றை மருந்தாக கருவுற்ற பெண்ணின் நாத்தனார் கொடுப்பாள். அப்பெண் அம்மருந்தைக் குடிப்பாள். அப்போது சங்கு ஊதுவர்.

செட்டிய வீட்டில் சங்குச் சத்தம் கேட்டால், அவ்வீட்டில் ஏதோ விசேடம் என்று அறிந்துகொள்ளலாம்.

அம் மருந்தை மூன்று முறை நாத்தனார் கொடுக்க, அப்பெண் மூன்று முறை குடிப்பாள்.

விருந்தும், மருந்தும் மூன்று நாளன்றோ?

நகரத்தார் சமூகத்தில் நாத்தனாருக்கு மிகப்பெரிய சமூக அந்தஸ்து (மரியாதை) உண்டு.

மருந்து குடித்தல் சடங்கு பெரும்பாலும் புகுந்த வீட்டில்தான் நடைபெறும்.

சிலர், தங்கள் ராசிப்படி, வழக்கப்படி பிறந்த வீட்டில் செய்வர்.

ஆனால், அங்கும் நாத்தனார்தான் 5 வகை இலைகளின் சாற்றை மருந்தாக்கி மூன்று முறை கொடுப்பாள். அப்பெண் குடிப்பாள்.

தாயபிள்ளைகள், உறவினர்கள், பங்காளிகள், பெண் பிறந்த வீட்டார் என எல்லோரும் முதல்நாளே வந்துவிடுவர். அவர்களுக்கு விருந்தளித்து வெகு விமரிசையாக இச்சடங்கு கொண்டாடப்படும்.

மருந்து நோயைக் குணப்படுத்துவதைப் போல, இம் மருந்து குடித்தால், கருவில் வளரும் குழந்தை நன்கு வளர்ச்சி பெற்று, சுகமாக, நலமாக இவ் உலகிற்கு வரவேண்டும் என்ற கருத்திலேயே இவ்விசேடத்தை நகரத்தார் நடத்துகின்றனர்.

அங்கமெல்லாம் நொந்து பிள்ளை பெறுவதினால் இதற்கு மருந்து குடித்தல் எனப் பெயரிட்டனரோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது.

தீர்த்தம் குடித்தல்

தீர்த்தம் எடுக்கச் செல்லும்போது, சிறு பெண்பிள்ளைகள் உடன் வர, மாமனார் தீர்த்தச் செம்பை எடுத்துச் செல்லுவார். உடன் செல்லும் ஒரு பெண் சங்கு ஊதிக்கொண்டு செல்வாள்.

தீர்த்தம் கோவில் குளத்தில் எடுக்கப்படும். அச்செம்பை சாமி முன்வைத்து வணங்கி எடுத்துச் செல்வர்.

தீர்த்தம் எடுத்து வரும்போது, சங்கை ஊதிக்கொண்டு, ஊர்வலமாய் வீட்டிற்கு வருவார்கள்.

வீட்டு வாசல் கிழக்குப் பத்தியில் மாக்கோலம் போட்டிருப்பார்கள்.

அக்கோலத்தின் முன்பு மாமனார் நிற்பார். உடன் சென்றவர்கள் அருகில் நிற்பார்கள்.

பெற்றுப் பெருவாழ்வு வாழும் ஆச்சி அவர்களை வரவேற்று திருநீறு பூசிவிடுவார்.

பின்னர் சாமி வீட்டில் (பூசை அறை) தீர்த்தச் செம்பை வைத்துச் சாமி கும்பிட்டு திருநீறு பூசிக்கொள்வர். வளவில் விரித்திருக்கும் சமுக்காளத்தில் உட்காருவார்கள்.

அதன்பின், சாமி வீட்டில் உள்ள தீர்த்தத்தை நாத்தனார் எடுத்துவந்து, தீர்த்தச் செம்பில் மூன்று முறை தீர்த்தத்தை ஊற்றிக் கொடுப்பாள்.

கருவுற்ற பெண் அதனைக் குடிப்பாள்.

இதுவே தீர்த்தம் குடித்தலாகும்.

இச் சடங்கின்போது சங்கு ஊதுவார்கள்.

கருவுற்ற 5-ஆவது மாதம் செய்யப்படும் சடங்கு மருந்து குடித்தல் என்றும், 7-ஆவது மாதம் செய்யப்படும் சடங்கு தீர்த்தம் குடித்தல் என்றும் அழைக்கப்பெறும்.

தீர்த்தம் குடித்தலுக்கு அனைவரையும் அழைத்து விருந்திடுவர்.

அந்தக் காலத்தில் மன்னர் வரும்போது “மன்னர் வருகிறார், பராக்! பராக்!” என ஒருவன் கட்டியம் கூற, மக்கள் ஒதுங்கி நின்று வழிவிடுவர்.

அதுபோல, தீர்த்தம் எடுத்து வீதியில் வரும்போது சங்கு ஊதுவதைக் கேட்ட மக்கள் ஒதுங்கி வழிவிடுவார்கள்.

மாமனார் இல்லாத வீடுகளில், நாத்தனார் தீர்த்தம் எடுத்து வருவாள்.

மருந்து அல்லது தீர்த்தம் குடித்தபின், ஆரத்தி எடுத்துத் திட்டி (திருஷ்டி) கழிப்பர்.

பிள்ளை பெறக் கூட்டிச் செல்லுதல்

பின்னர் 9-ஆவது மாதத்தில் அப்பெண்ணைப் பிள்ளை பெறத் தாய் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் செல்வார்கள்.

நகரத்தார்கள் ‘பிள்ளை பெறக் கூட்டிச் செல்லுதல்’ என இச்சடங்கை அழைப்பார்கள்.

‘மலடி, மலடி என்று வையகத்தார் ஏசாமல், மனம் குளிர வரும்’ தலைக் (முதல்) குழந்தையைப் பெற, தாய் வீட்டுக்குச் செல்லும் பெண் தன் வீட்டில் உள்ள எல்லோரிடமும் சொல்லிக் கொள்வாள்.

திருமணத்தன்று கணவனுடன் செல்லும் பெண் தான் பிறந்த வீட்டில் உள்ள அனைவரிடமும் ‘போய் வருகிறேன்’ என்று சொல்லிக்கொள்வதைப் போன்றதிது.

அனைவரும் ஆனந்தக் கண்ணீருடன், ‘போய் வா மகளே!’ என வாழ்த்தி, திருநீறு பூசி வழி அனுப்பி வைப்பார்கள்.

அதுபோல, பிள்ளை பெறப்போகும் பெண் சாமி அறையில் விளக்கேற்றி சாமி கும்பிட்டு, திருநீறு பூசி, குங்குமம் இட்டுக்கொண்டு, “அயித்தை போயிட்டு வர்றேன்” எனச் சொல்லிக்கொள்வாள். காலில் விழுந்து வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெறுவாள்.

“மகராசியாய்ப் போய் பெற்றெடுத்து வா!” என மனம் குளிர அதை வாழ்த்தி, திருநீறு பூசி குங்குமம் வைத்துவிடுவாள்.

இவ்வாறே ஒவ்வொருவரிடமும் சொல்லிக்கொண்டு, திருநீறு, குங்குமம் அணிந்து, எல்லோருடைய ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று பிள்ளைபெறப் புறப்பட்டுச் செல்வாள்.

திருமணத்தன்று மணப்பெண் மாப்பிள்ளையுடன் புறப்படும்போது, அவர்களுக்கு எதிரே சுமங்கலிப் பெண்ணைக் குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வரச் சொல்வார்கள்.

அக்குழந்தையை மணமகள் முத்தம் கொஞ்சுவாள். பின்னர் மணமகனுடன் புறப்படுவாள்.

புதுமணத் தம்பதிகளின் எதிரே தாயும், பிள்ளையும் வருவது நல்ல சகுனத்தின் அடையாளமாகும்.

வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும் ஒவ்வொரு முறையும் சகுனம் பார்ப்பது நகரத்தார் வழக்கமாகும்.

பிள்ளைபெறக் கூட்டிச் செல்லும்போதும் நாள் பார்த்து, நேரம் பார்த்து, சகுனம் பார்த்து வழி அனுப்பி வைப்பார்கள்.

‘போய் வருகிறேன்’ என மங்கலமாய்ச் சொல்வது நகரத்தார் மரபாகும்.

‘போகிறேன்’ என்று சொன்னால் அது அமங்கலத்தின் குறியீடு எனக் கருதும் இயல்புடையவர் கள் நகரத்தார்கள்.

வீட்டை விட்டுக் கிளம்பும்போது, ‘போறேன்’ என்று யாராவது சொல்லிக்கொண்டால், “அப்படிச் சொல்லாதே, போய் வருகிறேன் எனச் சொல்லு” எனக் கூறி அப்பழக்கத்தை சிறுவயதிலிருந்தே வளர்க்கும் பண்புடையவர்கள் நகரத்தார்கள்.

பெண்ணின் தந்தையும், உறவினர் ஒருவரும் தேங்காய், பழம், பூ, வெற்றிலை, பாக்குடன் பிள்ளை பெறக் கூட்டிச்செல்ல வருவார்கள்.

சம்பந்தப்புரத்தார் “வாங்க! வாங்க!! என அவர்களை முகம் மலர வரவேற்பார்கள்.

வரவேற்கும்போது “வாங்க! வாங்க!!” என இருமுறை சொல்வதும் “ஆமா! ஆமா!!” என இருமுறை கூறி அவ்வரவேற்பை ஏற்றுக்கொள்வதும் நகரத்தார் மரபாகும்.

கத்தரிக்காய் குழம்பு வைத்து, வாழைக்காய் பொரித்து, அப்பளம் பொரித்து, பருப்பு மசித்து, நெய் ஊற்றி நுனி வாழை இலையில் சம்பந்தியானுக்கும், உடன்வந்த உறவினர்க்கும் விருந்து பரிமாறுவார்கள்.

சாமி வீட்டிலும், வளவு நுழைவாயில் கிழக்குப் பத்தியிலும் அரிசி மாக்கோலமிடுவர்.

சகுனம் பார்த்து பிள்ளைபெறக் கூட்டி அனுப்புவார்கள்.

பிள்ளை பெறுதல்

பிள்ளை பெறத் தாய் வீட்டிற்கு வந்தவள், தாய் வீட்டிலோ, மருந்து மனையிலோ பிள்ளையைப் பெற்றெடுப்பாள்.

குழந்தை பிறந்ததை அறிந்த இருவீட்டாரும் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.

தலை (முதல்) பிள்ளை ஆண்பிள்ளை என்றால் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

உலகையே வென்றதைப் போல அவ்வளவு மகிழ்ச்சி.

ஏன் எனில், முதற் பிள்ளை ஆணாய்ப் பிறந்தால், தம் வமிசம் வளர வாரிசு வந்துவிட்டது என்ற மகிழ்ச்சி.

முதற் பிள்ளை பெண்ணாய்ப் பிறந்துவிட்டால், அடுத்து பிறக்கப்போவது என்ன பிள்ளையோ என்ற பயம் அவர்களைப் பற்றிக்கொள்ளும்.

‘பெண் கிளை பெருங்கிளை’ என்பதெல்லாம் அடுத்தவர் களுக்கு ஆறுதல் சொல்லும்போது இனிக்கும். தனக்கு வரும் போது கசக்கும்.

தாய் வீட்டார் பிள்ளை பிறந்த செய்தியைச் சம்பந்தப் புரத்திற்குச் சொல்லிவிடுவார்கள்.

செய்தி அறிந்து அவர்கள் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள்.

நல்ல நாள் பார்த்து பிள்ளையைப் பார்க்க வருவார்கள்.

வரும்போது, தேங்காய், பழம், பூ, வெற்றிலை, பாக்கு கொண்டு வருவார்கள்.

ஒருவர் மற்றொருவரைப் பார்த்து (சம்பந்தப்புரத்தார்) ‘பேரன் உண்டா?’ எனக் கேட்டுக்கொள்வார்கள்.

இரு திறத்தாரும் சீனியை அள்ளி வாயில் போட்டுக் கொள்வார்கள்.

“பழங்காலத்தில் செட்டிநாட்டில் (50 ஆண்டுகளுக்கு முன்) ஊர்ச் சீனி கொடுக்கும் வழக்கம் இருந்தது. முதற் குழந்தை பிறந்த மகிழ்ச்சியில், ஊர் மக்கள் அனைவரும் பங்கு பெற, ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் குழந்தையின் எடை அளவு (சுமார் 1 படி) சீனி கொடுத்து வந்தார்கள்” என்கிறார் திரு.சோமலெ.

(நன்றி : இமயம் முதல் குமரி வரை)

பிள்ளையைப் பார்த்து அவர்கள் பூரிப்படைவதை வார்த்தையில் கூற இயலாது.

பிள்ளையைப் பார்த்த அப்பத்தான், “பேரன்! அசலா அவுங்க அம்மா மாதிரியே இருக்கான்” என்பாள்.

“இல்லே ஆத்தா! என் மகன் என்னையே உரிச்சு வைச்ச மாதிரி இருக்கான்” என்பார் பிள்ளையின் அப்பச்சி.

“பேரன் மாநிறமாத்தான் வருவான்” என்பார் அப்பத்தா வீட்டு ஐயா - (மாநிறம் என்பது கருப்பும் இல்லாமல், சிவப்பும் இல்லாமே இருத்தல்.)

“நிறம் எப்படி இருந்தா என்ன? அவன் பொழைச்ச நீண்ட ஆயுளோடு இருந்தா போதும்” என்று சொல்லி பிள்ளைக்குத் திட்டிக் கழிப்பான் அப்பத்தா.

இப்படிப் பல்வேறுவிதமான பேச்சுக்களும், ஆராய்ச்சிகளும் செய்து குழந்தையைக் கொஞ்சுவர்.

இதனைக் கேட்டும், பார்த்தும் பிள்ளையின் தாயார் பூரிப்பில் மிதப்பாள்.

சம்பந்தப்புரத்துக்குக் கத்தரிக்காய் குழம்பு வைத்து, வாழைக்காய் பொரித்து, அப்பளம் பொரித்து, பருப்பு மசித்து, நெய் ஊற்றி, பாயாசம் வைத்து நுனி வாழை இலையில் விருந்து பரிமாறுவார்கள்.

விருந்துண்ட பின் போய் வருகிறோம் என்று கூறிச் செல்வார்கள்.

போர் சொல்லல்

பிள்ளை பிறந்ததை இருவீட்டாரும் (ஆயா வீடு, அப்பத்தா வீடு) தங்கள் தங்கள் தாயபிள்ளைகள், பங்காளிகள், தெரிந்தவர்கள் என எல்லோரிடமும் சொல்லிப் ‘போர் கேட்க’ - வாருங்கள் என அழைப்பார்கள்.

இதனைச் சில ஊர்களில் ‘வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ள வாருங்கள்’ என்பார்கள்.

போர் சொல்லுதல், மிட்டாய்த்தட்டு வைத்தல் எனவும் கூறுவதுண்டு.

இரு வீட்டாரும் போர் சொல்வார்கள்.

தங்கள் வீட்டு வளவு பத்தியில் சமுக்காளத்தை விரித்து வைத்து, போர் கேட்க வருபவர்களை வரவேற்பார்கள்.

ஒரு மரவைத் தட்டில் (ரங்கோன் மோல்மீன் மரவைத்தட்டு) அல்லது எவர்சில்வர் தட்டில் சந்தனம், குங்குமம், பொட்டு வைக்கும் ஆணி, கண்ணாடி வைத்திருப்பார்கள்.

வேறு ஒரு மரவைத் தட்டில் மூன்று கிண்ணங்கள் இருக்கும். அதில் சீனி, கற்கண்டு, பேரீச்சம்பழம் வைத்திருப்பார்கள்.

இன்னொரு தட்டில் பல கிண்ணங்கள் இருக்கும். அதில் நாலைந்து வகை ரொட்டி, நாலைந்து வகை மிட்டாய் வைத்திருப்பார்கள்.

பிறிதொரு தட்டில் வெற்றிலை, பாக்கு, சுண்ணாம்பு வைத்திருப்பார்கள்.

மல்லிகைப் பூவை அளவாக வெட்டி ரப்பர் வானியில் வைத்திருப்பார்கள்.

போர் கேட்க வருபவர்கள் வீட்டினுள் நுழையும்போதே, “பேரன் பிறந்திருக்கானே/பேத்தி பிறந்திருக்கானே” எனக் கேட்டவாறே வீட்டுக்குள் வருவார்கள்.

“ஆமா! ஆமா!” எனப் பதில் சொல்லி, சமூக்காளத்தில் உட்காரச் சொல்வார்கள்.

கண்ணாடியைப் பார்த்து பொட்டு வைத்துக்கொண்டு, ரொட்டி, மிட்டாய் எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

சுமங்கலிப் பெண்களுக்கு மல்லிகைப்பூ கொடுப்பார்கள். அவர்கள் பூவை வாங்கிக் கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டு தலையில் வைத்துக்கொள்வார்கள்.

செண்ட் தடவி விடுவார்கள்.

எல்லோருக்கும் கலர் கொடுப்பார்கள்.

போர் கேட்க வருபவர்கள் ‘சுகப்பிரசவம்தானே’ எனக் கேட்பார்கள்.

அனைவரிடமும் பிள்ளையை தூக்கிக் காட்டுவார்கள். அவர்கள் குழந்தையை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சுவார்கள்.

பிறந்த உடனே குழந்தையின் தலை நிற்காது. அதனால் தலையில் ஒரு கை வைத்து அணைத்து, பிள்ளையைத் தூக்குவார்கள்.

தலைப்பிரசவம் தாய் வீட்டுச் செலவாகும்.

பண்டைய நாளில் எல்லா நகரத்தார் வீடுகளிலும் வெள்ளி மரவை, வெள்ளி மிட்டாய்த்தட்டு இருக்கும். அதில் போர் சொன்னார்கள்.

பெண்ணுக்குச் செய்யும் சீர்வரிசையில் இப்பொருள்களும் இடம்பெற்றிருக்கும்.

புகுந்த வீடு செல்லுதல்

நல்ல நாள் பார்த்து, நல்ல நேரம் பார்த்து புகுந்த வீட்டிற்குப் பிள்ளை பெற்றவனைக் குழந்தையுடன் கூட்டி அனுப்புவார்கள்.

இதுபோன்ற விசேடங்களுக்கு நாள் குறித்துக் கொடுப்பதற்கென்றே எல்லா நகரத்தார் ஊர்களிலும் பஞ்சாங்க ஐயர் இருப்பார். சின்ன ஊராக இருந்தால், இரண்டு, மூன்று ஊர்களுக்கு ஒரு பஞ்சாங்க ஐயர் இருப்பார்.

பிள்ளை பெற்றவனைக் கூட்டிச் செல்ல, பிள்ளையின் அப்பத்தா வீட்டு ஐயாவும், பிள்ளையின் அப்பச்சியும் வருவார்கள்.

பிள்ளை பிறந்த 16-ஆவது நாளில் ஆயா வீட்டைக் கழுவி விடுவார்கள்.

பஞ்சாங்க ஐயரைக் கூட்டிவந்து 'புண்ணியாவசனம்' செய்து சட்டி, பானை கழித்து தீட்டுக் கழிப்பார்கள்.

ஆசாமியை அழைத்து வந்து காது குத்தித் தோடு அணிவிப்பார்கள். காலுக்கு மணிகள் கோத்த தண்டை போடுவார்கள்.

புகுந்த வீட்டிற்கு அனுப்பும்போது சங்கிலி, மோதிரம் போட்டு கூட்டிவிடுவார்கள்.

குழந்தை நடை பழுகுகின்றபோது கால் பலப்பட வேண்டும் என்பதற்காக செட்டித்தண்டை (இதனை 'அடித்தண்டை' என்றும் கூறுவர்) போடுவார்கள்.

மகளைக் கூட்டி அனுப்புகின்றபோது பிள்ளைக்கு வேண்டிய மருந்துச் சங்கு உட்பட அத்தனை பொருளையும் சீராக அனுப்புவார்கள்.

போர் கேட்க வருபவர்களுக்கு ரொட்டிக் கட்டு கொடுப்பார்கள்.

பரம்பரை பரம்பரையாகத் தங்கள் வீட்டுத் துணிகளைத் துவைத்துக் கொடுக்கும் சலவைத் தொழிலாளர்களுக்குப் பிள்ளை பிறந்த முறை கொடுப்பது நகரத்தார் வழக்கமாகும்.

இவர்கள் 'குடி வண்ணா வீடு' என அழைக்கப்படுவர்.

இவர்கள் வெளுத்தாலும், வெளுக்காவிட்டாலும் வருசமுறை கொடுப்பதும் வழக்கமாகும்.

இதன் மூலம் தொழிலாளர்களை மதிக்கும் நகரத்தார் பண்பாடு நன்கு புலனாகிறது.

பிள்ளை பெற்றவனைக் கூட்டிச் செல்ல வந்திருக்கும் சம்பந்தப்புரத்தார்க்கு முட்டை அவித்து, கத்தரிக்காய் குழம்பு வைத்து, வாழைக்காய் பொரித்து, அப்பளம் பொரித்து, பருப்பு மசித்து, பாயசம் வைத்து, நெய் ஊற்றி, நுனி வாழை இலையில் விருந்து பரிமாறுவார்கள்.

பின்னர் தாயையும், பிள்ளையையும் காரில் கூட்டி அனுப்புவார்கள்.

இவர்களுக்குப் பின்னால் குடிவண்ணானையும், வண்ணாத்தியையும் அனுப்பி வைப்பார்கள்.

வீட்டில் அரிசி மாக்கோலமிட்டு வைத்திருப்பார்கள்.

கோலத்திற்கு முன்பாகத் தாயையும், பிள்ளையையும் நிற்க வைத்து, சங்கு ஊதி, ஆலாத்தி எடுத்து, வீட்டினுள் கூட்டிக் கொள்வார்கள்.

திருஷ்டி கழிவதற்காக ஆலாத்தி எடுப்பார்கள்.

இரு வீட்டுத் தாய் பிள்ளைகளை அழைத்து விருந்து வைத்து மிகச் சிறப்பாக இந்த விசேடத்தைக் கொண்டாடுவார்கள்.

பெயர் வைத்தல்

நகரத்தார்கள் சைவ சமயத்தைச் சார்ந்தவர்கள். சிவ கோத்திரமாய் வாழ்பவர்கள்.

அதனால் அவர்கள் பெயர்கள் இறைவன் பெயர்களாகவே இருக்கும்.

“வேகமாக மாறி வரும் இன்றைய உலகில், இன்றும் தமது குழந்தைகளுக்கு இறைவன் பெயரையே இடுபெயராகச் சூட்டுகின்றனர். எப்போதும் இறைவன் நாமத்தையே உச்சரித்துக் கொண்டு, இறைவன் நினைப்போடு உழல வேண்டும் என்பதற்காகவே, குழந்தைகளுக்குக் கடவுள் பெயர்களையே சூட்டுகின்றனர்” எனக் குறிப்பிடுகிறார் கோவிலூர் ஆதீனம் சீர்வளர்சீர் நாச்சியப்ப சுவாமிகள்.

(நன்றி : நகரத்தார் மரபும் பண்பாடும்)

அருணாசலம், ஆறுமுகம், விசாலாட்சி, மீனாட்சி என இறைவன் பெயர்களையே தங்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சூட்டுவது நகரத்தார் மரபாகும்.

இதனால் இறைவனை, இறைவியை நினைக்கவும், பிள்ளைகளை அழைக்கவும் என இருவித நன்மைகள் உண்டாக வாய்ப்பு உண்டாகிறது.

இறை நாமத்தை உச்சரித்தால், நிச்சமாய் பலன் கிடைக்கும் எனத் திடமாக நம்புபவர்கள் நகரத்தார்கள்.

வைணவப் பற்றின் காரணமாகச் சிலர் தங்கள் குழந்தை களுக்கு நாராயணன், லட்சுமி எனப் பெயர் சூட்டுவார்கள்.

இறைவனுடைய பெயர் மட்டுமல்ல, இறை அடியார் களாகிய சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர், இயற்பகையார் போன்றவர்களின் பெயர்களை வைக்கும் வழக்கமும் உண்டு.

‘ராமா’ என்ற இரண்டெழுத்து நன்மையும், செல்வமும் நானும் நல்கும் எனப் பெரியோர்கள் சொல்லியிருப்பதை நாமறிவோம்.

இரட்டைக் குழந்தை பிறந்தால், இராமன், லட்சுமணன் எனப் பெயர் சூட்டுவர்.

குழந்தை அப்பத்தா வீட்டுக்கு வந்த அன்றே பெயர் சூட்டு விழா நடைபெறும்.

பெரும்பாலும் குழந்தைக்கு, அப்பத்தா வீட்டய்யா பெயரையே வைப்பது வழக்கமாகும்.

சிலர் பாட்டய்யா பெயரை வைப்பார்கள்.

குழந்தை பெண்ணாக இருந்தால், அப்பத்தாள் பெயரையோ, பாட்டி பெயரையோ வைப்பார்கள்.

பெயர் கூப்பிடுவது அப்பத்தா வீட்டுச் சடங்காகும்.

பெரும்பாலும் செட்டிய வீட்டில், பிள்ளைகளுக்கு இரண்டு பெயர் இருக்கும்.

ஏன் எனில், மாமனார் பெயரை அவர் மனைவியோ, மருமகளோ மரியாதை கருதிக் கூப்பிடமாட்டார்கள்.

அவர்கள் வேறு பெயரைக் கூப்பிடுவார்கள்.

அப்பெயரே பள்ளியில் சேர்க்கும்போது பதிவு செய்யப்படும்.

சான்றாக, இந் நூலாசிரியருக்கு 'கதிர்வேலன்' என அவரின் ஐயா பெயரை வைத்தார்கள்.

ஆனால் கூப்பிடுவது 'சுந்தரம்' என்று. இப்பெயரே பள்ளி ஆவணங்களில் பதிவு செய்யப்பெற்றுள்ளது.

திருமண அழைப்பிதழில்தான் இரண்டு பெயர் இருப்பது தெரியவரும்.

(எ.கா.) கதிர்வேலன் என்ற சுந்தரம்.

அதேபோல, பெயருக்கு முன்பு எழுதும் விலாசமும் இரண்டெழுத்தாக இருக்கும்.

(எ.கா.) அருணாசலம் செட்டியார் மகன் சுந்தரம் என்பதை அரு. சுந்தரம் என எழுதுவார்கள்.

அப்பத்தா வீட்டு ஐயா பிள்ளைக்குப் பெயரிடுவார்.

அப்பெயரை மூன்று முறை கூப்பிடுவார்.

பின்னர், அப்பெயரை எல்லோரும் கூப்பிட்டு, பிள்ளையைக் கொஞ்சுவார்கள்.

சிலர் தங்கள் குல தெய்வத்தின் பெயரை வைப்பார்கள்.

சிலர் தங்கள் வீட்டில் தெய்வமாய் இருந்து தங்களைக் காத்து வரும் நபரின் பெயரை வைப்பார்கள்.

அவரவர் வீட்டு வழக்கப்படி, ராசிப்படி பெயர் வைக்கும் சடங்கு நடைபெறும்.

4

பிள்ளை வளர்தல்

நாளொரு மேனியும், பொழுதொரு வண்ணமுமாக
பிள்ளை வளர ஆரம்பிப்பான்/ஆரம்பிப்பாள்.

கண்ணை இமை காப்பதுபோல, அப்பத்தா, பிள்ளையைப்
பார்த்துப் பூரித்து வளர்ப்பான். மார்மீதும், தோள்மீதும் போட்டுக்
கொஞ்சுவான்.

ஐயாவும், அப்பத்தாவும் பிள்ளையை ஈ, ஏறும்பு, கொசு
கடிக்கவிடாமல் பொத்திப் பொத்தி வளர்ப்பார்கள்.

கண்ணே! மணியே! முத்தே! முழு நிலவே! ராசாவே! என்
செல்லமே! எனச் சொல்லிக் சொல்லி கொஞ்சி மகிழ்வார்கள்.

இதைத்தான் கவியரசர் கண்ணதாசன்,

உன் சிங்காரப் புன்னகை
கண்ணாரக் கண்டாலே
சங்கீத வீணையும் எதுக்கம்மா

என்று பாடினார்.

பிள்ளை பிறந்து நாட்கள் கழிந்து மாதங்களாகும்போது
குழந்தையின் தலைமுடி வளர ஆரம்பிக்கும்.

தாடை

ஆராரோ ஆரிரரோ
ஆரிரரோ என்கண்ணே
ஆடித்தார் ஏனழுதாய்?
அடித்தாரைச் சொல்லியழு
ஆக்கினைகள் செய்து வைப்போம்

மலடி மலடி என்று வையகத்தார் ஏசாமல்
மலடி என்ற சொல்லை மாற்றப் பிறந்தாயோ!

சங்கினால்பால் கொடுத்தால்
சந்தனவாய் நோகுமென்று
தங்கத்தினால் சங்கு செய்து
தருவார்கள் தாய்மாமன்

அக்கரையின் சர்க்கரையும்
அதிமதுரம் தென்னவட்டும்
கோடைப் பலாச்சுளையும்
குலை சேர்ந்த மாங்கனியும்
சாதிக் களிப்பாக்கும்
சங்கு வெள்ளைச் சுண்ணாம்பும்
ஏலங்கிராம்பும் இளங்கொடிக்கால்
வெற்றிலையும்
அத்தனையும் கொண்டு வந்து
அறிய வந்தார் அம்மான்மார்

முதல் முடி இறக்குதல்

கருகருவென வளரும் தலைமுடியை வாரி சீவி குடுமி
போடுவார்கள்.

தலைமுடி அடர்த்தியானால், வேர்த்துக் குழந்தைக்குச்
சளிபிடிக்கும்.

எனவே, குழந்தை பிறந்து ஆறு மாதம் ஆனவுடன், தங்கள்
குலதெய்வக் கோவிலில் முடி இறக்குவர்.

இது, 'முதல் முடி இறக்குதல்' என அழைக்கப்பெறும்.

முதல் முடியைத் தங்கள் குலதெய்வக் கோவிலில்
இறக்குவதுதான் நகரத்தார் பழக்கமாகும்.

சிலர், குழந்தை பிறந்து ஓராண்டு நிறைந்தவுடன் முதல் முடி
இறக்குவர்.

அதன்பின், தாங்கள் சொல்லிக்கொண்ட தெய்வங்களுக்கு
முடி இறக்குவார்கள்.

முடி இறக்க இருவீட்டாரும் செல்வார்கள்.

இறைவனுக்குப் பொன்னையும், பொருளையும் காணிக்கை செலுத்துவதைப் போல, 'முடி காணிக்கை' செலுத்துவது மிக முக்கியம் என நகரத்தார்கள் கருதினார்கள்.

எனவே, குழந்தை வளர்ச்சியின் தொடக்கத்திலேயே தங்கள் குலதெய்வத்திற்கு முடி காணிக்கையை செலுத்தி நேர்த்திக் கடனை நிறைவு செய்தார்கள்.

எல்லாச் சிவன் கோவில்களிலும் சிவராத்திரி சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும்.

அதுபோல, எல்லா குலசாமி கோவில்களிலும் சிவராத்திரி சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும்.

அன்று நாலு காலம் அபிஷேகம் நடைபெறும்.

மறுநாள் களரி.

அன்று காவடி எடுத்தல், பூக்குழி இறங்குதல், தொட்டில் கட்டுதல் எனப் பல விசேடங்கள் நடைபெறும்.

பெரும்பாலும் எல்லா குலசாமி கோவில்களிலும் சாமி கும்பிட வருபவர்கள் தங்குவதற்கு விடுதிகள் இருக்கும்.

இல்லையெனில் தற்காலிகமாகத் தங்கும் விடுதி அமைத்துக் கொள்வார்கள்.

களரிக்கு அடுத்த நாள் 'பாரிவேட்டை' நடைபெறும்.

தொட்டில் கட்டுதல்

சிவராத்திரிக்கு மறுநாள் களரியன்று குழந்தைக்குத் தொட்டில் கட்டுவார்கள்.

கோவிலில் கரும்புக்கட்டு வைத்திருப்பார்கள்.

தொட்டிலுக்குரிய காணிக்கையை கோவிலில் செலுத்தி, கரும்புக்கட்டு ஒன்றை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

கரும்புக் கட்டின் மத்தியில் பட்டுச் சேலையைத் தொட்டில் போலப் போட்டு குழந்தையை அதில் படுக்க வைப்பார்கள்.

கரும்புக்கட்டை இருவர் தோளில் சுமக்க மேளதாளத்துடன் கோவிலைச் சுற்றி, தேரோடும் திருவீதியில் ஊர்வலமாய் வருவார்கள்.

பட்டுச்சேலை நழுவி குழந்தை கீழே விழுந்துவிடாமல் இருக்க, தொட்டிச் சேலையைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள்.

மேளதாளம் முழங்க, வரிசையாகத் தொட்டில் ஊர்வலம் கோவிலின் நான்கு திருவீதியைச் சுற்றிவந்து கோவிலை அடையும்.

தொட்டிலிலிருந்து குழந்தையை இறக்கி, அனைவரும் சாமி தரிசனம் செய்வார்கள்.

இதற்குச் சம்பந்தப்புரத்தார் வருவார்கள்.

தொட்டி கட்டியவர்களுக்கு ஒரு கரும்பு கோவிலிலிருந்து கொடுப்பார்கள். அதனை அனைவரும் சுவைத்து மகிழ்வார்கள்.

தொட்டி கட்ட வருபவர்கள் வரும்போது கரும்புக் கட்டு வாங்கிக் கொண்டு வருவதுமுண்டு.

அவ்வாறு வருபவர்கள் அக் கரும்புக்கட்டை தாங்களே எடுத்துச் செல்வார்கள்.

சிவராத்திரி சமயத்தில் கோவிலிலேயே கரும்பை வாங்கி வைத்திருப்பார்கள்.

மற்ற நாட்களில் தொட்டில் கட்டினால், தொட்டில் கட்டுபவர்கள்தான் கரும்பை வாங்கிச் செல்லவேண்டும்.

தொட்டிலைத் தூக்குவதற்கு கோவிலிலேயே ஆட்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் தங்களுக்குரிய கூலியைப் பெற்றுக் கொண்டு தூக்கிச் செல்வார்கள்.

குழந்தையின் உறவினர்களும் தொட்டிலைத் தூக்கிச் சொல்வதுண்டு.

மேளகாரர்களுக்கும் கட்டளைப் பணம் கொடுப்பார்கள்.

சிலர், குழந்தைக்கு முதல் முடி இறக்கி மொட்டை போடுவதையும், தொட்டில் கட்டுவதையும் சிவராத்திரி சமயத்தில் செய்வார்கள்.

சிலர், முடி இறக்குவதையும், தொட்டில் கட்டுவதையும் வெவ்வேறு நாட்களில் செய்வார்கள்.

ஆனால், முதல் முடி இறக்குவதும், முதல் தொட்டில் கட்டுவதும் குலசாமி கோவிலில் மட்டுமே செய்வது நகரத்தார் மரபாகும்.

அதன்பின், நேர்த்திக்கடன் கோவிலில் முடி இறக்குவர், தொட்டில் கட்டுவர்.

இது பெரும்பாலும், அவ் ஊர்த் திருவிழாவில் தேர் ஓட்டத்தன்று நடைபெறும்.

வேவு இறக்குதல்

நகரத்தார் விசேடங்களில் முக்கிய விசேடம் வேவு இறக்குதலாகும்.

கல்யாணத்தன்று மணப்பெண்ணின் மாமக்காரர், தங்கள் பங்காளிகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து வேவு இறக்குவார். இது 'மாம வேவு' எனப்படும்.

முதல் பிள்ளைக்கு மட்டுமே மாம வேவு எடுத்தப்படும்.

கல்யாண வீட்டில் 'கல்யாண வேவு' எடுத்தப்படும்.

பெண் அழைப்பு முடிந்தவுடன், 'பொங்கல் வேவு' எடுத்தப்படும்.

பிள்ளை பிறந்ததைக் கொண்டாட இறக்கப்படும் (எடுத்தப்படும்) வேவு 'விளையாட்டுப் பெட்டி வேவு' ஆகும்.

தலைச் சுமையாகப் பெண் வீட்டார் பொருட்களைக் கொண்டு வருவார்கள்.

பெண் வீட்டாரின் தலைச் சமையை மாப்பிள்ளை வீட்டார் இறக்கிக்கொள்வார்கள்.

இதனை 'வேவு எடுத்தல்' (இறக்குதல்) என நகரத்தார் அழைப்பார்கள்.

'வேவு' என்பதற்கு 'வளவு' என்று ஒரு பொருள் உண்டென அகராதி குறிப்பிடுகின்றது.

வீட்டு வளவு நுழைவாயிலில் கிழக்குப் பத்தியில் அரிசிமாக்கோலமிட்டு, சிலேட்டு விளக்கை வைத்து நகரத்தார்கள் வேவு இறக்கிக்கொள்வதால், இச் சடங்கை 'வேவு' என அழைத்தனர் போலும் என எண்ண வேண்டி உள்ளது.

'வேவு' என்றால் 'விருப்பம்' என்று பொருள். 'பெண்ணின் தாய் வீட்டார் விருப்பத்துடன் கொண்டு வந்து கொடுத்த பொருட்களைப் பெற்றுக்கொள்வதால், 'வேள்வு' எனப் பெயர் பெற்று, 'வேவு' என மருவி இருக்கக்கூடும்' என முனைவர் கரு.முத்தையா வேவுக்கு விளக்கம் கூறுகிறார்.

(நன்றி : நகரத்தார் வாழ்வியல்)

"தமிழ்ப் பேரகராதி, வேள்வு, வேள் எடுத்தல் என்று இதைக் குறிக்கிறது. இரு வீட்டாரும், ஒருவருக்கொருவர் உணவுப் பண்டங்களை வரிசையாகக் கொண்டு போதல்" என விளக்கம் தருகிறது.

"வேவு, தும்பு பிடித்தல், மிஞ்சி போடுதல், பூரம் கழித்தல் என வரும் பல சடங்குகளுக்குப் பெயர்ப்பொருளும், காரணமும் மேலும் விளங்க வேண்டியுள்ளது" என்கிறார் தமது அணிந்துரையில் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : நகரத்தார் வாழ்வியல்)

பனை நாரால் வேயப்பட்ட கடகாத்தை (கையாறு பொட்டி) வேவுக் கடகாகமாக முன்பு பயன்படுத்தினர்.

இப்போது வேவு இறக்க எவர்சில்வர் கடகாத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

செல்வந்தர்கள் வெள்ளிக் கடகாத்தில் வேவு இறக்குகின்றனர்.

பெரும்பாலான வீடுகளில் வேவு இறக்க இப்போது ரப்பர் வாளியைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

சில ஊர்களில் நகரப் பொதுவில் வேவுக் கடகாம், மணவரை, மாப்பிள்ளை டர்பன், சால்வை, பதக்கம், மாமப்பட்டு போன்றவற்றை வாங்கி வைத்து தேவைப்படுவோர்க்கு வாடகைக்குக் கொடுக்கின்றனர்.

அவ் வாடகைப் பணத்தை நகரப் பொதுச் செலவிற்கு வைத்துக் கொள்கின்றனர்.

தற்பொழுது எவர்சில்வர் சம்படத்தில் (டப்பா) வேவு இறக்குகின்றார்கள்.

எதில் இறக்கினாலும், இரண்டு கடகாத்தில் வேவு இறக்குவது நகரத்தார் மரபாகும்.

நார் கடகாம், வெள்ளிக் கடகாம், எவர்சில்வர் கடகாம், எவர்சில்வர் சம்படம், ரப்பர் வாளி என எதில் வேவு இறக்கினாலும், 'வேவுக் கடகாம்' என்ற பொதுப் பெயராலேயே அழைப்பார்கள்.

தெற்கு வட்டகையில் நான்கு கடகாங்களில் வேவு இறக்குகிறார்கள்.

வேவுக் கடகாத்தில் அரிசி, வெல்லம், நெய், முட்டை, இரண்டு தேங்காய், ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம் வைத்து வேவு இறக்குவார்கள்.

இம்முறையிலேயே மாம வேவும், கல்யாண வேவும் இறக்கப்படும்.

பொங்கல் வைக்க அடுப்பு, செம்பு (உருளி), துடுப்பு, அகப்பை, தடுக்கு, இரண்டு தேங்காய், ஒரு சீப்பு வாழைப்பழம் வைத்து 'பொங்கல் வேவு' இறக்கப்படும்.

5 அல்லது 7 தேங்காய்கள், 2 சீப்பு வாழைப்பழம், இருவகைப் பழங்கள் (ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, சாத்துக்குடி), திரட்டுப்பால், விளையாட்டுச் சாமான்கள், சட்டைகள் முதலியன வைத்து 'விளையாட்டுப் பெட்டி வேவு' இறக்குவார்கள்.

5,7,9,11 என ஒற்றைப்படை முறையிலேயே வேவு இறக்குவார்கள்.

கிழக்குப் பத்தியில் அரிசி மாக்கோலம் போட்டு, அக்கோலத்தின் மத்தியில் சிலேட்டு விளக்கு அல்லது அரிக்கன் விளக்கு வைப்பார்கள்.

பெண் வீட்டார் கோலத்தின் முன்பு நிற்பார்கள். தலையில் எஸ். ஆர். துண்டால் தலைப்பாகை கட்டி இருப்பார்கள்.

தலைப்பா கட்ட வெள்ளைத் துண்டையே பயன் படுத்துவார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார், பெண் வீட்டாருக்கு எதிரில் நிற்பார்கள்.

வேவுக் கடகாத்தைப் பெண்வீட்டார் தூக்கித் தலையில் வைத்துக்கொள்ள, மாப்பிள்ளை வீட்டார் இறக்கிக் கொள்வார்கள்.

பின்னர் இருவரும் கடகாத்தைப் பிடித்துத் தூக்கிக்கொண்டு போய் சாமி வீட்டில் வைப்பார்கள். திருநீறு பூசிக்கொண்டு வருவார்கள்.

வேவு இறக்கும்போது சங்கு ஊதுவார்கள்.

மீண்டும் அக்கடகாத்தைக் கொண்டுவந்து வளவுப் பத்தியில் வைப்பார்கள்.

இவ்வாறு ஒற்றைப் படையில் வேவு இறக்கும் விசேடம் நடைபெறும்.

அப்பத்தா வீட்டார் எப்போது விளையாட்டுப் பெட்டி வேவு எடுத்துச் செல்கிறார்களோ, அப்போது ஆயா வீட்டார் இவ் விசேடத்தைச் செய்வார்கள்.

இரு வீட்டு உறவினர்களுக்கும் வேவு இறக்குகின்ற அன்று மாலை சிறப்பான விருந்தை அப்பத்தா வீட்டார் செய்வார்கள்.

இவ்விசேடம் அப்பத்தா வீட்டில் நடைபெறும். இதற்காக முறைச்சிட்டையில் கண்டுள்ள தொகையை ஆயா வீட்டார் கொடுப்பார்கள்.

“இந்திய அஞ்சல் துறையினர் காரைக்குடியில் தபால்தலை சேகரிப்பு திருவிழாவை 08.01.04 முதல் 10.01.04 முடிய நடத்தினர். அதன் இரண்டாம் நாளன்று கவியரசர் கண்ணதாசன், செட்டிநாட்டுத் திருமணம் என இரு சிறப்பு அஞ்சல் உறைகள் வெளியிட்டனர். அவ் இரு உறைகளிலும் சிறப்பு அஞ்சல் முத்திரையாக வேவுக்கடகாத்தை முத்திரையிட்டனர். இது, நகரத்தார் விழாக்களில் வேவு பெறும் சிறப்பினை ஏனையோரும் கூர்ந்து கவனித்துப் புரிந்துகொண்டிருப்பதை காட்டுகிறது” என்கிறார் முனைவர் சுரு. முத்தையா.

(நன்றி : நகரத்தார் வாழ்வியல்)

தலைப்பிள்ளையின் முக்கியத்துவத்தை நகரத்தார்கள் உணர்ந்துள்ளனர் என்பதன் அடையாளமே விளையாட்டுப் பெட்டி வேவு எனச் சொல்வது சாலப் பொருந்தும்.

மேலும், நகரத்தார்களின் சமூகச் சடங்குகள் காரண காரியத்தோடு, ஆழ்ந்த சமூக நோக்கோடு நடத்தப்பெற்றன என்பதற்கு வேவு எடுத்தல் சிறந்த சான்றாகும்.

வாழையடி வாழையென வரும் நகரத்தார் சமூக வாரிசுகள் இன்றும் இம்மரபைப் பின்பற்றி வருகிறார்கள்.

இதனைப் பார்க்கும்போது, “நகரத்தார்கள் மரபுக் காவலர்கள்” எனப் பதிப்புச் செம்மல் முனைவர் ச. மெய்யப்பன் குறிப்பிட்டது உண்மையான கூற்றுத்தான் என்பதை உணரலாம்.

5

புதுமை

நகரத்தார் குடும்பங்களில் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்கும், பெண் குழந்தைக்கும் செய்யப்படும் விழாவே, விசேடமே புதுமை, கார்த்திகைப் புதுமை, திருவாதிரையாகும்.

ஆண் பிள்ளைக்குச் செய்யப்படும் விசேடம் புதுமை மற்றும் கார்த்திகைப் புதுமை என்ற சூப்பிடி (சூள்படி) யாகும்.

பெண் குழந்தைக்குச் செய்யப்படும் விசேடம் திருவாதிரை யாகும்.

நகரத்தாரின் குல தெய்வங்கள் சிவபெருமானும், முருகனுமாகும்.

ஆதிரை நட்சத்திரம் சிவபெருமானுக்குரியது. சக்தியைக் காண்பது திருவாதிரை விழாவாகும்.

கார்த்திகை நட்சத்திரம் முருகனுக்குரியது. இதுவே கார்த்திகைப் புதுமை விழாவாகும்.

தன் வீட்டின் புதுவரவைப் பங்களிகளுக்கும், உறவினர் களுக்கும், ஊரார்க்கும் அறிமுகப்படுத்தும் விழாவே புதுமையாகும்.

இன்று பிறந்தநாள் விழா கொண்டாடப்படுவதைப் போல, குடும்பத்தின் புது வரவாகிய ஆண் அல்லது பெண் குழந்தையின் பிறந்தநாள் விழாவே புதுமையாகும்.

“இப் புதுமை விழா ஒன்று முதல் ஐந்து வயதுவரை உள்ள குழந்தைகளுக்கே செய்யப்படும் விழாவாகும்.”

“ஏனெனில் குடும்பத்தின் முதல் வரவை அறிமுகப்படுத்தும் விழாவே புதுமை விழா என்பது முதற்காரணம்.”

“பெரிய குழந்தையை மரவையில் வைத்து, சுற்ற முடியாது என்பது இரண்டாவது காரணம்” என்கிறார் திரு. சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

திருமயிலை (மயிலாப்பூர்) சிவநேசன் செட்டியார் மகள் பூம்பாவை. அவளை அரவம் (பாம்பு) தீண்டியது. அதனால் அவள் இறந்தாள்.

அவளை எரியூட்டி, சாம்பலையும், எலும்பையும் சேகரித்துப் பொற்குடத்தில் வைத்துப் பாதுகாத்துவந்தார்.

இதனைக் கேள்விப்பட்ட திருஞானசம்பந்தர், எலும்புக் குடத்தைக் கபாலீஸ்வரர் கோவில் புறவாயிலில் கொண்டுவந்து வைக்கச் சொன்னார்.

சிவநேசர் அவ்வாறே செய்தார்.

சிவபெருமானைத் தியானித்து அவ் எலும்புக் குடத்தை சம்பந்தர் நோக்கினார்.

பின்னர் ‘பூம்பாவாய்’ என முடியும் பூம்பாவாய் பதிகம் (10 பாடல்கள்) பாடினார்.

அதில் ஒரு பாடலில், “பெருஞ்சாந்தி காணாதே போதியோ பூம்பாவாய்” எனப் பாடினார்.

இது திருவாதிரைப் பெருவிழாவாகும் எனப் பெரியோர்கள் கூறுகின்றனர்.

புதுமை, திருவாதிரை விழாக்கள் கொண்டாட ஏற்பாடு செய்வது நல்ல படிப்பிணையைத் தரும். ஏராளமான அனுபவங்களைப் பெற உதவும். புதிய உறவுகள், பங்காளிகள் யார், யார்? அவர்களுடைய குழந்தைகள் யார், யார்? பல தலைமுறைகளைக் கடந்த பந்தங்களை அறிந்து அவற்றைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளல், நண்பர்களை அறிந்துகொள்ளல் எனப் பல வரவுகளின் அறிமுகம் ஏற்பட வாய்ப்பு உண்டாகும் எனப்

பெரியோர்கள் இவ்விழாக்கள் கொண்டாடப்படுவதன் காரணத்தையும், நோக்கத்தையும் கூறுகிறார்கள்.

“புதுமை விழா நான்கு நாட்கள் நடைபெற்றதாகவும், அந்த நாலு நாட்களிலும் சிறப்பான விருந்து பரிமாறியதாகவும், உறவினர்களின் வரவுக்கு அடையாளமாக மொய் எழுதியதாகவும்” பெரும் புலவர் பண்டிதமணி அவர்கள் குறிப்பிடுகிறார்.

(நன்றி : நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாறு)

மற்ற இனத்தார்களிடம் இல்லாத இப்பழக்கம் நகரத்தார் களிடம் மட்டுமே இருப்பதால் இதனைப் ‘புதுமை’ என அழைத்தனர் போலும்.

தெற்கு வட்டகையைச் சேர்ந்த நாட்டரசன்கோட்டையில் தைப்பொங்கல் முடிந்தவுடன் வரும் செவ்வாய்க்கிழமையில் பொங்கல் விழா நடைபெறும். இது ‘செவ்வாய்ப் பொங்கல்’ என அழைக்கப்படும்.

உள்ளூர் நகரத்தார்கள் அனைவரும் ஒன்றாகக் கூடி ஒரே நேரத்தில் பொங்கல் வைப்பார்கள்.

இதில் திருமணம் ஆகாத ஆண்களும், பெண்களும் கலந்து கொள்வார்கள்.

அந்தக் காலத்து சுயவரம் போல, யார் - யார் வீட்டில் பெண் உள்ளது, மாப்பிள்ளை உள்ளது என்பதை அறிந்து திருமணம் பேச ஒரு வாய்ப்பை இப் பொங்கல் விழா ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும்.

இது போன்றதுதான் கார்த்திகைப் புதுமை விழாவும், திருவாதிரை விழாவும்.

இவ் விழாக்கள் திருமணத்திற்குத் தயாராய் உள்ள பெண்ணையும், மாப்பிள்ளையையும் அறிமுகப்படுத்தும் (அடையாளம் காட்டும்) விழாவாகும்.

முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுதல்

நகரத்தார்களின் ஒவ்வொரு விழாவும் ‘முகூர்த்தக்கால்’ ஊன்றுதலுடன் தொடங்கும். இதனைக் ‘காப்புக் கட்டுதல்’ என்பர்.

கோவில் பிரமோற்சவத் திருவிழாவில் காப்புக் கட்டுவதைப் போல, வீட்டு விசேடங்களில் முகூர்த்தக்கால் ஊன்றி, விசேடத்தைத் தொடங்குவது நகரத்தார்களின் மரபாகும்.

கோவில் திருவிழா முடிந்தவுடன் காப்பு அவிழ்ப்பதைப் போல, வீட்டு விசேடம் முடிந்தவுடன் காப்பை அவிழ்ப்பார்கள்.

இதனைத் திருமண நிகழ்வில் நன்கு காணலாம்.

“திருமணத்தன்று நடக்கும் நிகழ்ச்சியில் அறுகம்புல் தண்டுகளால் வெள்ளி நூலால் கோத்த ஒரு காப்பு கட்டப்பட்டதாக அகநானூறு கூறுகிறது” என்கிறார் திரு. சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

பஞ்சாங்க ஐயர் குறித்துத் தந்த சுபநாளில், சுபவேளையில், விழாத் தொடங்குவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு முகூர்த்தக்கால் ஊன்றப்படும்.

தீய சக்திகள் எதுவும் அந்த வீட்டை அணுகக்கூடாது என்பதற்காகவும், அமங்கலச் செய்திகளை யாரும் அந்த வீட்டாரிடம் சொல்லக்கூடாது என்பதற்காகவும், அடையாளமாக இந்நிகழ்வை (முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுதல்) நகரத்தார்கள் நடத்தினர்.

முகூர்த்தக்கால் ஊன்றிய பிறகு, அவ்வீட்டார் எந்த அமங்கல நிகழ்ச்சிக்கும் செல்லும் வழக்கமில்லை.

அசல் இராமநாதபுரம் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து பஞ்சாங்க ஐயர் நல்ல நாளையும், நேரத்தையும் குறித்துக் கொடுப்பார்.

கோவில் திருமதிலின் சுவரில் தடவியிருப்பதைப் போல, மூங்கில் கழையில் வெள்ளை மற்றும் காவி வண்ணம் தடவி, உச்சியில் மாவிலைகள், பூக்கள் கட்டி, 3 அல்லது 5 என ஒற்றைப்படை எண்ணிக்கையில் விழா நடத்துபவர் (வீட்டுக்காரர்) பங்காளிகள் பால் ஊற்றி, பவளம் போட்டு, அம்மூங்கில் கழையை வீட்டு வளவு வடக்கு மூலையில் ஊன்றுவார்கள்.

தேங்காய் உடைத்து, தூபதீபம் காட்டி அனைவரும் சாமி கும்பிடுவர். பின்னர் முகூர்த்தக் காலை (கழையை) அனைவரும் பிடித்துக்கொள்ள, கொட்டகைக்காரர் முகூர்த்தக்காலை ஊன்றுவார்.

பின்னர் அனைவரும் விபூதி பிரசாதம் பெற்றுக் கொள்வார்கள்.

அனைவரும், முகூர்த்தக்காலில் சந்தனம், குங்குமம் பூசுவார்கள்.

கொட்டகைக்காரரும், ஊர்ப்பண்டாரம் (தண்டல்காரன்) உடனிருப்பார்கள். இருவருக்கும் தட்சணை கொடுப்பார்கள்.

வீட்டுக்காரருக்கு காளஞ்சி (தேங்காய் மூடி, வெற்றிலை, பாக்கு, பழம்) கொடுப்பதுடன் முகூர்த்தக்கால் ஊன்றும் சடங்கு நிறைவுபெறும்.

பின்னர், அனைவருக்கும் சிறப்பான விருந்து பரிமாறி, உண்டு மகிழ்வார்கள்.

தும்பு பிடித்தல்

உறவினர்களில் இரண்டு பெண்கள் சாமி வீட்டில் தும்பு பிடிப்பார்கள்.

தும்பு பிடித்தல் என்றால் என்ன?

ஓலைச் சுவடி கட்டும் நூல் கயிறை அரிசிக் கோலமாவில் நனைத்து, சாமி வீட்டுச் சுவரில் (கிழக்கு அல்லது வடக்குத் திசையில்) சதுர வடிவிலும், குறுக்காகவும், மேலே இருபுறமும் சட்டம் போட்டதுபோல, கோலமாவில் நனைத்த நூலை ஒரு பெண் பிடித்துக்கொள்ள, மற்றொரு பெண் அந்நூலைச் சுண்டி விடுவாள். அந்நூலின் ஈரம் சுவரில் பதியும் (படியும்). இதுவே தும்பு பிடித்தலாகும்.

தும்பு பிடித்தல் என்பது அந்த வீட்டில் விசேடம் தொடங்கி விட்டது என்பதின் அடையாளமாகும்.

விழாத் தொடக்கம்

புதுமை செய்பவரின் சகோதரி (பிள்ளையின் அத்தை) சாமி வீட்டில் விளக்கேற்றுவாள். விழாத் தொடங்கியதின் அடையாளம் இது.

நகரத்தார் விசேடங்களில் மாமக்காரருக்கும், அத்தைக்கும் மிகுந்த முக்கியத்துவம் உண்டு.

எனவே, புதுமையிலும் இவர்களுக்குத் தனிச் சிறப்புண்டு.

இடுப்பில் சிவப்புப் பட்டுத்துண்டை மாமக்காரர் கட்டி இருப்பார். இத்துண்டுக்கு 'மாமப்பட்டு' என்று பெயர். இத்துண்டே மாமக்காரரின் அடையாளமாகும்.

மற்ற உறவினர்களிடமிருந்து மாமக்காரரை வேறுபடுத்திக் காட்டும் அடையாளமாகவும் இதனைக் கொள்ளலாம்.

மாமச்சாத்திரம் (சடங்கு) செய்யும் உரிமையை எந்த நிலையிலும் மாமக்காரர் விட்டுக் கொடுக்கமாட்டார்.

அதுபோல, விளக்கேற்றும் உரிமையையும், ஆலாத்தி எடுக்கும் உரிமையையும் அத்தை விட்டுக் கொடுக்கமாட்டாள்.

காப்புக் கட்டுதல்

புதுமை செய்யும் நாட்காலையில் பையனின் மாமக்காரர் கால் ரூபாய் (25 பைசா) அல்லது அரை ரூபாய் (50 பைசா) காசை சிவப்பு ரிப்பன் நடுவில் வைத்து முடிந்து, பையனின் மணிக்கட்டு மையத்தில் அக்காசின் முடிச்சு இருக்கும்படி வைத்துக் கட்டுவார். இது 'காப்புக் கட்டுதல்' என அழைக்கப் படும்.

துர்தேவதைகளிலிருந்து குழந்தையைப் பாதுகாக்கும் அரணாகக் காப்புக் கட்டுதல் நடைபெறும்.

காப்புக் கட்டிய பின், அப்பையனை வீட்டை விட்டு வெளியே செல்ல அனுமதிக்க மாட்டார்கள்.

புதுமை செய்யும் பையனை, மாமக்காரர் சாமி அறைக்குக் கூட்டிச் செல்வார்.

அங்கு இருவரும் சாமி கும்பிடுவார்கள்.

மாமக்காரர் விபூதியைப் பூசிக்கொண்டு பையனுக்கும் பூசி விடுவார்.

புதுமைப் பாசி

வெள்ளை, சிவப்பு மணிகள் கோக்கப்பட்ட பாசியைப் பையனின் மார்பில் வரும்படி குறுக்கே வைத்து முதுகுப்புறம் மாமக்காரர் முடிந்துவிடுவார்.

இது 'புதுமைப் பாசி' என்றும், 'அக்குப் பாசி' என்றும் அழைக்கப்பெறும்.

பாசி கட்டும்போது சங்கு ஊதுவார்கள்.

"நாதசுரம் முழங்க மணநிகழ்ச்சிகள் நடந்தாலும், சங்கு ஊதுவது மிக முக்கியம்" என்கிறார் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன் கோவில்
குடமுழுக்கு விழா மலர்)

நகரத்தார்களின் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் சங்கு ஊதுதல் மரபாகும்.

புதுமைப் பாசியை, புதுமை முடிந்தவுடன் அன்று மாலையில் மாமக்காரர் அவிழ்ப்பார்.

பண்டைய நாளில் எல்லா நகரத்தார்களும் புதுமை செய்ததால், இப் புதுமைப் பாசி எல்லா வீடுகளிலும் இருந்தது.

புதுமை செய்வது இப்போது அரிதாகிவிட்டதால், இப் பாசியை இன்றைய தலைமுறையினர் அறிய வாய்ப்பில்லை.

இப்பாசி தங்கள் வீட்டில் இல்லாதவர்கள், இரவல் வாங்கிக் கட்டுவார்கள். புதுமை முடிந்தவுடன் திருப்பிக் கொடுத்து விடுவார்கள்.

மரவை சுற்றுதல்

பையனை வட்டமான மரவையில் உட்கார வைப்பார்கள்.

இம் மரவைக்குப் 'புதுமை மரவை' என்று பெயர்.

இம் மரவை இல்லாதவர்கள், புதுமைப் பாசியைப் போல இரவல் வாங்கிக் கொள்வார்கள்.

நகரத்தார்கள் கொண்டு விற்கப் போய் ஊர் திரும்பும்போது, பர்மாவிலிருந்தும், செய்கோனிலிருந்தும் இம் மரவையை வாங்கி வருவார்கள்.

“கொண்டு விற்கப்” போயிருக்காக என்ற செட்டி நாட்டுச் சொல், பண்டங்கள் விற்கச் சென்று, அங்கிருந்து பொன்னும், பொருளும் ஈட்டி வந்த வரலாற்றைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்” என்கிறார் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன் கோவில்
குடமுழுக்கு விழா மலர்)

ஒருமுறை கொண்டு விற்கப் போய்த் திரும்ப குறைந்தது மூன்றாண்டுகளாகும்.

எனவே, நகரத்தார் குடும்பங்களில் ஒரு குழந்தைக்கும், மற்றொரு குழந்தைக்கும் குறைந்தது மூன்று வயது வித்தியாசம் இருக்கும்.

இது நகரத்தார்கள் கடைப்பிடித்த குடும்பக் கட்டுப் பாடாகும்.

புதுமை மரவையில் உட்கார வைத்த பையனை மாமக்காரரும், அத்தையும் தூக்குவார்கள்.

மரவையின் ஒரு புறத்தை மாமக்காரர் பிடித்துக்கொள்வார்.

மரவையின் மற்றொரு புறத்தை அத்தை பிடித்துக் கொள்வார்.

இவ்வாறு இருவரும் மரவை பிடித்து தூக்கி மரவையில் உட்கார்ந்திருக்கும் பையனை வலப்புறமாக மூன்று முறை சுற்றுவார்கள்.

இதுவே 'மரவை சுற்றலாகும்.'

இதுதான் புதுமை விழாவில் முக்கிய நிகழ்வாகும்.

பின்னர், மாமன்மார்கள், அத்தைமார்கள், உறவினர்கள் முதலியோர் இருவர் இருவராக மரவையைத் தூக்கிச் சுற்றுவார்கள்.

வந்திருக்கும் அனைவருக்கும் மிட்டாய் பை (ரொட்டி, மிட்டாய் போட்ட பை) கொடுப்பார்கள்.

பையனின் தலையில் ஒரு முடியை - குஞ்சத்தை மாமக்காரர் மோதிர விரலால் தொட, அம்முடியைக் குடி நாவிதர் இறக்கித் தட்டில் வைப்பார்.

அதன்பின், நாலைந்து நாள் கழித்து பையனுக்கு முடி இறக்குவார்கள்.

காப்பரிசி

பெண்கள் ஓளவையார் சாமி கும்பிடும்போது கொழுக்கட்டை அவிக்கப் பயன்படுத்தும் சிவப்பரிசியை ஊறவைத்து, அதில் வெல்லத்தை நைத்துப்போட்டு பிசைவார்கள். இதற்குக் 'காப்பரிசி' என்று பெயர்.

இந்தக் காப்பரிசியைத் தொன்னையில் வைத்து எல்லோருக்கும் கொடுப்பார்கள்.

இதற்குப் 'புதுமை அரிசி' என்றும் பெயருண்டு.

இதனை ஆயா வீட்டில் தயாரித்துக் கொண்டுவருவார்கள்.

புதுமை வேவு

அரிசி, கத்தரிக்காய், தேங்காய், வாழைப்பழம், வெற்றிலை, பாக்கு முதலியவற்றை வேவுக் கடகாத்தில் வைத்து வேவு இறக்குவார்கள்.

இது 'புதுமை வேவு' என்றழைக்கப்பெறும்.

வளவு நுழைவாயில் கிழக்குப் பத்தியில் அரிசி மாக்கோலம் போட்டிருப்பார்கள். அக்கோலத்தின் மத்தியில் சிலேட்டு விளக்கு

அல்லது அரிக்கன் விளக்கை அத்தை கொண்டு வந்து வைப்பாள்.

வேலைக்காரர்கள் இரண்டு வேவுக் கடகாத்தைக் கொண்டு வந்து கோலத்துக்கு முன்பாக வைப்பார்கள்.

மாமக்காரர் தலைப்பாகைக் கட்டிக்கொண்டு வேவுக் கடகாத்துக்கு முன் நிற்பார்.

பையனுக்கு அய்யா வேவுக் கடகாத்தைத் தூக்கி மாமக்காரர் தலையில் வைத்து இறக்குவார்.

பின்னர் அவ் வேவுக் கடகாத்தை இருவரும் தூக்கிச் சென்று சாமி வீட்டில் வைப்பார்கள்.

இவ்வாறே ஆயா வீட்டாரும், அப்பத்தாள் வீட்டாரும் ஒற்றைப்படை எண்ணிக்கையில் வேவு இறக்கிக்கொள்வார்கள்.

பெரியவர்கள் புதுமை செய்த பிள்ளையை வாழ்த்துவார்கள்.

சிறுவர்கள் அப் பிள்ளையிடம் வாழ்த்துப் பெறுவார்கள்.

இப் புதுமை விழா 5 நாட்கள் நடைபெறும்.

இச் செலவு முழுவதையும் ஆயா வீட்டார் செய்வார்கள்.

பையனுக்குத் தங்கச் சங்கிலி, மோதிரம் போன்ற அணிகலன்களை ஆயா வீட்டார் அணிவிப்பார்கள்.

“1945க்குப் பிறகு புதுமை, சூப்பிடி, திருவாதிரை போன்ற விழாக்கள் அருகிவிட்டன’ என்கிறார் திரு.சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

இன்று இவ் விழாக்கள் அத்தி பூத்தாற்போல நடக்கின்றன.

6

கார்த்திகைப் புதுமை

கார்த்திகை மாதம் திருக்கார்த்திகை அன்று நகரத்தார்கள் இக் கார்த்திகைப் புதுமையைக் கொண்டாடுவார்கள்.

கார்த்திகை நட்சத்திரம் முருகனுக்குரியதாகும்.

முருகன் நகரத்தார்களுக்கு இஷ்ட தெய்வம். பலருக்கு குல தெய்வம்.

'செட்டி மகன் கப்பலுக்குச் செந்தூரான் துணை' என்பார்கள்.

கடல்கடந்து போய் வாணிபம் செய்யத் தயங்கிய இடங்களில் எல்லாம் தண்டாயுதபாணிக் கோவிலைக் கட்டி முருகனை வழிபட்டவர்கள் நகரத்தார்கள். இவ்வழிபாட்டை மரபாகக் கொண்டு வாழ்பவர்கள்.

10 வயதைத் தாண்டிய எல்லா ஆண் பிள்ளைகளுக்கும் நகரத்தார்கள் 'கார்த்திகைப் புதுமை'யைச் செய்வார்கள்.

இதனைக் 'கார்த்திகைச் சூப்பிடி' என்றும் சொல்வார்கள்.

சூப்பிடி என்ற சூப்பிடி

'சூப்பிடி' என்பதுதான் மருவி, 'சூப்பிடி' என்றாயிற்று என்பார் முதுபெரும் புலவர் பண்டிதமணி அவர்கள்.

"சூப்பிடி என்பது ஒரு வகை காட்டுமரம். அம் மரத்தின் கிளையை வெட்டி அணையாத தீபம் ஏற்றுவர். சூப்பிடி கட்டையை முழுவதும் பிளக்காமல் சிறிது சிறிதாகக் குத்தி தீபம் ஏற்றும் சிட்டிபோலச் செய்வார்கள். இதனை வலைஞர்கள்

செய்வார்கள். அச்சிட்டியில் விளக்கேற்றுவார்கள். இது அணையாத லாந்தர் விளக்குப்போல இருக்கும். இதனை குதிரை முன் பிடித்துச் செல்வார்கள். அதனால்தான் இவ்விழா 'சூள்பிடி' என அழைக்கப்பெற்றது" என்கிறார் முதுபெரும் புலவர் பண்டிதமணி அவர்கள்.

(நன்றி : நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாறு)

அன்றை சூள்பிடி மருவி சூப்பிடி ஆனதைப் போல, அன்றைய சூள்பிடி விளக்கு இன்று தீவட்டியானது.

தெய்வ திருவீதி உலாவிற்கு முன் தீவட்டி பிடித்துச் செல்வதைப் போல, சூப்பிடி குதிரைக்கு முன் தீவட்டியைப் பிடித்துச் செல்வர்.

நகரத்தார்கள் இவ்விழாவைத் திருக்கார்த்திகைத் தீபத் திருநாள் அன்று நடத்தினார்கள். அதனால் இவ் விழாவைக் கார்த்திகைச் சூப்பிடி என்று அழைத்தனர்.

கார்த்திகைச் சூப்பிடி தொடங்குவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுவார்கள்.

உறவினர்கள், பங்காளிகளை இவ் விசேடத்திற்கு அழைத்து விருந்திடுவார்கள்.

வளவு நுழைவாயிலில் கிழக்குப் பத்தியில் மற்றும் சாமி வீட்டில் கோலம் போடுவார்கள்.

செட்டி நாட்டில் நகரத்தார் வீடுகளில் ஓர் அறைக்குள் பிறிதோர் அறை இருக்கும். இதனை 'இரட்டை வீட்டறை' என்பார்கள்.

உள் அறையை 'உள் வீடு' என்றும், வெளி அறையை 'வெளி வீடு' என்றும் அழைப்பார்கள்.

"இத்தகைய வீடு அமைப்பைப் பற்றி நெடுநல்வாடை கூறுவதாகக் குறிப்பிடுகிறார் திரு. சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

மாப்பிள்ளைக் கோலம்

சூப்பிடி பையனை மாப்பிள்ளை போல அலங்கரிப்பார்கள்.

சரிகை வேட்டியைத் தார்ப்பாய்ச்சவாகக் கட்டி, முழுக்கை சட்டைபோட்டு, கழுத்தில் பதக்கம் மற்றும் சங்கிலி அணிந்து, நெற்றியில் திருநீறு பூசி, சந்தனம், குங்குமப்பொட்டு வைத்து, தலையில் டர்பன் (மாப்பிள்ளைத் தொப்பி) அணிந்து, பெரிய மாலையைக் கழுத்தில் சூட்டி மாப்பிள்ளைக் கோலத்தில் அலங்கரிப்பார்கள்.

நீளச் சங்கிலியில் கற்கள் பதிக்கப்பெற்று, அட்டியல் போலப் பொன்னால் செய்யப்படும் அணிகலன் மாப்பிள்ளை பதக்கமாகும். இது நகரத்தார்களின் சிறப்பு அணிகலனாகும்.

நகரத்தார் பெண்களுக்கு கழுத்துரு சிறப்பு அணிகலன் ஆவதைப்போல, இப்பதக்கம் நகரத்தார் ஆண்களுக்குரிய சிறப்பு அணிகலனாகும்.

இப்பதக்கம் திருமண நாளில் மட்டுமே அணியப்பெறும்.

“சங்க இலக்கியங்களில் செட்டியார்களின் பழக்க, வழக்கங்கள், அவர்கள் அணிந்துவரும் ஆபரணங்கள் ஆகியவை குறிக்கப் பெற்றுள்ளன” என்கிறார் திரு. சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

மாமக்காரர் சூப்பிடி பையனுக்கு மாலை அணிவிப்பார்.

மாமக்காரர் சூப்பிடி பையனை சாமி அறைக்குக் கூட்டிச் செல்வார்.

இருவரும் சாமி கும்பிட்டு திருநீறு பூசிக்கொள்வார்கள்.

மாமக்காரர் திருநீறைப் பூசிக்கொண்டு, பையனுக்கும் பூசி விடுவார்.

வளவுப் பத்தியில் போடப்பட்டுள்ள கோலத்தின் முன்பு மாமக்காரரும், பையனும் நிற்பார்கள்.

அத்தை ஆலாத்தி எடுத்து விபூதி பூசிவிடுவார்.

ஆலாத்தி

வெள்ளைச் சுண்ணாம்பை, மஞ்சள் பொடியோடு நீர் கலந்து பிசைந்தால், செங்காவி நிறமாக அக்கலவை மாறிவிடும்.

அக்கலவையை, சோற்றிலோ, இட்லியிலிலோ கலந்து பிசைவார்கள். அவ்வாறு பிசையும்போது விளக்கெண்ணெயைச் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். அப்போதுதான் அது உதிராமல் ஆலாத்தி பிடிக்க வரும்.

தென்னை விளக்குமாற்றுக் குச்சியில் வெள்ளைத் துணியைக் கிழித்துச் சுற்றி விளக்குத் திரிபோல ஆக்குவார்கள். அத்திரியை விளக்கெண்ணெயில் நனைப்பார்கள்.

அத் திரிக்குச்சியை சோற்றுக் கலவையிலோ, இட்லிக் கலவையிலோ நடுவில் வைத்து பிள்ளையார் போலப் பிடிப்பார்கள்.

இதற்கு 'கொழுக்கட்டை ஆலாத்தி' என்று பெயர்.

நீரில் சுண்ணாம்பையும், மஞ்சள் பொடியையும் போட்டு, அதில் வெற்றிலையைக் கிள்ளிப் போடுவார்கள். இதுவும் ஆலாத்தி தான்.

இதற்கு 'நீர் ஆலாத்தி' என்று பெயர்.

ஆலாத்தி எடுப்பது திருஷ்டி கழிப்பதாகும்.

கொழுக்கட்டை ஆலாத்தியை ஏற்றி ஒரு தட்டில் வைத்து அதை எடுத்து ஆலாத்தி தட்டை மூன்று முறை தலைமுதல் பாதம்வரை சுற்றி இறக்கி ஆலாத்தி எடுப்பாள்.

பிறகு இதனை வீதிக்குக் கொண்டு சென்று ஓரமாக வைத்து விடுவார்கள்.

கோவிலுக்குச் செல்லுதல்

திருமணத்தன்று கோவிலிலிருந்து மாப்பிள்ளையைக் குதிரையில் ஊர்வலமாய் அழைத்து வந்து திருப்பூட்டச் (தாலிகட்ட) செய்தல்போல, அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரையில் சூப்பிடிப்

பையனை அமரச்செய்து கோவிலுக்கு ஊர்வலமாய் அழைத்துச் செல்வார்கள்.

மேள தாளம் முழங்க ஊர்வலமாய்ச் சென்றாலும், சங்கு ஊதிச் செல்வதே மரபாகும்.

குதிரையில் வீற்றிருக்கும் சூப்பிடி பையன் கையில் கத்தியையோ (வாள்), கோலையோ (கம்பு) கொடுப்பார்கள்.

இது வீரத்தின் அடையாளமாகும்.

மன்னவர் பின்னோராகிய நகரத்தார் பையன் குதிரையில் வாள் ஏந்திச் செல்வது ஏன்?

“நகரத்தார்கள் குழுக்களாகச் சென்று வாணிபம் செய்ததால், ஆறலைக் கள்வர்கள் (காட்டு வழியில் எதிர்ப்படும் திருடர்கள்), கடற் கொள்ளையர்கள் போன்றவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றிக் கொள்ள, அரசர்களைப்போல, இவர்களும் விற்பயிற்சி, வாட்பயிற்சி, யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம் பயின்றனர்” என்கிறார் முனைவர் தமிழண்ணல் அவர்கள்.

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன் கோவில்
குடமுழுக்கு விழா மலர்)

இக்கூற்று உண்மையே என்பதைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் (பெரிய புராணம்) இடம்பெற்ற ‘இல்லையே என்னாத இயற்பகையார்’ வரலாற்றால் அறியலாம்.

சூப்பிடி பையன் குதிரையில் ஏறி அமர ஊர்வலம் புறப்படும். குதிரைக்கு முன்பாக இருவர் தீவட்டி ஏந்திச் செல்வார்கள். இத்தீவட்டியே சூப்பிடி மர விளக்காகும்.

அவ் ஊரில் உள்ள சிவாலயத்திற்குப் பையனை ஊர்வலமாக அழைத்துச் செல்வார்கள்.

இந்த ஊர்வலத்தில் பெண்கள் செல்லும் வழக்கமில்லை.

ஆனால், ஊர்வலமாய் வரும் பையனை வரவேற்க, பெண்கள் சிவன் கோவில் முன்பு காத்திருப்பார்கள்.

குதிரையிலிருந்து பையனை இறங்கச் செய்து, “வாங்க! வாங்க!” எனப் பெண்கள் சிரித்த முகத்துடன் வரவேற்கக் கோவிலுக்குள் அழைத்துச் செல்வார்கள்.

சூப்பிடி விளக்கு

சூப்பிடி விளக்கு இரட்டை அடுக்கில் இருக்கும்.

மேல் அடுக்கில் 24 முக விளக்குகளும், கீழ் அடுக்கில் 24 முக விளக்குகளும், நடுவில் 5 முக விளக்குகளும் ஆக 53 முக விளக்குகளுடன் அவ்விளக்கு இருக்கும்.

எல்லா சிவன் கோவில்களிலும் இவ்விளக்கு இருக்கும்.

இதனைக் ‘கார்த்திகை விளக்கு’ என்றும் சொல்வார்கள்.

இவ் விளக்கை வாழை இலையில் வைத்துப் பெண்கள் விளக்கேற்றுவார்கள்.

சிவன், அம்பாள், பிள்ளையார், முருகன் மற்ற பரிவாரத் தெய்வங்கள் என எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் சிறப்பு அர்ச்சனை செய்வார்கள்.

எல்லாத் தெய்வங்களின் ஆசியைப் பெற்ற சூப்பிடிப் பையன் கார்த்திகைத் தீபத்தை தரிசித்து வணங்குவான்.

இறைவன் ஒளி வடிவானவன் என்பதை உணர்த்துவதே கார்த்திகைத் தீபம்.

ஒளி வந்தவுடன் இருள் அகன்றுவிடும்.

அதுபோல, அஞ்ஞானமாகிய மன இருளை அகற்றுவதே கார்த்திகைத் தீபம்.

அனைவரும் கார்த்திகை தீபத்தை வணங்குவார்கள்.

நகரத்தார்கள் சிவ கோத்திரத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

எனவே, கோயில் சிவாச்சாரியார் சூப்பிடிப் பையனை அழைத்து தீபத்தை வணங்கச் சொல்வார்.

பின்னர், அப்பையன் காதில் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை உபதேசிப்பார்.

நகரத்தார்கள் சிவனுக்கே அடிமையாதல் போல, இப்பையனும் சிவானந்தத்தை உணரத் தொடங்க வேண்டும் என்பதே பஞ்சாட்சர மந்திரத்தை ஓதுவித்தலின் நோக்கமாகும்.

இதைப் பற்றிய விரிவான விளக்கத்தை, சிறப்பைத் திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சேக்கிழார் பெருமான் கூறியுள்ளார்.

சூப்பிடிப் பையன் திருமணத்திற்கு, நகரத்தார் புள்ளியாய் ஆவதற்குத் தகுதியாவதால், இவ் விசேடத்தை 'அரைக்கலியாணம்' என அழைத்தார்கள்.

சொக்கப்பனை

கோவிலின் முன்பு பனங்கட்டையை ஊன்றி வைப்பார்கள். அதனைச் சுற்றிப் பனை ஓலையால் தெத்து (மறைத்தல்) பிடிப்பார்கள். அவ் ஓலை அம்மரக்கட்டையை மறைத்துவிடும். அதன் உள்ளே சென்று சொக்கப்பனை கொளுத்துவதற்குத் தோதாக (வாய்ப்பாக) வாயில் ஒன்றை அமைப்பார்கள்.

காய்ந்த தேங்காய் நார், பனம்பூ, அடுப்புக்கரி, உப்பு முதலியவற்றைக் கொண்டு சொக்கப்பனை செய்யப்படும். இதை சுருக்குப்பையில் கொட்டுவர். அப் பையை ஒரு கயிற்றில் கட்டுவர். அப்பையின் கயிற்றின் நீளம் ஒன்றரை மீட்டர் இருக்கும். அவ்வாறு இருந்தால்தான் சொக்கப்பனையைச் சுற்ற முடியும். அப்பையை இடது புறமாய்ச் சுற்றும்படி தொங்க விடுவார்கள்.

நெருப்பைப் பற்றவைத்து அப்பையைச் சுற்றும்போது அடுப்புக் கரி உப்பில் பட்டு வெடிக்க, பனம் பூப்போலப் பொறிப் பொறியாய் விழும். அது மத்தாப்பூ போலக் காட்சியளிக்கும்.

அக்காட்சி கண்கொள்ளாக் காட்சியாகும்.

சொக்கப்பனை மரத்தை சிவாச்சாரியார் தீயிட்டுக் கொளுத்துவார்.

மறைவாய் அடைக்கப்பட்டிருந்த பனை ஓலைகள் அகற்றப்படும்.

“அண்ணாமலைக்கு அரோகரா” என அனைவரும் ஒலி எழுப்பி, அத்தீபத்தை வணங்குவார்கள்.

சொக்கப்பனைப் பாடல்

சொக்கப்பனைக்கு ‘மாவலி’ என்று ஒரு பெயருண்டு.

அதனை நினைவூட்டும் ஒரு நாட்டுப்புறப் பாடல் வருமாறு:

மாவிலியாம் மாவிலியாம்
மஞ்சக் கொத்து மாவிலியாம்
எருவாழிப் பெண்டுகளை
இழுத்து வரும் மாவிலியாம்
குந்தாணிப் பெண்டுகளைக்
கூட்டிவரும் மாவிலியாம்.

இச் சொக்கப்பனைத் தீபத்தைச் சூப்பிடிப் பையன் கண்டு வணங்குவான்.

இதன் காரணம் என்ன?

கொடுங்கோல் சூரனைக் கொன்று மக்களைக் காத்த முருகக் கடவுள் போல, துர் (தீய) தேவதைகளின் பிடியிலிருந்து அப்பையனைச் சொக்கப்பனை தீபம் காக்கும் என்பது நம்பிக்கை.

எனவேதான், சொக்கப்பனை கொளுத்துவதைக் கண்டு வணங்க வேண்டும் என்ற மரபை நகரத்தார்கள் பின்பற்றினர்.

சூரனை சம்ஹாரம் செய்ததைப் போல, சொக்கப்பனை மரத்தை வெட்டிவிடுவார்கள்.

சிவபெருமானுக்குச் ‘சொக்கன்’ என்ற பெயருண்டு.

பனை என்றால் தீபம்.

எனவே, சிவபெருமானுக்கு ஏற்றப்படும் தீபத்தைச் ‘சொக்கப்பனை’ என்று கொண்டாடினார்கள்.

விபூதிப் பிரசாதம், காளாஞ்சி வாங்கிக்கொண்டு அனைவரும் வீட்டுக்குப் புறப்படுவார்கள்.

சூப்பிடிப் பையனை மீண்டும் குதிரையில் அமரச்செய்து ஊர்வலமாக அழைத்து வருவார்கள்.

இவ் ஊர்வலத்திலும் பெண்கள் வரமாட்டார்கள்.

அவர்கள் வேகமாக வீட்டுக்குச் சென்று, பையனை வரவேற்கக் காத்திருப்பார்கள்.

மேளம், தாளம் முழங்க, சங்கு ஊதிக்கொண்டு ஊர்வலம் செல்வார்கள். இரு தீவட்டிகள் முன்செல்ல, பையன் குதிரையில் ஊர்வலம் வருவான்.

ஒவ்வொரு உறவினர் வீட்டுக்கு முன்பாகவும் குதிரையை நிறுத்திப் பையனுக்கு ஆலாத்தி எடுத்து திருஷ்டி கழிப்பார்கள்.

பையன் வீட்டிற்கு வந்தவுடன், பெண்கள் எல்லாம் “வாங்க! வாங்க!” என வரவேற்பார்கள்.

வளவுப் பத்தியில் போடப்பட்டிருக்கும் கோலத்தின் மையத்தில் சிலேட்டு விளக்கு அல்லது அரிக்கேன் விளக்கை வைத்து, மாமக்காரரையும், பையனையும் வரவேற்க அத்தை தயாராய் இருப்பான்.

அத்தை ஆலாத்தி எடுத்து மாமக்காரருக்கும், பையனுக்கும் விபூதி பூசிவிடுவான்.

பின்னர் இருவரும் விளக்கின் வலப்புறமாய்ச் சாமி அறைக்குச் சென்று வணங்குவார்கள்.

அதன்பிறகு விருந்து நடைபெறும்.

அரைக் கலியாணம் என்று அழைக்கப்பெறும் சூப்பிடிச் செலவை பையன் வீட்டார் செய்வார்கள்.

7

திருவாதிரை

நகரத்தார் வீடுகளில் உள்ள இளம்பெண்களுக்குச் செய்யப்படும் விசேடம் 'திருவாதிரை'யாகும்.

பத்து வயதைத் தாண்டிய ஆண்பிள்ளைகளுக்குச் சூப்பிடி செய்வதைப் போல, பத்து வயதுக்கு மேற்பட்ட பெண்களுக்குத் திருவாதிரை செய்வது நகரத்தார் மரபாகும்.

அப்பெண்கள் பூப்பெய்துவதற்கு முன்பு (சடங்காவதற்கு முன்பு) இத்திருவாதிரை விழா நடத்தப்பெறும்.

சிவனும், முருகனும் நகரத்தார்களின் இஷ்ட தெய்வங்கள்.

முருகனுக்கு உரியது கார்த்திகை நட்சத்திரம். அன்று கொண்டாடப்படுவது கார்த்திகைப் புதுமை என்ற சூப்பிடி.

சிவனுக்கு உரியது ஆதிரை நட்சத்திரம்.

மார்கழி மாதம் வரும் ஆதிரை நட்சத்திரத்தன்று, இத் திருவாதிரை விழா கொண்டாடப்பெறும்.

“சக்தியைக் காண்பதே திருவாதிரை விழா” என்கிறார் திரு. சோமலெ அவர்கள்.

(நுன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

ஆண் பிள்ளைகளுக்கு விழா கொண்டாடி மகிழ்ந்ததைப் போல, பெண் குழந்தைகளுக்கும் விழாக் கொண்டாடி

மகிழ்ந்ததைக் காணும்போது, பிள்ளைகளுக்குள் நகரத்தார்கள் வேறுபாடு காட்டவில்லை என்பதை அறியலாம்.

விழாவிற்கு உறவினர்கள், பங்காளிகள் அனைவரும் அழைக்கப்படுவர்.

விழாத் தொடங்குவதற்கு மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுவார்கள்.

திருவாதிரைக் கோலம்

நடுவீட்டுக் கோலத்தை திருமணத்திற்குப் போடுவதைப் போல, திருவாதிரைக்கு கோலம் போடுவார்கள். இது 'திருவாதிரை கோலம்' எனப்படும்.

இக்கோலத்தை போடும் முறை வருமாறு :

சதுரத் தடுக்குக் கோலம் போல இருபக்கமும் சம அளவில் இருக்குமாறு கோலம் போடுவார்கள்.

கோலத்தின் இரு மூலை முகப்பில் பூக்கள் போடுவார்கள். கோலத்தின் நடுவிலும் பூக்கள் போடுவார்கள். நடுவிலுள்ள பூவை இரு கிளிகள் கொத்துவதைப் போலக் கோலம் போடுவார்கள்.

கோலத்தின் இடதுபுறத்தில் தேர், விசிறி, சாமரம், பிறை நிலா போடுவார்கள்.

கோலத்தின் வலதுபுறத்தில் கன்றுடன் கூடிய வாழைமரம், குழவியுடன் அம்மி, பூக்குடலை போடுவார்கள்.

கோலத்தின் விளக்கம்

கோலத்தில் போடப்படும் பூக்கள் இந்த வீட்டில் கல்யாணத்திற்குத் தயாராகக்கூடிய பருவத்தில் பெண்கள் உள்ளார்கள் என்பதைக் குறிக்கும் அடையாளமாகும்.

கிளிகள் பூவைக் கொத்துவது கலியாணத்திற்குத் தயாராகக் காளைப் பருவத்தில் உள்ள ஆண்கள் அப்பெண்களை விரும்புவதைக் குறிக்கும் அடையாளமாகும்.

கோலத்தில் உள்ள பிறை நிலா அப்பெண்களின் வளர்ச்சியைக் குறிக்கும்.

“பெண்ணின் வளர்ச்சியும், பீர்க்கை வளர்ச்சியும் கணக்கிட முடியாது” என்ற சொலவடை உண்டு.

கன்றுடன் கூடிய வாழைமரம் வம்ச விருத்தியைக் குறிக்கும்.

ஒப்பனை செய்தல்

திருவாதிரைப் பெண்ணுக்கு சேலை கட்டிவிடுவார்கள்.

அப்பெண் முதல் முறையாகச் சேலை கட்டுகிறாள். எனவே கட்டிவிடுவார்கள்.

மணப்பெண்ணைப் போல எல்லா நகைகளும் அவளுக்கு அணிவித்து ஒப்பனை செய்வார்கள்.

திருவாதிரைப் பாடல்

இளம் பெண்கள் சூழ (இவள் வயது ஒத்தவர்கள்) அப்பெண் கையில் கொட்டாணை ஏந்தி அருகிலுள்ள வீடுகளுக்கு ஊர்வலமாய்ச் செல்வாள்.

எல்லா இளம்பெண்களின் கைகளிலும் கொட்டான் இருக்கும்.

இக்கொட்டான் வெள்ளியிலோ, எவர்சில்வரிலோ, ஓலையிலோ செய்யப்பட்டதாக இருக்கும்.

இவர்கள் வருகையை அருகில் உள்ள வீட்டாருக்கும், உறவினர்களுக்கும் முன்கூட்டியே தெரிவித்து விடுவார்கள்.

எனவே, இவர்களை வரவேற்க அவர்கள் தயாராக இருப்பார்கள்.

ஊர்வலம் செல்லும்போது பாடல் பாடிக்கொண்டு செல்வார்கள்.

அப்பாடல் ‘திருவாதிரைப் பாடல்’ எனப்படும்.

அப்பாடல் வருமாறு :

ஆடி ஆடி வர்றோம்
 அவரைக்காய் போடுங்க
 பாடிப் பாடி வர்றோம்
 பாடவரங்காய் போடுங்க
 கூடிக் கூடி வர்றோம்
 கொத்தவரங்காய் போடுங்க
 சொல்லிச் சொல்லி வர்றோம்
 சொரக்காய் போடுங்க
 நடந்து நடந்து வர்றோம்
 கத்திரிக்காய் போடுங்க
 வாழ்த்தி வாழ்த்தி வர்றோம்
 வாழைக்காய் போடுங்க

இவ்வாறு பல்வேறு காய்கறிகளைப் பெண்கள் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் கேட்டுத் தாங்கள் கொண்டு சென்ற கொட்டானில் வாங்கி வருவார்கள்.

சேகரிக்கப்பட்ட காய்கள் அனைத்தையும் ஒன்றாகப் போட்டு கூட்டுக் குழம்பு வைப்பார்கள்.

இது 'திருவாதிரைக் கூட்டுக் குழம்பு' எனப்படும்.

திருவாதிரை நோன்புப் பாடல்

சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடி ஆண்டாள் நாச்சியார்
 கன்னிப்பெண்கள் சூழ, மார்கழி மாதப் புலர் காலையில்
 பாவைப் பாடல் பாடிச் சென்று நோன்பு நோற்றதைப் போல,
 இப்பெண்கள் நோன்புப் பாடலைப் பாடிச் செல்வார்கள்.

இது 'திருவாதிரை நோன்புப் பாடல்' எனப்படும்.

அப்பாடல் வருமாறு :

திருவாதிரை நாச்சியாரே!
 செங்கொடி அம்மனே!
 திருவாதிரை கும்பிட
 திருவே! எழுந்திரு!

மசாலே (விடியல்) பாராமே
 மயிலே! எழுந்திரு!
 கூதலைப் (குளிர்) பாராமே
 குயிலே! எழுந்திரு!
 ஆதி மணாள பார்த்தருளும்
 அருசிக் கட்டகம் பார்த்திராமே
 சொம்புக் குளியல் பார்த்தருளும்
 கொடியில் புடவை பார்த்திராமே
 கட்டு தேக்கிளங்கொடி பார்த்தருளும்
 கழுத்து திருமாங்கல்யம் பார்த்திராமே
 வண்ண வயிறில் மஞ்சம் பார்த்தருளும்
 கோல வயிறில் குழந்தை பார்த்தருளும்
 சேல வயிறில் செம்பொன் பார்த்தருளும்
 சுந்தர வாய்க்குச் சொல்லு பார்த்தருளும்
 பவளவாய்க்குப் பாக்கு பார்த்தருளும்
 உருகாத வெண்ணெய் கொண்டு
 ஓர் அடை சுட்டு
 ஓர் இலை வைத்து
 ஊருக்கெல்லாம் திருமாங்கல்யம்
 வடமால் இருக்க
 வரம் தர வேண்டும்
 கரிபரயாணம்
 கரி பரிச்சியம்
 பெற்ற பாலன் தரவேண்டும்
 ஒன்னு ஒன்னு நாச்சியாரே!
 உறங்கு உறங்கு நாச்சியாரே!
 பள்ளிக் கட்டில் படுத்துறங்கு நாச்சியாரே!

(நன்றி : டாக்டர் கலாசிரியன், M.S., (USA) Ph.D.,)

இப்பாடலை நோக்கும்போது, திருவாதிரைப் பெண், தன் ஒத்த பெண்களைத் தன்னோடு வருமாறு அழைக்கும் பாடல் போலத் தோன்றுகிறது.

இந் நோன்புப் பாடல் பாவை நோன்புப் பாடல் போலவே உள்ளது.

விருந்தளித்தல்

திருவாதிரைப் பாடலில் காய்கறிகளையே, உணவுப் பொருட்களையே இளம் பெண்கள் விரும்பிக் கேட்கின்றனர்.

விருந்து படைப்பதிலும், விருந்தினரை உபசரிப்பதிலும் நகரத்தார்களுக்கு இணையாக யாரையும் குறிப்பிட இயலாது.

கோவலனைப் பிரிந்ததற்காக வருந்தாத கண்ணகி, விருந்தினரை வரவேற்க இயலாமைக்காக வருந்தியதாகச் சிலப்பதிகாரம் கூறுகிறது.

அறவோர்க்கு அளித்தலும்
அந்தணர் ஒம்பலும்
துறவோர்க்கு எதிர்தலும்
தொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்து எதிர்கோடலும்
இழந்த என்னை...

(சிலப்பதிகாரம் - கொலைக்களக் காதை)

‘விருந்து’ என்பதற்குப் ‘புதியவர்’ எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

சனகன், இராம - இலக்குவர்களைப் பார்த்து, “இவர்கள் யார்?” எனக் கேட்கிறான்.

“விருந்தினர், நின் வில்லும் காண்பர்” எனப் பதில் கூறுகிறார் விசுவாமித்திரர்.

இராமன் அவதார புருசன். இந்த உலகத்திற்குப் புதியவன் என்ற பொருள் படும்படி விசுவாமித்திரர் பதில் கூறினார்.

ஆனால், இன்று விருந்தினர் என்றால், உறவினர்கள், அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் முதலியோரைக் குறிக்கும் சொல்லாகி விட்டது.

கண்ணகி கூற்றில் மற்றொரு குறிப்பையும் நாம் காணலாம்.

பண்டைய நாளில் கணவனும், மனைவியும் சேர்ந்து வாழும் வீடுகளுக்கே விருந்தினர் வந்தனர், உண்டனர், மகிழ்ந்தனர்.

கோவலனைப் பிரிந்து வாழ்ந்த கண்ணகியின் வீட்டிற்கு விருந்தினர் வரவில்லை.

அதனால், தொல்லோர் சிறப்பாய்க் கருதிய விருந்தை கண்ணகியால் செய்ய இயலவில்லை என்ற குறிப்பை,

விருந்து எதிர்கோடலும்
இழந்த என்னை

என்ற அவள் கூற்றால் அறியலாம்.

விருந்தால் சிறந்த சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் சிறப்பித்துப் பாடிய பாடலை புறநானூற்றில் காணலாம்.

அமுதசுரபியைப் பெற்ற மணிமேகலை ஆதிரையிடம் முதலில் பிச்சை கேட்டாள்.

ஆதிரை,

பாரகம் அடங்கலும்
பசிப்பிணி அறுக

(மணிமேகலை - ஆதிரை பிச்சை இட்ட காதை)

எனக் கூறிப் பிச்சையிட்டாள்.

உலகில் எல்லாப் பிணிகளுக்கும் (நோய்) மூலப்பிணி பசிப்பிணியே என்றும், அது ஒழிந்தால் வறுமை ஒழியும் என்பதை ஆதிரையின் கூற்றால் அறிகிறோம்.

உணவுப் பொருட்களைக் கேட்கும் இளம்பெண்கள் பசிப்பிணியைப் போக்க முயன்றனர் எனக் கருதுவதில் தவறில்லை.

“உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” என்பதைச் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன் உணர்ந்ததால், “யான் வாழும் நாளும் பண்ணன் வாழிய” என வாழ்த்தினான்.

அதைப் பேரல, இவ் இளம்பெண்களையும் வாழ்த்துவதில் தவறில்லை.

Acc.No. 44146

“திருவாதிரைப் பாடலில் உணவுப் பொருட்களையே விரும்பிக் கேட்கின்றனர். ஆதிரை இட்ட பிச்சையை நினைவூட்டுகிறது திருவாதிரைப் பாடல்” என்கிறார் திரு.சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

அரைக் கலியாணம்

சாமி வீட்டில் விளக்கேற்றி, சங்கு ஊதி, மாமக்காரர் திருவாதிரைப் பெண்ணுக்கு மாலை அணிவிப்பார்.

பின்னர் சிறிய கழுத்துருவைக் கட்டுவார்.

கழுத்துருவில் சில உருக்களை எடுத்துக் கோத்து, தாலி இல்லாமல் உள்ள இவ் அணிகலன் ‘சிறிய கழுத்துரு’ எனப்படும்.

மாமக்காரர் இக் கழுத்துருவைக் கட்டுவார்.

“கழுத்துருவில் சில உருக்களை எடுத்துக் கோத்துக் கட்டுவர். ‘அகில ஜாதி சரித்திர விசாரணை’ என்ற நூலில் தர்ஸ்டன் இதனைக் குறிப்பிடுகிறார்” என்கிறார் முதுபெரும் புலவர் பண்டிதமணி.

(நன்றி : நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாறு)

மணவறைக் கழுத்துரு வேறு, இக் கழுத்துரு வேறு.

பெண்ணை மணப்பெண் போல ஒப்பனை செய்வதாலும், சின்னக் கழுத்துருவைக் கட்டுவதினாலும் இதனை ‘அரைக் கலியாணம்’ என்றழைப்பர்.

ஆணுக்குச் சூப்பிடி அரைக்கலியாணம் என்பதுபோல, பெண்ணுக்குத் திருவாதிரை அரைக் கலியாணமாகும்.

திருவாதிரைத் தோசை

அரிசியில் கருப்பட்டிப் பாகையும், நிலக்கடலையையும் சேர்த்து மாவாக்கி, விறகு அடுப்பில் வேகவைத்து வட்டமாக எடுக்கப்படும் ஓர் உணவுப் பொருள் ‘திருவாதிரைத் தோசை’ யாகும்.

கருப்பட்டியை 'வட்டு' என்றும் கூறுவர்.

திருவாதிரைப் பெண்ணும், மாமக்காரரும் இத் திருவாதிரைத் தோசையில் சத்தாகத்தினால் (கருது ஊசி) 108 தடவை குத்தித் துளையிடுவார்கள்.

சத்தாகத்தின் நுனியில் (உச்சியில் அல்லது தலைப் பகுதியில்) வெற்றிலையைக் குத்தியிருப்பார்கள்.

ஏற்கனவே திருவாதிரை செய்த பெண்களைச் சிறப்பு அழைப்பாளர்களாகக் கூப்பிட்டிருப்பார்கள்.

அப் பெண்களும் இத் தோசையில் துளையிடுவார்கள்.

திருவாதிரைத் தோசையைத் தங்கள் வீடுகளுக்குக் கொண்டு போகவும் அவர்கள் அனுமதிக்கப்படுவார்கள்.

அண்மையில் திருமணமான பெண், இச்சடங்கில் கலந்து கொள்வதைப் புனிதமாகக் கருதுவாள்.

ஆறு நுனி வாழை இலையைச் சாமி வீட்டில் போட்டு, குல தெய்வத்திற்கும், முன்னோர்களுக்கும், இந்தத் தோசையை அந்த ஆறு இலைகளில் வைத்துப் படைப்பார்கள்.

திருவாதிரைப் பெண் உட்பட, அனைவரும் ஆறு இலைகளுக்கு முன்நின்று, நீர் விளாவி, சாமி கும்பிட்டு, திருநீறு பூசி, சந்தனம், குங்குமம் வைத்துக்கொள்வார்கள்.

சாமி கும்பிடும்போது சங்கு ஊதுவார்கள்.

பின்னர், திருவாதிரைப் பெண்ணை, திருவாதிரைத் தோசையைத் திருவாதிரைக் கூட்டுக்குழம்புடன் உண்ணச் செய்வார்கள்.

அப்போது இளம்பெண்கள் திருவாதிரைப் பாடலைப் பாடுவார்கள்.

முன்பெல்லாம் திருவாதிரை செய்த பெண்களுக்கு மட்டுமே திருவாதிரைத் தோசையைக் கொடுத்தார்கள்.

இப்போது இப்பழக்கம் மாறி, அனைவருக்கும் திருவாதிரைத் தோசையைத் திருவாதிரைக் கூட்டுக் குழம்புடன் விருந்தளிக்கின்றனர்.

ஆலய தரிசனம்

திருவாதிரை நாளில் நடராசருக்கு நடைபெறும் 'ஆருத்ரா தரிசனம்' காண திருவாதிரைப் பெண்ணைச் சிவாலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

ஆலயத்திற்குள் நுழையும் முன்பு திருவாதிரைப் பெண்ணின் கால்களில் தண்ணீரை ஊற்றிப் பூக்களை மாமக்காரர் சொரிவார்.

விநாயகர், சிவன், அம்மன், முருகன், பெருமாள் முதலிய தெய்வங்களுக்குச் சிறப்பு அர்ச்சனை செய்து அனைவரும் வணங்குவார்கள்.

கோவிலிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பியவுடன், வீட்டு வளவுப் பத்தியில், போடப்பட்டிருக்கும் கோலத்தின் முன்பு அப்பெண்ணையும், மாமக்காரரையும் நிற்கச் சொல்வார்கள்.

அத்தை ஆலாத்தி எடுத்து திட்டி கழிப்பாள்.

சாமி வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று சாமி கும்பிட்டு திருநீறு பூசிக்கொள்வார்கள்.

மேளதாளங்கள் முழங்க, சங்கு ஊதுவார்கள்.

இரவில், திருவாதிரைப் பெண்ணை அருகில் உள்ள கோயில்களுக்குக் கூட்டிச் சென்று வணங்கி வருவார்கள்.

திருவாதிரை முடிந்த மறுநாள் காலையில் திருப்பள்ளி எழுச்சி காண, திருவாதிரைப் பெண்ணைச் சிவாலயத்திற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள்.

அரச மரம் அல்லது ஆல மரத்தின் முன்பு, அப்பெண்ணைத் தலைக்கு மேலே கையைத் தூக்கிக் கும்பிடச் சொல்லி வணங்கச் செய்வார்கள்.

அப்போது வயது முதிர்ந்த 'சுமங்கலிப் பெண்' பாடுவார்.

வீட்டுக்குக் கூட்டிவந்து ஆலாத்தி எடுத்து, திருஷ்டி கழித்து, வீட்டுக்குள் கூட்டிக்கொள்வார்கள்.

திருவாதிரை முடிந்த 7 அல்லது 8 நாட்களில் வரும் பூரம் நட்சத்திரத்தன்று பூரம் கும்பிடுவார்கள்.

அதுவரை அப்பெண், சிறு கழுத்துருவை அணிந்திருப்பாள்.

பூரம் கும்பிடும் நிகழ்ச்சி முடிந்தவுடன், மாமக்காரர் அச்சிறு கழுத்துருவை அவிழ்த்து (கழற்றி) சாமி வீட்டில் வைப்பார்.

இத்துடன் திருவாதிரை விழா நிறைவுபெறும்.

அந்நாளில் ஆணுக்கு 16 வயதிலும், பெண்ணுக்கு 12 வயதிலும் திருமணம் நடைபெற்றது.

இதனைச் சிலப்பதிகாரம் உறுதிப்படுத்துகிறது.

“ஈரெட்டாண்டு அகவையான்” கோவலன் “ஈராறு ஆண்டு அகவையாள்” கண்ணகியைத் திருமணம் செய்துகொண்டதாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

எனவேதான், சூப்பிடியையும், திருவாதிரையையும் ‘அரைக் கலியாணம்’ என நகரத்தார்கள் அழைத்தனர்.

இன்று இளமைத் திருமணம் இல்லை.

புதுமை செய்யும் பையனோ, பெண்ணோ வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்ல அனுமதி இல்லை.

ஆனால், சூப்பிடிப் பையனும், திருவாதிரைப் பெண்ணும் கோவிலுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட்டனர், அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

8

மகர் நோன்பு

நகரத்தார்கள் அவர்கள் பிறந்த வீட்டில் பிறந்த முதல் ஆண் குழந்தைகளுக்குச் சிறப்புச் செய்யும் மற்றொரு விசேடம் 'மகர் நோன்பு' விழாவாகும்.

இதனைக் 'கிலுக்கி எடுப்பு' என்றும், 'அம்பு போடுதல்' என்றும் சொல்லுவார்கள்.

தங்கள் வீட்டில் பிறக்கும் எல்லா ஆண் குழந்தைகளுக்கும் மகர் நோன்பு விழா கொண்டாடினாலும், முதற் குழந்தைக்குச் சிறப்பாகச் செய்வது மரபாகும்.

'மகார்' என்றால் சிறுவர் என்று பொருள்.

இப்பொருளிலேயே சங்க இலக்கியங்களில் இச் சொல் கையாளப்பட்டுள்ளது.

இவ் விழா சிறுவர் தொடர்புடைய விழா. எனவே, மகார் நோன்பு என அழைத்தனர்.

இதன் மூலம் நகரத்தாரின் உலகியல் அறிவும், தமிழ் மொழிப் பற்றும், இலக்கிய ஈடுபாடும் நன்கு புலனாகிறது.

அமைதியாய் வாழும் சமூகம் நகரத்தார் சமூகம். இவர்கள் மகார் நோன்பு விழாவைக் கொண்டாடினர்.

அமைதியாய் வாழும் சமூகம் அம்பு போடும் விழாவைக் கொண்டாடியதேன்?

இவ் வினாவிற்குத் தமிழறிஞர் தமிழண்ணல் தரும் பதில் வருமாறு :

“நகரத்தார்கள் குழுக்களாகச் சென்று வணிகம் செய்ததால், ஆறலைக் கள்வர்கள் (வழிப்பறி செய்வோர்), கடற் கொள்ளையர்கள் போன்றவர்களிடமிருந்து காப்பாற்றிக்கொள்ள, அரசர்களைப் போல இவர்களும் விற்பயிற்சி, வாட்பயிற்சி, யானை ஏற்றம், குதிரை ஏற்றம் பயின்றனர்.

“சிறுவர்களுக்குப் பயிற்சி அளித்துக் கொண்டாடும் நாளே மகர் நோன்பு ஆகும்.”

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன்கோவில் குடமுழுக்கு விழா மலர்)

“சங்க காலத்தில் இது ‘பூந்தொடை விழா’ என்று குறிக்கப்பட்டது.

“முள் முருங்கை அல்லது வாழைமரம் போன்றவற்றில் விளையாட்டாகவும், போட்டியாகவும், மகார் - சிறார் அம்பெய்து பழகுவர்.

“இன்றும் வெள்ளியிலான அம்பு (இது கிலுக்கி எனப்படும்) சீர் வைக்கப்படுவது இது கருதியேயாம்.

“‘கிலுக்கு’ என்பது ஒரு போர்க் கருவி, அதனால் இதனைக் ‘கிலுக்கி எடுப்பு’ என்றும் கூறுவதுண்டு” என மேலும் விளக்கமளிக்கிறார் தமிழறிஞர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : மேற்படி மலர்)

“மகார் நோன்புச் சிறுவனுக்குக் காவலாக ஐம்படைத் தாலியைக் கழுத்தில் அணிவிப்பர்.”

திருமாலின் ஐந்து ஆயுதங்கள் போல சங்கு, சக்கரம், கதை, கடகம், வில் (சார்ங்கம்) என ஐந்து ஆயுதங்கள் ஐம்படைத் தாலியில் கோர்க்கப்பட்டிருக்கும்.

‘ஆழி மழைக் கண்ணா!.....

.....பற்பநா பன்கையில்

ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்றதிர்ந்து

தாழாதே சார்ங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்’

- (திருப்பாவை, பாடல் - 4)

என ஆண்டாள் திருப்பாவையில் சார்ங்கம் பற்றிப் பாடியுள்ளார்.

“ஐம்படைத் தாலியில் இந்த ஐந்து உறுப்புகளும் பொன்னால் செய்யப்பட்டிருக்கும்.

“இதனை மணிமேகலையில் மலர்வனம் புக்க காதையில்

விழவாற்றுப் படுத்த கழிபெரு வீதியில்
பொன்நாண் கோத்த நன்மணி கோவை
ஐயவி அப்பிய நெய்யணி முச்சி

.....
செவ்வாய்க் குதலை மெய்பெறா மழலை
சிந்துபு சின்னீர் ஐம்படை நனைப்ப.....

.....
இலங்குதொடி நல்லார் சிலர்நின் றேற்றி
ஆலமர் செல்வன் மகன்விழாக் கால்கோள்
காண்மினோ.....

என்ற வரிகளின் மூலம் அறியலாம்” என்கிறார் திரு.சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

பாண்டியன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற
நெடுஞ்செழியன் இளமையிலேயே பட்டத்துக்கு வந்தான். அவன்
சிறுவன், அவனை எளிதில் வெல்லலாம் எனக் கருதி போரிட
வந்தனர். அதனைக் கேள்விப்பட்ட அரசன் போர்க்கோலம்
பூண்டான்.

இதனைப் பார்த்த இடைக்குன்றார் கிழார் என்ற புலவர்,

கிண்கிணி களைந்தகால்
ஒண்கழல் தொட்டு

.....
தாலி களைந்தன்றும் இலனே.....

- (புறம், 77-ஆவது பாடல்)

எனக் கூறுவதிலிருந்து, பண்டைய நாளில் சிறுவர்களுக்கு
ஐம்படைத் தாலி அணிவித்தனர் என்பதை அறியலாம்.

நகரத்தார் இனத்தைச் சார்ந்த இயற்பகையார் தன்னை
எதிர்த்தவர்களைத் தான் ஒருவராகப் போரிட்டு வென்றார்.

இதிலிருந்து மன்னவர் பின்னோராகிய நகரத்தாரும் போர்ப்பயிற்சி பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறிகிறோம்.

புரட்டாசி மாதம் வருகின்ற அமாவாசையை 'மகாளயப் பட்ச அமாவாசை' என அழைப்பர். இது இந்துக்களுக்கு முக்கியமான அமாவாசையாகும்.

இவ் அமாவாசை தொடங்கி 10 நாட்கள் விழா நடைபெறும். இதில் 9 நாட்கள் 'நவராத்திரி' என அழைக்கப்படும்.

கலைமகள் (சரசுவதி), அலைமகள் (லட்சுமி), மலைமகள் (பார்வதி) என்ற மூன்று சக்திகளுக்கும் மும்மூன்று நாட்கள் விழாக்கள் நடைபெறும்.

இந் நாட்களில் வீடுகளிலும், கோவில்களிலும் பல்வேறு பொம்மைகளை அடுக்கி வைத்து, பலரையும் அழைத்துக் காண்பிப்பர்.

இது 'கொலு வைத்தல்' எனப்படும்.

கொலு பார்க்க வருபவர்களுக்குச் சுண்டல், பொாரிகடலை முதலிய திண்பண்டங்களைக் கொடுப்பார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் காரைக்குடி கொப்புடையம்மன் கோவில் அருகில் உள்ள எம்எஸ்ஆர் வீட்டில் கொலு வைப்பார்கள். அதைப் பார்க்க நீண்ட வரிசையில் மக்கள் நிற்பார்கள்.

இன்றைக்கும் கோட்டையூரில் நூறு ஆண்டுகள் கடந்த வீட்டில் கொலு வைக்கிறார்கள். அதனைக் காணப் பலரும் வருகிறார்கள்.

கலைமகள் விழா 'சரசுவதி பூசை' என்றும், 'ஆயுத பூசை' என்றும் கொண்டாடப்படும்.

அழியாத செல்வமாகிய கல்வியைப் பெற, எல்லா நகரத்தார் வீடுகளிலும், பிள்ளைகள் தாங்கள் படிக்கும் புத்தகங்களைச் சரசுவதி படத்துக்கு முன்பு வைத்துச் சந்தனம், குங்குமம் வைப்பர். தாங்கள் எழுதுகின்ற பேனாவையும் வைப்பர்.

இதைத்தான் மகாகவி பாரதியார் 'எழுத்து தெய்வம், எழுதுகோலும் தெய்வம்' எனப் பாடினார்.

ஆச்சிமார்கள் அளக்கின்ற படி, நிறுக்கின்ற தராசு முதலியவற்றை வைப்பார்கள்.

அப்பச்சிமார்கள் பணப்பெட்டியை (கைப்பெட்டி) வைப்பார்கள்.

அனைத்துப் பொருட்களுக்கும் சந்தனம், குங்குமம் வைப்பார்கள்.

சுண்டல் அல்லது கடலைப் பருப்பை அவித்து, பொரி கடலையில் சர்க்கரையைக் கலந்து சரசுவதி படத்துக்கு முன்பு வைத்து சாமி கும்பிடுவார்கள்.

சரசுவதி பூசைக்கு அடுத்த நாள் 'விஜயதசமி' எனப்படும்.

விஜயதசமி அன்றுதான் அம்பு போடும் நிகழ்ச்சி நடைபெறும்.

அம்பு போடும் நாளன்று கோவிலின் முன்பு (பெரும்பாலும் அம்பாள் கோவில்) அல்லது ஊர்ப் பொது இடத்தில் வாழை மரத்தைக் கட்டி வைத்திருப்பார்கள்.

நகரத்தார் பிள்ளைகள், அவ் வாழைமரத்தில் 'கிலுக்கி'யால் (அதுதான் அம்பு) குத்துவார்கள்.

இதுவே 'மகார் நோன்பு' ஆகும்.

"சங்க காலத்தில் இது 'பூந்தொடை விழா' என்று குறிக்கப் பட்டது. முள் முருங்கை மரம், வாழை மரம் போன்றவற்றில் விளையாட்டாகவும், போட்டியாகவும் மகார் - சிறார் அம்பெய்து பழகுவர்.

"கிலுக்கி என்பதும் ஒரு போர்க்கருவியே. அதனால் இதனைக் 'கிலுக்கி எடுப்பு' என்று கூறுவதுமுண்டு" என்கிறார் தமிழறிஞர் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன்கோவில்
குடமுழுக்கு விழா மலர்)

அம்பாள் சர்வ அலங்காரத்துடன் கோவிலிலிருந்து எழுந்தருளி, ஊர்வலம் வந்து அம்பு போடுவாள்.

நாட்டரசன்கோட்டையில் மூன்று சாமியும், காரைக்குடியில் ஐந்து சாமியும் புறப்பட்டு ஊர்வலம் வந்து அம்பு போடும் காட்சியைக் காண ஆயிரம் கண் வேண்டும்.

இந்த அம்பை எடுப்பதற்கு மக்கள் போட்டி போடுவார்கள்.

பிள்ளை இல்லாதவர்களுக்குப் பிள்ளைப் பேறும், ஆண் குழந்தை இல்லாதவர்களுக்கு ஆண் குழந்தையும் கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை உள்ளதால் இந்த அம்பை எடுக்கப் போட்டி அதிகம்.

நகரத்தார் வீடுகளில் மட்டுமே கிலுக்கி உள்ளது.

ஓர் அடி நீளமுள்ள உருண்டையான தண்டு போல கிலுக்கி இருக்கும்.

இது பெரும்பாலும் வெள்ளியால் செய்யப்படும்.

சில வீடுகளில் மரத்தாலான கிலுக்கி உள்ளது.

கிலுக்கியின் முனை அம்பு போலக் கூர்மையாய் இருக்கும்.

அடிப் பகுதி, தண்டைவிடத் தடிமனாக உருண்டு, கை பிடிக்கும் அளவில் இருக்கும்.

கிலுக்கித் தண்டின் ஊடே மூன்று வளையங்கள் (சக்கரம் போல) இருக்கும். அதில் பல்வேறு வண்ண மணிகள் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும்.

இக் கிலுக்கியை நகரத்தார் ஆண் குழந்தைகள் போர்வாளை ஏந்திச் செல்வதைப் போலக் கைகளில் ஏந்தி அம்பு போடப் போவார்கள்.

இதுவே கிலுக்கி எடுப்பு ஆகும்.

“இன்றும் வெள்ளியிலான கிலுக்கி (அம்பு) சீர் வைக்கப் படுவது இது கருதியேயாம்” எனத் தெரிவிக்கிறார் தமிழறிஞர் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : மேற்படி மலர்)

9

பள்ளியில் வைத்தல் (சேர்த்தல்)

நகரத்தார்கள் விஜயதசமியன்றுதான் தங்கள் பிள்ளைகளைப் பள்ளியில் சேர்ப்பார்கள்.

இதனைப் பள்ளியில் வைத்தல் எனக் கூறுவர். இந் நிகழ்வு ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடப்படும்.

பிள்ளைக்கு ஐந்து வயதானவுடன் பள்ளியில் சேர்ப்பது அன்றைய பழக்கமாகும்.

இன்று, பிள்ளையின் வலது கையைத் தலையைச் சுற்றி, இடது காதைத் தொடச் சொல்வார்கள். அவன்/அவள் தொட்டு விட்டால், ஐந்து வயது பூர்த்தியாகிவிட்டது என்று முடிவு செய்து பள்ளியில் சேர்க்கிறார்கள்.

சூரியனைப் பார்த்து நேரத்தைக் கணக்கிடும் பழக்கம் முன்பு இருந்தது.

அதைப் போலக் காதைத் தொட்டு வயதைக் கணிக்கும் பழக்கம் ஏற்பட்டது.

முன்பெல்லாம் பெரும்பாலான பள்ளிக்கூடங்கள் 'திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களே.'

இப் பள்ளிக்கூடங்களை 'ஏட்டுப் பள்ளிக்கூடங்கள்' என்றும் கூறுவார்கள்.

இன்றுள்ளதைப் போலத் தனியான கட்டடத்தில் அன்றைய பள்ளிகள் நடைபெற்றவில்லை.

நகரத்தார் வீட்டு முகப்புத் திண்ணையில் பள்ளிகள் நடைபெற்றன. அதனால் இப்பள்ளிகள் திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்கள் என அழைக்கப் பெற்றன.

திண்ணையின் ஒரு பகுதியில் ஆற்று மணல் கொட்டப் பட்டிருக்கும். இம் மணலை மாணவர்கள் தங்கள் சட்டைகளில் அள்ளி வந்து கொட்டுவார்கள்.

குறிப்பிட்ட கால இடைவெளியில் பழைய மணலை அள்ளிக் கொட்டிவிட்டுப் புது மணலை அள்ளிவந்து கொட்டிப் பரப்புவார்கள்.

இவை அனைத்தையும் மாணவர்களே செய்வார்கள்.

திண்ணைப் பள்ளியில் ஓர் ஆசிரியரே இருப்பார். அவர் தெய்வத்துக்குச் சமமானவர்.

தமிழிலும், எண்கணிதத்திலும் (எண்கவடிக் கணக்கு) புலமை பெற்றிருந்த அவ் ஆசிரியரை, எல்லாவற்றிலும் அறிவு பெற்றவர் எனக் கருதி, மிகுந்த மரியாதையும், சிறப்பும் அவருக்குச் செய்வது நகரத்தார் வழக்கமாகும்.

எழுத்தறிவித்தவனை இறைவனாக நகரத்தார்கள் கருதினார்கள்.

ஆசிரியரின் குடும்பத்திற்கும், வாழ்வு ஆதாரத்திற்கும் வேண்டியவற்றைக் கொடுத்துப் பாதுகாத்தனர்.

பள்ளிகளில் சேர்க்கவேண்டிய பிள்ளைகளை ஆசிரியர் கணக்கெடுக்கும் முறை இன்று நடைமுறையில் உள்ளது.

ஆனால், அன்று பெற்றோர்கள் ஆசிரியரிடம் சென்று, எங்கள் வீட்டுப் பிள்ளையை விஜயதசமியன்று பள்ளியில் சேர்க்க வேண்டும், வந்து அழைத்துச் செல்லுங்கள் என்று வேண்டுவார்கள்.

இன்று சூன் மாதம் பள்ளியின் கல்வியாண்டு தொடங்குவதைப் போல, அன்று விஜயதசமியன்று கல்வியாண்டு தொடங்கியது.

தன்னிடம் படிக்கும் மாணவர்களை ஆசிரியர் அழைத்துக் கொண்டு புதிய மாணவனைப் பள்ளியில் சேர்க்க ஊர்வலமாக வருவார்.

ஊர்வலமாய் வரும்போது ஆசிரியர் பாடுவார்.

அப் பாடலை மாணவர்கள் பாடி, கோலாட்டம் அடித்துக் கொண்டாடுவார்கள்.

பிள்ளையைப் பள்ளியில் சேர்க்கின்ற அன்று உறவினர்களை வீட்டிற்கு விருந்திற்கு அழைப்பார்கள்.

ஆசிரியரையும், அவருடன் வந்த மாணவர்களையும் வரவேற்பார்கள்.

பொரிகடலை, சுண்டல், இனிப்பு எனப் பல்வேறு சிற்றுண்டிகளை ஓலைக் கொட்டானில் போட்டு எல்லோருக்கும் கொடுப்பார்கள்.

அனைவருக்கும் விருந்து கொடுப்பார்கள்.

இப்புதிய மாணவனை அழைத்துக்கொண்டு, மற்ற புதிய மாணவர்களையும் இதுபோல் அழைக்க ஆசிரியர் மாணவர்களுடன் ஊர்வலமாகச் செல்வார்.

ஒவ்வொரு வீட்டிலும் இதுபோல விருந்து கொடுத்துச் சிறப்பிப்பார்கள்.

பெற்றோர்களும், புதிய மாணவர்களும் பள்ளியை அடைந்தவுடன் நெல்லைக் கொட்டி, அதில் 'அ' என்ற அட்சரத்தை (எழுத்தை) மாணவனின் ஆட்காட்டி விரலை ஆசிரியர் பிடித்து எழுதிக் கல்வியைத் தொடங்குவார்.

“மகார் நோன்பு விழாவின் பத்தாம் நாளில்தான் பிள்ளைகளைப் பள்ளியில் சேர்ப்பார்கள். பள்ளிப் பிள்ளைகள் கோலாட்டம் முதலியன அடித்துக்கொண்டு, குருவுடன் சென்று, புதிய மாணவச் சிறுவனைப் பள்ளிக்கு அழைத்து வருவார்கள். அப்போது அந்தப் பையன் வீட்டார் தொன்னையில் சுண்டல், பொரிகடலை உட்பட இனிப்பு வழங்கிச் சிறப்பிப்பார்கள். ஆசிரியருக்கும் சிறப்பு செய்யப்படும். இதற்கான நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் பல வழங்கின” என்று குறிப்பிடுகிறார் தமிழறிஞர் முனைவர் தமிழண்ணல்.

(நன்றி : நடராசபுரம் நகரச் சிவன் கோவில் குடமுழுக்கு விழா மலர்)

பள்ளியில் சேர்க்க வரும்போது ஆசிரியர் பாடும் பாடல் இப்போது நினைவில் இல்லை.

அப்பாடல் தெரிந்தவர்கள் எனக்குத் தெரிவித்தால் நன்றியோடு ஏற்றுக்கொள்வேன்.

நான் கற்பனை செய்து ஒரு பாடலை எழுதியுள்ளேன்.

அப்பாடல் வருமாறு :

பள்ளிக் கூடம் போகலாம்
பாடம் எல்லாம் படிக்கலாம்.
துள்ளித் துள்ளி ஆடலாம்
தொன்மைக் கல்வி நாடலாம்

அம்மா அப்பாவை வணங்கலாம்
ஆசான் தன்னை வணங்கலாம்
எண்ணும் எழுத்தும் கற்கலாம்
எழுதப் படிக்க அறியலாம்

வேற்றுமையை மறக்கலாம்
வேளை தோறும் கற்கலாம்
ஒற்றுமையாய் வாழலாம்
உன்னத வாழ்வு அடையலாம்

“காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு பின்பு
கனிவு கொடுக்கும் நல்ல பாட்டு”

என்று மகாகவி பாரதியார் பாடியதை அந்தக் காலத்து திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் நடைமுறைப்படுத்தின.

மாணவர்கள் அதிகாலையில், சுமார் 4 அல்லது 5 மணிக்கு எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து, பல் துலக்கி, நெற்றி நிறைய திருநீறைப் பூசிக்கொள்வார்கள். ஏட்டையும் (ஒலைச்சுவடி)யையும் தூக்கிக்கொண்டு பள்ளிக்கூடம் செல்வார்கள்.

பள்ளிக்கு யார் முதலில் வந்து தூங்கும் ஆசிரியரின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கி, ஆசிரியரை எழுப்புவது என்பதில் மாணவர்களிடையே போட்டி ஏற்படும்.

ஏனெனில் முதலில் வரும் மாணவனை, இரு கைகளையும் நீட்டச் சொல்லி ஆசிரியர் தன் கையில் உள்ள பிரம்பால் உள்ளங்கையில் தடவிக் கொடுப்பார். இதற்குச் 'சரசுவதி அடி' என்று பெயர்.

அடுத்து, இரண்டாவதாக வந்த மாணவனுக்கு இரு கைகளையும் நீட்டச் சொல்லி ஓர் அடி கொடுப்பார்.

இவ்வாறு மாணவர்களின் வருகை வரிசைப்படி, ஆசிரியர் அடி கொடுப்பார்.

சரசுவதி அடி வாங்குவது அந்நாளில் பெரிய கௌரவமாகக் கருதப்பட்டது.

மாணவர்கள் விரைந்து பள்ளிக்கு வரவேண்டும் என்ற ஒழுக்கம் இதன் மூலம் கற்பிக்கப்பட்டது.

'அ' என்ற எழுத்தை ஆசிரியர் மணலில் எழுதி வைத்திருப்பார்.

ஒவ்வொரு மாணவனுடைய ஆள்காட்டி விரலையும் ஆசிரியர் பிடித்து 'அ' என்ற எழுத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே விளம்புவார்.

சிறிது நேரத்திற்குப் பின், அம் மாணவனே 'அ' என்ற எழுத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே விளம்பி எழுதிப் பழகுவான்.

இதற்கு 'எழுத்தை விளம்பி எழுதுதல்' என்று பெயர்.

இது காலை நேரப் பள்ளிச் செயலாகும்.

இதனால், எழுத்தின் ஒலி வடிவமும், வரி வடிவமும் மனதில் நன்கு பதியும்.

பின்னர், புதிய பாடத்தை ஆசிரியர் மாணவனுக்குக் கற்பிப்பார்.

இத்துடன் காலைப் பள்ளிச் செயல் முடிவடையும்.

மாலையில் புதிய பாடத்தை ஏட்டில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதி, அரைத்த மஞ்சளை ஏட்டில் தடவி மாணவனிடம் ஆசிரியர் கொடுப்பார்.

இவ்வாறு ஏட்டில் மஞ்சள் தடவுவதால் எழுத்து பளிச்செனத் தெரியும்.

சில நாட்களுக்குப் பின், ஏட்டில் உள்ள எழுத்துக்கள் மங்கி விடும்.

அப்போது அடுப்புக் கரியை (விறகுக் கரி) அரைத்து ஏட்டில் தடவ, எழுத்து பளிச்செனத் தெரியும்.

ஏட்டில் எழுத்தாணியால் எழுதுவதால், எழுத்துக்கள் மேடு, பள்ளங்களாக இருக்கும். அதில் மஞ்சளையோ, கரியையோ தடவும்போது எழுத்துக்கள் தெளிவாகத் தெரியும்.

இதனையே 'பிரெய்லி முறை' யில் பின்பற்றுகின்றனர்.

ஏடு எழுதுவதுடன் மாலைப் பள்ளிச் செயல் முடிவடையும்.

'காலைக் கல், மாலைப் புல்' என்பது பழமொழி.

காலை நேரத்தில் கல்லின் மேல் உட்காரலாம். குளிர்ச்சியாக இருக்கும். மாலை நேரத்தில் சுடும். காலை நேரத்தில் புல்லின் மேல் உட்கார்ந்தால், மிகவும் குளிர்ச்சியாக இருக்கும். மாலை நேரத்தில் புல்லின் மேல் அமர்ந்தால் இதமாய் இருக்கும்.

காலையில் சுற்க வேண்டும். மனம் அமைதியாகிக் கல்வியை ஏற்கும். அப்போது சுற்கும் கல்வி கல்வெட்டுப் போல மூளையில் பதியும்.

மாலை நேரம் இன்பம் அனுபவிப்பதற்கு ஏற்ற நேரம் என நன்னூல் ஆசிரியர் பவணந்தியார் கூறுகிறார். எனவேதான், 'மாலைப் புல்' என்றனர்.

'இளமையில் கல்வி சிலைமேல் எழுத்து' என்ற சொலவடை நாம் அறிந்ததுதான்.

முற்காலத்தில் வட்டிச் சிட்டை போடத்தெரிந்தால் போதும் என நகரத்தார்கள் நினைத்ததால், திண்ணைப் பள்ளிக் கூடங்களைப் பெரிதும் ஆதரித்தனர்.

10

கொப்பி கொட்டுதல்

ஆண் பிள்ளைகளுக்கு அம்பு போடுதலைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடிய நகரத்தார், பெண் பிள்ளைகளுக்குக் 'கொப்பி கொட்டுதலைச்' சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்.

எல்லா நகரத்தார் வீடுகளிலும் பொங்கலன்று 'விளக்கிடுகிற சட்டி' (விளக்கு வைக்கும் சட்டி) வைப்பார்கள்.

இச் சட்டி அகலமாகவும், உருண்டையாகவும் இருக்கும். இச்சட்டிக்கு மூடியும் உண்டு.

விளக்கிடுகிற சட்டி முன்பெல்லாம் எல்லா வீடுகளிலும் வெள்ளியில் இருந்தது. இப்போது எவார்சில்வரில் உள்ளது.

'பொங்கல் விளக்கு' என்ற ஒரு விளக்கு நகரத்தார் வீடுகளில் இருக்கும்.

இவ் விளக்கு வெள்ளி அல்லது பித்தளையில் இருக்கும்.

இவ் விளக்கில் நெய் ஊற்றி, திரி போட்டு, விளக்கேற்றி, விளக்கிடுகிற சட்டி மூடியின்மேல் வைத்துக் கும்பிடுவார்கள்.

இதன் காரணமாகவே, இச்சட்டிக்கு 'விளக்கிடுகிற சட்டி' எனப் பெயரிட்டனர்.

பெண்ணுக்கு சீர் வைக்கும்போது இச்சட்டியையும் வைப்பார்கள்.

பொங்கல் பாணைக்குக் கோலமிட்டு மஞ்சள் கொத்து கட்டுவது போல, இவ் விளக்கிடுகிற சட்டிக்கும், மூடிக்கும் கோலமிடுவார்கள். சட்டியில் மஞ்சள் கொத்து கட்டுவார்கள்.

விளக்கிடுகிற சட்டியின் உள்ளே கரும்புத் துண்டு, பனங்கிழங்கு, சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்கு, அவரைக்காய், தட்டைப் பயிற்றங்காய், நெற்கதிர், ஆவரம்பூ, கண்ணுப் பிள்ளைப்பூ முதலியவற்றை வைப்பார்கள்.

சாமி வீட்டில் விளக்கேற்றி, சங்கு ஊதி, கலவடை (பிரிமணை)யின் மேல் விளக்கிடுகிற சட்டியை வைப்பார்கள்.

பொங்கலிடும் முன், சங்கு ஊதி, விளக்கேற்றி, பொங்கல் விளக்கையும் ஏற்றி, தேங்காய் உடைத்து, கண்ணு மூடியை விளக்கிடுகிற சட்டி மூடியின் மேல் வைத்து, வாழைப்பழம், வெற்றிலை, பாக்கு, பூவுடன் வைப்பார்கள்.

பின்னர் சாமி கும்பிடுவார்கள்.

அதன் பின்னரே பொங்கலிடுவார்கள்.

உடைத்த தேங்காயின் இன்னொரு மூடியைத் திருகிச் சர்க்கரைப் பொங்கலில் சேர்ப்பார்கள்.

தைப் பொங்கலுக்கு மறுநாள் மாட்டுப் பொங்கல்.

அன்று சாமி கும்பிட்டு, விளக்கிடுகிற சட்டியை, சங்கு ஊதி எடுப்பார்கள்.

அன்றிரவு, விளக்கிடுகிற சட்டியில் உள்ள பொருட்களைக் 'கொப்பித் தட்டு' அல்லது 'கொப்பிக் கொட்டானில் வைத்து, 'கொப்பிப் பொட்டலுக்கு'ச் சிறுமிகளை எடுத்துவரச் செய்வார்கள்.

எல்லாச் சிறுமிகளும் வந்தபின், கொப்பித் தட்டு அல்லது கொட்டானைப் பொட்டலில் வைத்து, வட்டமாக நின்று கும்மி அடித்துப் பாடுவார்கள்.

இது 'கொப்பிப் பாட்டு' எனப்படும்.

இப்பாடல் அறிந்தவர்கள் தெரிவித்தால், நன்றியுடன் ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

பாடி முடித்த பின், தண்டல்காரரிடம் (ஊர்ப் பண்டாரம்) அப்பொருட்களைக் கொடுப்பார்கள்.

பின்னர், எல்லோரும் கேலியும், கிண்டலுமாய்ச் சிரித்துப் பேசிக்கொண்டு வீட்டுக்குத் திரும்புவார்கள்.

இதுவே கொப்பி கொட்டுதல் விசேடமாகும்.

இனி, முன்பு பரவலாக நடைபெற்ற நகரத்தார் விசேடங்கள், இன்று அரிதாக அல்லது முற்றிலுமாக நடைபெறாததற்குக் காரணம் என்ன?

கீழ்க்காண்பவற்றைக் காரணங்களாகக் குறிப்பிடலாம்.

காரணங்கள்

நகரத்தார்கள், சொந்த ஊரை விட்டு வெளி ஊர்களுக்கு (பெரும்பாலும் நகரங்களுக்கு) வாணிபம் செய்ய, பணிபுரிய, பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்க எனப் பல காரணங்களுக்காகச் சென்றுவிட்டார்கள்.

பலர் வெளி நாடுகளுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள்.

இதனால் நகரத்தார்கள் சேர்ந்து வாழ வாய்ப்பில்லை.

நகரத்தார் பழக்க வழக்கங்களைப் பின்பற்ற வாய்ப்பில்லை.

அயல்நாடுகள் சென்று கொண்டு விற்றுப் பொருள் ஈட்டி வளமாக வாழ்ந்த நகரத்தார்கள், இன்று வரவுக்கும், செலவுக்கும் பற்றாக்குறையாக வாழும் நிலை உள்ளது.

நகரத்தார் பிள்ளைகள் கணினிப் படிப்பில் வெற்றி பெற்றுப் பணியில் சேர்ந்து பல்லாயிரம் சம்பாதித்தாலும், பங்காளிகள் மற்றும் உறவினர்கள் விசேடங்களுக்குப் பெற்றோர்கள், பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லாததால், நகரத்தார்களின் பழக்க வழக்கங்கள், விசேடங்கள் பிள்ளைகளுக்குத் தெரிய வாய்ப்பில்லாமல் போய்விட்டது.

தன் வீட்டு விசேடங்களுக்குப் பங்காளிகளும், உறவினர்களும் தவறாது கலந்துகொண்டு சிறப்பிப்பதை முன்பெல்லாம் நகரத்தார்கள் பெருமையாகக் கருதினார்கள்.

ஆனால் இன்று, அலுவலகத்தில் அல்லது வாணிபத்தில் தன்னோடு பணியாற்றுவவர்கள், நண்பர்கள், பக்கத்து

வீட்டுக்காரர்கள், தெரிந்தவர்கள் தன் வீட்டு விசேடத்தில் கலந்து கொள்வதைப் பெருமையாக நினைக்கிறார்கள்.

இந்த வாழ்வு முறை மாற்றத்தால், நகரத்தார் விசேடங்கள் முக்கியத்துவம் இழந்துவிட்டன.

இன்று அவசரமான உலகம். எதிலும் வேகம். எல்லோரும் பணம் சம்பாதிப்பது ஒன்றே வாழ்வின் குறிக்கோள் என நினைப்பதால், இந்த விசேடங்களை நடத்த, சிந்திக்க நேரமில்லை.

இதுபோல பல காரணங்களைக் கூறலாம்.

“1945க்குப் பிறகு இவ் விழாக்கள் (புதுமை, கார்த்திகைப் புதுமை, திருவாதிரை, அம்பு போடுதல், கொப்பி கொட்டுதல், பள்ளியில் சேர்த்தல் போன்ற விசேடங்கள்) அருகிவிட்டன” என்கிறார் திரு. சோமலெ.

(நன்றி : செட்டிநாடும் செந்தமிழும்)

ஆனால், இன்று இவ் விசேடங்கள் முற்றிலும் கைவிடப் பட்டதாகவே கருதவேண்டியுள்ளது.

வருங்காலத் தலைமுறைக்கு நகரத்தார்களின் சிறந்த மரபை இவ் விழாக்கள் நினைவூட்டும்.

தங்கள் பழம் பெருமை மரபில் இணைய உதவும் என்பதை இக்கால நகரத்தார் பிள்ளைகள் உணர்வது நலம் பயக்கும்.

11

சடங்கு கழித்தல்

நகரத்தார் இல்லங்களில் நடக்கும் முக்கிய விசேடம் 'சடங்கு கழித்தலாகும்.'

ஒரு பெண் தாய்மைப் பேற்றுக்குத் தயார் ஆவதே சடங்காதல் ஆகும்.

அவள் தாய்மைப் பேற்றுக்கு உரியவள் என்பதை உலகிற்கு இயற்கை அறிவிக்கும் நிகழ்வே சடங்காதல் ஆகும்.

அப்பெண், உடல் அளவில் மாறுதல் அடைவதுடன், மன அளவிலும் மாறுபாடு அடைகிறாள்.

13 அல்லது 14 வயதில் பெண் சடங்காகிறாள்.

இதனைச் சமைதல், ருதுவாதல், பூப்பெய்துதல், புஷ்பவதியாதல், பேரன் பிறத்தல் எனப் பல பெயர்களில் அழைப்பார்கள்.

'பேரன் பிறந்திருக்கிறான்' எனக் கூறுவதே நகரத்தாரின் பெரு வழக்கமும், பழக்கமுமாகும்.

பெண்ணின் வளர்ச்சியில் ஏற்படும் இயற்கை மாற்ற வெளிப்பாடே சடங்காதல் ஆகும்.

பெண்களின் பிறப்புறுப்பில் உதிர்ப்(இரத்தம்)போக்கு முதன்முதலில் ஏற்படும். அதுவே பெண் சமைந்ததற்கு அடையாளமாகும்.

இதனைப் பெற்றோர் பார்ப்பது சுபமல்ல என நகரத்தார்கள் நினைப்பார்கள்.

மற்றவர்கள் பார்த்துப் பெண்ணின் தாயிடம் கூறுவதே. நலம் என நகரத்தார்கள் நினைப்பார்கள்.

இதுவே நகரத்தார் மரபுமாகும்.

சமைந்த பெண்ணைக் குளிக்கச் செய்து, முகப்பு அறையிலோ, (ஹால்) வீட்டின் ஒரு பகுதியிலோ இருக்க வைப்பார்கள்.

ஏனெனில், 'சமைதல்' என்பது கன்னித் தீட்டாகும்.

அதனால் யாரும் அப்பகுதிக்குச் செல்லமாட்டார்கள்.

அறை இல்லாத வீடுகளில் 'மரவு தட்டி'யை வைத்து மறைத்து அறை போல அமைத்து இருக்கச் செய்வார்கள்.

அங்கேயே அப்பெண்ணுக்கு உணவு மற்றும் தேவையான வற்றைக் கொடுப்பார்கள்.

சில நாட்கள் கழித்து, ஒரு நல்ல நாளில் சடங்கு கழிப்பார்கள்.

பெண் சமைந்ததை உறவினர்கள், பங்காளிகளுக்குத் தெரிவித்துப் 'போர் கேட்க' வரச் சொல்வார்கள்.

முதலில், பெண்ணின் ஆயாள் வீட்டுக்குப் பேத்தி சமைந்ததைச் சொல்லி அனுப்புவார்கள்.

சம்பந்தப்படித்திற்கு அவர்கள் வந்து போர் கேட்டுச் செல்வார்கள்.

பின்னர் சடங்கு கழிக்கின்ற நாளன்று சீர்வரிசையுடன் வருவார்கள்.

போர் கேட்க வருகின்றவர்கள் பெண்ணின் பெற்றோரிடம் 'பேரன் உண்டா' எனக் கேட்பார்கள்.

அவர்களுக்குச் சந்தனம், குங்குமம், பூ, ரொட்டி, மிட்டாய், வெற்றிலை பாக்கு, கலர் கொடுப்பார்கள்.

இதற்கு 'மிட்டாய்த் தட்டு வைத்தல்' என்று பெயர்.

பெண் சமைந்திருப்பதைக் கேட்க வரச் சொல்லி அழைக்கும் போது, 'வெற்றிலை போட்டுக்கொள்ள' வாங்க என்று அழைப்பதுமுண்டு.

பெண்ணின் ஆயாள் வீட்டார், சடங்கு கழிக்க சீர்வரிசையுடன், தங்கச் சங்கிலி, மோதிரம், தோடு, வெள்ளிச் சாமான்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டு வருவார்கள்.

எவார்சில்வர், வெண்கலச் சாமான்களைப் பரப்புவார்கள்.

குடி வண்ணாத்தியிடம் சொல்லி வேப்பிலை, பிரண்டைக் கொடி கொண்டு வரச் சொல்லுவார்கள்.

பெண்ணைக் குளிக்கச் சொல்லுவார்கள்.

சாமி அறையிலும், வளவு கிழக்குப் பத்தியிலும், வெளி(வீதி) வாசலிலும் அரிசிமாக் கோலம் போடுவார்கள்.

சடங்காகி குளித்த பெண்ணை, வளவு கிழக்குப் பத்தியில் போடப்பட்டிருக்கும் கோலத்தின் முன்பு கிழக்கு முகமாக நிற்கச் சொல்வார்கள்.

சடங்கு கழித்தலைப் பெண்ணின் அத்தை செய்வாள்.

பெண்ணின் சடங்கு கழித்தலுக்காக அரிசி மாவில் ரொட்டி சுட்டு வைத்திருப்பார்கள். (இப்போது மேரி ரொட்டியைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.)

ஏழு ரொட்டியை எடுத்துப் பெண்ணின் தலை, இரு தோள்பட்டைகள், இரு மணிக்கட்டுகள், இரு பாதங்களில் அத்தை வைப்பாள்.

ரொட்டியின்மேல் வேப்பிலையை வைப்பார்கள்.

பின்னர், ஒரு குச்சியால் தலையில் உள்ள ரொட்டியையும், வேப்பிலையையும் அத்தை தட்டிவிடுவாள்.

அது கீழே விழுந்தவுடன், தோள்பட்டைகள், மணிக் கட்டுகள், பாதங்கள் முதலியவற்றில் உள்ள ரொட்டிகளையும், வேப்பிலையையும் அத்தை தட்டிவிடுவாள்.

இவ்வாறு மூன்று முறை செய்வாள்.

பின்னர் பிரண்டைக் கொடியை மாலையாக்கி, தலை வழியாகப் போட்டு, கால் வழியாக அப்பெண்ணை அத்தை கழற்றச் சொல்லுவாள்.

இதுவும் மூன்று முறை செய்யப்படும்.

பெற்றோர், உறவுப் பெண்கள், பங்காளி வீட்டுப் பெண்கள், ஆயா, அப்பத்தா முதலியோர் உடன் இருக்க, குடி வண்ணாத்தி அருகில் இருக்க இச்சடங்கு கழித்தல் நடைபெறும்.

சடங்கு கழிக்கும்போது சங்கு ஊதுவார்கள்.

பின்னர் ஆலாத்தி எடுப்பார்கள்.

சாமி வீட்டிற்குப் பெண்ணைக் கூட்டிச்சென்று, சாமி கும்பிட்டு, திருநீறு பூசி, வீட்டிற்குள் அழைத்துக் கொள்வார்கள்.

உளுந்தம் மாவில் களிக் கிண்டி நெய் விட்டு, அப் பெண்ணைச் சாப்பிடச் சொல்லுவார்கள்.

சமைந்த நாளிலிருந்து தினந்தோறும் முட்டையைப் பச்சையாகச் சாப்பிடச் சொல்லுவார்கள்.

கார்ப்பப்பை வலுவடைய, உளுந்தம் களியையும், முட்டையைப் பச்சையாகவும் சாப்பிடச் சொல்லுவது வழக்கமாகும்.

சடங்கு கழித்து முடித்தபின், விருந்து நடைபெறும்.

விருந்தில் முட்டை அவித்து, பருப்பு மசித்து, கத்தரிக்காய் குழம்பு வைத்து, வாழைக்காய் பொரித்து, அப்பளம் பொரித்து, பாயசம் வைத்துப் பரிமாறுவார்கள்.

சமைந்த பெண் 40, 50 நாளில் மீண்டும் சமைவாள்.

இதனை, 'மறு சடங்காதல்' என்பர்.

பின்னர், அப்பெண் மாதந்தோறும் வீட்டுக்கு விலக்காவாள்.

ஒரு பெண்ணின் வாழ்வில் இச்சடங்கு முக்கியமானதாகும்.

எனவேதான், நகரத்தார்கள் இதனைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

12

பிள்ளை கூட்டுதல்

"நகரத்தார் பெருமக்கள் கோவிலைச் சார்ந்த குடிகள். குடிகள் சார்ந்த கோவிலை உடையவர்கள்" என்பார் தவத்திரு. குன்றக்குடி அடிகளார்.

நகரத்தார்கள் யாவரும் ஒன்பது கோவில்களைச் சார்ந்தவர்கள். இவ் ஒன்பது கோவிலாரும் 96 ஊர்களில் வாழத் தலைப்பட்டனர்.

காலச் சூழல்களால், இன்று 75 ஊர்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

ஒன்பது நகரக் கோவில்கள் வருமாறு :

1. இளையாற்றங்குடி கோவில்
2. மாற்றுர் கோவில்
3. இலுப்பைக்குடிக் கோவில்
4. பிள்ளையார்ப்பட்டிக் கோவில்
5. வைரவன் கோவில்
6. நேமம் கோவில்
7. சூரக்குடிக் கோவில்
8. இரணிக் கோவில்
9. வேலங்குடிக் கோவில்

நகரத்தார்களின் முதல் கோவிலாகிய இளையாற்றங்குடிக் கோவில் ஏழு உட்பிரிவுகளை உடையது.

அவை வருமாறு :

1. ஓக்கூருடையார்
2. பட்டணச்சாமியார்
3. பெரும்ருதூருடையார்
4. கழனிவாசல்குடியார்
5. கிங்கிணிக்கூருடையார்
6. பேர்செந்தூருடையார்
7. சிறுசேத்தூருடையார்

இதே போல, மாற்றூர்க் கோவிலும் ஏழு உட்பிரிவுகளை உடையது.

அவை வருமாறு :

1. உறையூருடையார்
2. அரும்பாக்கூருடையார்
3. மணலூருடையார்
4. மண்ணூருடையார்
5. கண்ணூருடையார்
6. கருப்பூருடையார்
7. குளத்தூருடையார்

வைரவன் கோவில் மூன்று உட்பிரிவுகளை உடையது.

அவை வருமாறு :

1. பெரிய வகுப்பு
2. தெய்யனார் வகுப்பு
3. பிள்ளையார் வகுப்பு

ஏனைய கோவில்களில் உட்பிரிவுகள் இல்லை.

பூங்கொன்றை வேலங்குடியில் நகரத்தார்கள் சாதிமுறை நியமங்களை (18 நியமங்கள்) நிர்ணயம் செய்தனர்.

அவற்றில் ஒன்று :

“ஏக கோத்திரத்தில் (கோத்திரம் என்பது கோவில்களும், உட்பிரிவுகளுமாம்) திருமணம் செய்து கொள்வதில்லை. சுய கோத்திரத்தில் புத்திர சுவீகாரம் செய்து கொள்வது.”

இம் முறைப்படி தனக்கொரு வாரிசு வேண்டும் என நினைக்கின்ற நகரத்தார், தன் கோவிலில் (உட்பிரிவு இருந்தால் அதில்தான்)தான் தன் வாரிசைக் கூட்டிக் கொள்ளவேண்டும்.

உதாரணமாக, மாத்தூர்க் கோவில் அரும்பாக்கூருடையார் பிரிவைச் சார்ந்த ஒரு நகரத்தார் சுவீகாரம் கூட்ட விரும்பினால், மாத்தூர் கோவில் அரும்பாக்கூருடையார் பிரிவில்தான் கூட்ட வேண்டும்.

ஏக கோத்திரத்தில் சுவீகாரம் கூட்டிக்கொள்ள அனுமதித்த நகரத்தார்கள் ஏக கோத்திரத்தில் திருமணம் செய்துகொள்ள தடை விதித்ததற்குக் காரணம் அண்ணன் - தங்கை உறவு முறை வருவதால்தான்.

பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் நகரத்தார்கள் நிர்ணயம் செய்த சாதிமுறை நியாயத்தை இன்றுவரை நகரத்தார்கள் பின்பற்றி வருவது சிறப்பான ஒன்றாகும்.

மரபைப் பின்பற்றி வாழ்வதில் நகரத்தார்கள் உறுதியாய் உள்ளவர்கள் என்பதையே காட்டுகிறது.

“ஆஸ்திக்கு ஓர் ஆணும், ஆசைக்கொரு பெண்ணும் வேண்டும்” என்பார்கள்.

அதனால் ஆண் குழந்தை இல்லாத (குழந்தையே இல்லாதவர்களும்) நகரத்தார்கள், தங்கள் வமிசம் தழைக்க விரும்பி பிள்ளை கூட்ட முடிவு செய்வார்கள்.

இதுவே ‘பிள்ளை கூட்டுதல் சடங்கு’ எனப்படும்.

பெண் பிள்ளைகளைப் பிள்ளையாகக் கூட்டிக்கொள்ளும் வழக்கம் நகரத்தார்களிடம் இல்லை.

உள்ளூரிலும் பிள்ளை கூட்டலாம். வெளியூர்களிலும் பிள்ளை கூட்டலாம்.

ஆனால் நகரத்தார் சாதி நியமப்படி பிள்ளை கூட்ட வேண்டும்.

தான் கூட்டிக்கொள்ள விரும்பும் பிள்ளையைத் தன் ஊர் கோவிலிலோ, அல்லது நகர மடத்திலோ, அல்லது பங்காளி வீட்டிலோ வைத்துக் கூட்டிக்கொள்வார்கள்.

இதுவே நகரத்தார் மரபாகும்.

உற்றார், உறவினர், பங்காளிகள் உடன் வர, மேளதாளம் முழங்க, பிள்ளையை உட்கார வைத்திருக்கும் இடத்திற்குப் (கோவில்) பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொள்பவர் வருவார்.

ஒரு தட்டில் சரிகை வேட்டி, முழுக்கைச் சட்டை, தங்கச் சங்கிலி, மோதிரம், கடிகாரம், அரணாக்கயிறு (பட்டுக்கயிறு) முதலியவற்றை வரும்போது கொண்டு வருவார்.

மாப்பிள்ளை தலைப்பாகையை வேலையாள் கொண்டு வருவார்.

பிள்ளை வரப்போகும் பையனிடம் வேட்டி, சட்டை, பட்டுக் கயிறைக் கொடுத்து அணிந்துகொள்ளச் சொல்வார்கள்.

தொப்பூள் கொடி அறுத்தல் போல, பிறந்த வீட்டில் கட்டிய பட்டுக் கயிறை அறுத்துவிடுவர்.

புதிய பட்டுக் கயிறைக் கட்டிக்கொள்ளச் செய்வதின் மூலம், பிள்ளை வளரவந்த வீட்டின் உறவு வளரத் தொடங்கும்.

சுருங்கச் சொன்னால், பிறந்த வீட்டின் உயிர்ச் சொந்தம் அறுபட்டு, வளரவந்த வீட்டின் சொந்தம் துளிர்த்து வளர ஆரம்பிக்கும்.

பிள்ளை வளர வந்தவனுக்குச் சங்கிலி, மோதிரம், கைக் கடிகாரம் முதலியவற்றைப் பிள்ளையைக் கூட்டிக் கொள்பவர் அணிவிப்பார்.

பூமாலை அணிவித்து, பூச்செண்டைக் கையில் கொடுத்து, டர்பனை அணிவிப்பார்.

சங்கு ஊதி, மேள, தாளம் முழங்க பிள்ளையை ஊர்வலமாகத் தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிச் செல்வார்.

வீட்டு வளவு கிழக்குப் பத்தியிலும், சாமிவீட்டு அறையிலும் மாக்கோலம் போட்டிருப்பார்கள்.

அழைத்து வரும் பையனை வீட்டு வளவுப் பத்தியில் போடப்பட்டிருக்கும் கோலத்திற்கு முன் நிற்கச் சொல்வார்கள்.

பையனின் அத்தை சிலேட்டு விளக்கை ஏற்றியோ, நில விளக்காகவோ (விளக்கை ஏற்றாமல் வைப்பது நில விளக்கு எனப்படும்) கோலத்தின் மீது வைப்பாள்.

அரிக்கன் விளக்கை வைப்பதும் உண்டு.

“எல்லோரும் வாங்க, வாங்க” என வரவேற்பார்கள்.

பையனைக் கூட்டிக்கொள்ளும் ஆத்தாள், “வா அப்பச்சி!” என மகனை வரவேற்பாள்.

அத்தை ஆலாத்தி எடுத்துத் திட்டி கழிப்பாள்.

சிலேட்டு விளக்கின் வலப்புறமாகப் பையனைச் சாமி வீட்டிற்குக் கூட்டிச் செல்வார்கள்.

சாமி வீட்டில் இறைவனை வணங்கி, திருநீறு பூசி விடுவார்கள்.

ஆதினத்துக்குத் துறவியாக (தலைவராக) பட்டமேற்பவர்கள், தங்களுடைய பூர்வாசிரமப் பெயரைத் (பெற்றோர் இட்ட பெயர்) துறந்து, புதுப்பெயரால் அழைக்கப்பெறுவார்கள்.

இது குரு மகா சன்னிதானங்களின் மரபாகும்.

சான்றாக, குன்றக்குடியின் இன்றைய மடாதிபதி தவத்திரு. பொன்னம்பல அடிகளாரின் பூர்வாசிரமப் பெயர் திரு. கணேசன் என்பதாகும்.

நகரத்தார் மரபுப்படி, பிள்ளை வளர வந்த பிறகு, அந்த வீட்டின் வழக்கப்படி புதுப்பெயர் சூட்டுவார்கள்.

அப்பெயரிலேயே அவர் அழைக்கப்படுவார்.

கவியரசர் கண்ணதாசனுக்கு பெற்றோர் வைத்த பெயர் முத்தையா.

அவர் காரைக்குடிக்குப் பிள்ளை வளர வந்தபோது சூட்டப் பெற்ற பெயர் நாராயணன்.

ஆனால், இந்த இரு பெயராலும் அறியப்படாத அவர், 'திருமகள்' பத்திரிகை ஆசிரியர் ஆவதற்காக, அவராகவே வைத்துக் கொண்ட 'கண்ணதாசன்' என்ற பெயராலேயே இன்று உலகம் முழுவதும் அறியப்படுகிறார்.

பிள்ளை வளர வந்த இடத்தில் சூட்டப்பட்ட பெயரே சட்டபூர்வமான பெயராகும்.

திருமணத்தில் நகரத்தார் இசை குடிமானம் எழுதுவதைப் போல, பிள்ளை கூட்டிக்கொண்டதற்கு ஒப்புதல் பத்திரம் எழுதிக்கொள்வார்கள்.

இதற்கு 'முறி எழுதுதல்' எனப் பெயர்.

பிள்ளை விட்ட வீட்டாரின் மூத்த பங்காளியும், பிள்ளை கூட்டிக்கொண்ட வீட்டாரின் மூத்த பங்காளியும் அமர்ந்து, பிள்ளை கூட்டிக்கொண்ட முறியை எழுதுவார்கள்.

தங்கள் திருமணத்தைத் தங்கள் கோவில்களில் பதிவு செய்த நகரத்தார்கள், தாங்கள் பிள்ளை கூட்டிக் கொண்டதையும் பதிவு செய்தனர்.

பிள்ளை கூட்டிக்கொண்டதற்கு எழுதிக்கொள்ளும் முறி

கர ஆண்டு தை மாதம் 26-ஆம் தேதி (09-02-2012) வியாழக்கிழமை கேரள சிங்கவள நாடாகிய பிரம்பூர் நாட்டில் மாத்தூரான வீரபாண்டியபுரத்தில் அரும்பாக்கூருடையார் வெற்றியூர் பழ.தெ.அருணாசலம் செட்டியாருக்கு, மேற்படி ஊர், மேற்படி கோவில், மேற்படி பிரிவைச் சேர்ந்த அரு.கதி. அருணாசலம் செட்டியார் மகன் நாராயணனை, தெய்வராயன் எனப் பெயரிட்டுச் சுவீகார புத்திரனாய்க் கூட்டிக் கொண்டதினாலே, மேற்படி அருணாசலத்தின் ஆட்டு (பூர்வீகச் சொத்துக்கள்) தோட்டு (தான் சொந்தமாய்ச் சம்பாதித்த சொத்துக்கள்) நீட்டுப் பெட்டி (முன்னோர்களுக்குப் படைக்கும் பேழைப் பெட்டி) ஆஸ்தி, பூஸ்தி (நகைகள், ரொக்க இருப்புகள், நிலங்கள்), சகலமும் மேற்படி வள்ளியம்மை ஆச்சியின் ஸ்ரீதனம்,

சீர்முறை, நகை யாவற்றையும் மேற்படி தெய்வராயன் அடைந்து அனுபவித்துக் கொள்கிறது.

இப்படிக்கு நகரத்தார் சொல்ல இது எழுதியது கேரள சிங்க வள நாடாகிய பிரம்பூர் நாட்டில் மாதூரான வீரபாண்டியபுரத்தில் அரும்பாக்கூருடையார் மு.கதிரேசன் செட்டி சோமசுந்தரம்.

பிள்ளை கூட்டிக்கொண்டவர் கையெழுத்து.

பிள்ளை விடுபவர் கையெழுத்து.

பிள்ளை கூட்டிக் கொள்ளும் தாய்மாமன் கையெழுத்து.

பிள்ளை விடுபவர் வீட்டுத் தாய்மாமன் கையெழுத்து.

படைப்புப் பெட்டியைப் பேழைப் பெட்டி என்பர். இது பனை நார் பெட்டியாய் இருக்கும். இப்பெட்டியைச் சாமி வீட்டில், யாரும் தொட்டுத் தீட்டுச் செய்யாத இடத்தில் வைத்திருப்பார்கள்.

பண்டைய நகரத்தார்கள் மரபை, இன்றைய நகரத்தார்களும் பின்பற்றி வருகிறார்கள்.

இம்முறையைத்தான் இன்று சார்பதிவாளர் அலுவலகத்தில் பதியச் சொல்லி அரசு ஆணையிட்டுள்ளது.

13

பிள்ளையார் நோன்பு

உலகத்தில் எல்லா இடங்களிலும், எல்லா இல்லங்களிலும் பிள்ளையார்பட்டி கற்பக விநாயகர் உள்ளார். எல்லோரும் பிள்ளையாரை வழிபடுவதில் பெரும் விருப்பம் உடையவர்கள் என்பது இதிலிருந்து தெரிகிறது.

ஆனால், நோன்பிருந்து பிள்ளையாரைக் கொண்டாடுவது நகரத்தார்கள் மட்டுமே.

பிள்ளையார் நோன்பு என்ற விழா நகரத்தார்களுக்கு மட்டுமே உரிய விழாவாகும்.

எல்லோரும் சதுர்த்தியில் விரதம் இருந்து ஆவணி சதுர்த்தியில் 'விநாயகர் சதுர்த்தி' விழாவைக் கொண்டாடுவார்கள்.

எல்லா விநாயகர் கோவிலிலும் இவ்விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படும்.

ஆனால், பிள்ளையார் நோன்பு விழா கோவிலில் கொண்டாடப்படும் விழாவல்ல.

எல்லா நகரத்தார் இல்லங்களிலும் கொண்டாடப்படும் விழாவாகும்.

காரணம்

பிள்ளையார் நோன்பு கொண்டாடுவதன் காரணம் என்ன?

நகரத்தார்களின் பூர்வீகம் சம்புத் தீவில் உள்ள நாக நாட்டின் சந்தியாபுரி என்னும் நகரமாகும்.

அங்கு நகரத்தார்கள் மரகத விநாயகர் பூசை செய்தனர்.

எங்குச் சென்றாலும் மரகத விநாயகர் பூசையைச் செய்தனர்.

கப்பல்கள் கண்டுபிடிக்கும் முன்பே பாய்மரக் கப்பலில் அயல் நாடுகளுக்குச் சென்று வாணிபம் செய்து பொருள் ஈட்டினர். அங்கும் விநாயகர் வழிபாட்டைச் செய்தனர்.

விநாயகர் ஆதிமூலம்.

இன்றைக்கும் எதைச் செய்தாலும், வீட்டில் தேங்குமூல் பிழிந்தாலும், முறுக்குச் சுற்றினாலும், வேறு தின்பண்டங்களாகிய சீடை, அதிரசம் செய்தாலும், கூம்பு வடிவில் ஒரு சிறிய உருவை மாவினால் பிடித்து அடுப்பின் மீது வைத்த பிறகே பலகாரம் பண்ணத் தொடங்குவார்கள்.

அதேபோல, பொங்கல் விழா, திருமண விழா, மணி விழா போன்ற மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் மஞ்சளால் உருவைப் பிடித்து வைத்த பிறகே சடங்கு செய்யத் தொடங்குகிறார்கள்.

அந்தக் காலத்தில் நகரத்தார் பலருக்கு விவசாயம் இருந்தது. கதிரடித்து நெல்லை அளக்கத் தொடங்கு முன்பு சாணி உருண்டையால் பிள்ளையாரைப் பிடித்து வைத்து, அதன் பின்பே நெல்லை அளப்பார்கள்.

பிடித்து வைத்தால் பிள்ளையார்தானே!

எதை எழுதத் தொடங்கும் முன்பும் 'உ சிவமயம்' போட்ட பிறகே எழுதுவது இவர்கள் மரபாகும்.

'உ' என்பது பிள்ளையார் சுழியாகும்.

விநாயகர் என்பதை 'வி+நாயகர்' எனப் பிரிக்கலாம்.

'வி' என்றால் வெற்றி எனப் பொருள்.

'நாயகர்' என்றால் தனக்கு ஒப்பாரும், மிக்காரும் இல்லாத தலைவர் எனப் பொருள்.

தாங்கள் தொட்டது துலங்க, எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி பெற விநாயகரை நகரத்தார்கள் வழிபட்டனர்.

எனவே விநாயகர் வழிபாடு நகரத்தார் இரத்தத்தோடு இரண்டறக் கலந்ததாகும்.

விழாத் தொடக்கம்

விநாயகர் வழிபாட்டுடன் முருகன் வழிபாட்டையும், சிவன் வழிபாட்டையும் தவறாது செய்துவருபவர்கள் நகரத்தார்கள்.

முருகன் வழிபாட்டில் சிறப்பானது கார்த்திகை வழிபாடு ஆகும்.

சிவன் வழிபாட்டில் சிறப்பானது, சிவன் ஒளி வடிவானவன், சோதி வடிவானவன் என்பதை உணர்த்தும் திருக்கார்த்திகை பெரு விழாவாகும்.

சிவ - முருக வழிபாட்டின் குறியீடான திருக்கார்த்திகை நாளில் பிள்ளையார் நோன்பு விழாத் தொடங்கும்.

சஷ்டி முருகனுக்குரிய திதியாகும்.

சதயம் சிவனுக்குரிய நட்சத்திரமாகும்.

திருக்கார்த்திகை தொடங்கி இருபத்தொரு நாளில் சஷ்டி திதியும், சதய நட்சத்திரமும் ஒன்றுசேர்கின்ற நாளாகும்.

அன்றுதான் பிள்ளையார் நோன்பு விரதம் பூர்த்தியாகும்.

அன்றுதான் விழா கொண்டாடுவார்கள். அன்று கருப்பட்டி (வட்டு) கலந்த பச்சரிசி மாவில் பிள்ளையார் பிடித்து இழை எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

இப் பிள்ளையார் நோன்பு குறித்து இளையாற்றங்குடி சுவாமி ரிஷபானந்தா கூறுவதாவது :

“நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் கொண்டாடும் நோன்புகளில் குறிப்பிடத்தக்கது பிள்ளையார் நோன்பு. செட்டிமார்கள் தங்கள் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கும் சீரைச் சொல்லும்போது பொங்கல், பிள்ளையார் நோன்பு” என்று சொல்வர்.

“பொங்கலுக்குச் சீர்வரிசை கொடுப்பது போல, பிள்ளையார் நோன்புக்கும் சீர் கொடுப்பர்.

“திருமணமான ஆணும், பெண்ணும், பிள்ளைகளும் பிள்ளையார் நோன்பன்று இழை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.”

(நன்றி : பூச்சரம், பிப். 2012)

“ஞானவரோதயர் என்ற பெரும் புலவர் உபதேச காண்டம் என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். ‘சிவ விரத மான்மியம்’ என்ற அத்தியாயத்தில் விநாயகர் தொடர்பான மூன்று விரதங்கள் கூறப் பெறுகின்றன.

அவை வருமாறு :

சித்திரை வெள்ளி விரதம்

விநாயகர் சதுர்த்தி விரதம்

சஷ்டி விரதம்

சஷ்டி விரதம் என்பதே பிள்ளையார் நோன்பு.

இந் நோன்பை நோற்றால் நல்ல உடல் நலமும், அழகும், மனைவியும், கணவரும், மக்கட்பேறும், வீடுபேறும் கிடைக்கும் என அந்நூல் தெரிவிக்கின்றது” என்கிறார் இளையாற்றங்குடி சுவாமி ரிஷபானந்தா.

(நன்றி : பூச்சரம், பிப். 2012)

கொண்டாடும் முறை

சஷ்டி அன்று பிள்ளையார் நோன்பு விரதம் தொடங்கும்.

அன்று வீட்டுப் பெரியவர் கோடி (புதிய) வேட்டி அல்லது கோடித் துண்டில் ஒரு நூல் எடுத்து சாமி வீட்டில் வைப்பார்.

இந் நூலே இழை எனப்படும்.

இவ்வாறு ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நூல் வீதம் 21 நாட்கள் நூல் எடுத்து வைப்பார்.

இருபத்தொன்றாவது நாள் சத்யமாகும்.

சஷ்டியில் தொடங்கும் நோன்பு சதயத்தில் நிறைவுபெறும்.

நோன்பு என்றால் விரதம் என்பது பொருள்.

முஸ்லிம்கள் ரமலான் மாதத்தில் 30 நாட்கள் நோன்பு நோற்பார்கள்.

கிறித்தவர்கள் தவசுக் காலத்தில் நோன்பு நோற்பார்கள்.

முற்காலத்தில் பிள்ளையார் நோன்பு விரத காலத்தில் இரவில் மட்டுமே உணவருந்தி விரதம் இருந்தனர்.

இது பண்டைய நகரத்தார்கள் கடைப்பிடித்த பழக்கமாகும்.

அக்காலத்தில் தாமரைத் தண்டில் இழை எடுத்து நோன்பு கொண்டாடினர்.

இன்று கோடி வேட்டி அல்லது கோடித்துண்டில் இழை (நூல்) எடுத்துக் கொண்டாடுகின்றனர்.

அன்று ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு நூல் இழை எடுத்தனர்.

இன்று பிள்ளையார் நோன்பன்று 21 நூல் இழைகள் எடுத்துக் கொண்டாடுகின்றனர்.

அன்று வீடுகளில் கொண்டாடினர்.

இன்று பொது இடங்களில் கொண்டாடுகின்றனர்.

பல ஆண்டுகளாக வயிரவன்பட்டி நகரக் கோவிலில் இவ் விழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. அங்குப் பலர் சென்று இழை எடுத்துக்கொள்கின்றனர்.

அதனால் இப்போது வீட்டில் யாரும் இழை எடுப்பதில்லை.

நூற்பாலைகளில் நூலை வாங்கி, 21 இழை எடுத்துக் கொண்டாடுகின்றனர்.

பிள்ளையார் நோன்புக்குப் பூ கட்டுவார்கள்.

ஆவரம் குச்சியில் ஆவரம்பூ, கண்ணுப்பூளைப்பூ, நெற்கதிர் முதலியவற்றை வைத்து நூலால் கட்டுவார்கள். இதற்குப் 'பூக்கட்டுதல்' என்று பெயர்.

இதனைச் சாமி வீட்டில் வைப்பார்கள்.

இப் பூக்கட்டுதல் பிள்ளையார் கோவிலிலோ, சிவன் கோவிலிலோ பிள்ளையார் நோன்பன்று மாலையில் கட்டப்பெறும்.

மாவிலை, ஆவரம்பூ, கண்ணுப்பூளைப்பூ, நெற்கதிர் முதலியவற்றைக் கட்டி வீட்டு வாசலில் சொருகி வைப்பார்கள்.

கோவிலில் பூவைக் கட்டிக்கொண்டு இறைவனை வணங்கி வீட்டுக்கு வந்து சாமி வீட்டில் கட்டிய பூவைச் சுவரில் சாற்றி வைப்பார்கள்.

சோளம், கம்பு, நெல், எள்ளு, அவல் முதலியவற்றைப் பொரியாகப் பொரித்து, தனித்தனிக் கிண்ணத்தில் வைத்து, அக்கிண்ணங்களை ஒரு தட்டில் வைத்து சாமி வீட்டில் வைப்பார்கள்.

இன்று பொதுவில் இழை எடுப்பதால் பூக்கடையில் சொல்லிப் பூவைக் கட்டி வாங்கி வைத்துவிடுவார்கள்.

பச்சரிசி மா இடித்து, கருப்பட்டிப் பாகு காய்ச்சி மாவை அதில் கொட்டிக் கிளறி, உருண்டையாக உருட்டி இழை மாவு எடுப்பார்கள்.

எஞ்சிய மாவில் தண்ணீர் ஊற்றிக் கரைத்துக் கருப்பட்டிப் பணியாரமாய் ஊற்றுவார்கள்.

மா இடிப்பதையும், மாவைச் சேர்ப்பதையும் பிள்ளையார் நோன்புக்கு முதல் நாள் செய்வார்கள்.

ஏனெனில் அப்போதுதான் மாவு உறை கூடிவரும்.

பிள்ளையார் நோன்பன்று பணியாரம் ஊற்றும்போது, பணியாரம் பூப்பூவாய் வரும். இல்லையெனில் பணியாரம் வலுத்தாற் போல இருக்கும்.

பிள்ளையார் நோன்பிற்கான சிறப்புப் பலகாரம் கருப்பட்டிப் பணியாரமாகும்.

அதன் துணைப் பலகாரம் உளுந்து வடையாகும்.

விருந்தின் தாய்ப் பலகாரம் இட்லியாகும்.

இட்லி, வடை, பணியாரம் தயார் செய்து, சட்னி, சாம்பார் வைத்து நோன்பு கொண்டாடுவார்கள்.

பணியாரத்தையும், வடையையும் பிள்ளையாருக்குப் படைத்து, இழை எடுத்து சாமி கும்பிட்ட பின் சாப்பிடுவார்கள்.

இழை பிடிப்பதற்காக எடுத்து வைத்த மாவை உருண்டையாக உருட்டி 21 இழை நூலைச் சிறிது சிறிதாக வெட்டி, அதில் ஒரு துண்டை எடுத்து உருண்டை மாவில் வைத்து, கூம்பு வடிவில் பிள்ளையார் செய்வார்கள்.

நூல் இழையைத் திரிபோல வெளியில் தெரியும்படி வைத்துப் பிள்ளையார் பிடிப்பார்கள்.

அந்தத் திரியில் நெய் தடவுவார்கள்.

5,7 என ஒற்றைப்படை எண்ணில் பிள்ளையார் இழை பிடிப்பார்கள்.

எல்லா நகரத்தார் வீடுகளிலும் 'பிள்ளையார் நோன்பு' விளக்கு இருக்கும்.

பெண்ணுக்குச் சீர் வைக்கும்போது இவ் விளக்கை வைப்பது நகரத்தார் வழக்கமாகும்.

அவ் விளக்கில் பசு நெய் ஊற்றி விளக்கேற்றுவார்கள்.

வீட்டுக்குப் பெரியவர் எல்லோருக்கும் இழை எடுத்துக் கொடுப்பார்.

சாமி வீட்டில் கோலம் போட்டு விளக்கேற்றுவார்கள்.

ஓலையால் முடையப்பட்ட தடுக்குப் போடுவார்கள்.

தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு இழை எடுத்துக் கொடுக்கும் பெரியவர் அத்தடுக்கில் உட்காருவார்.

சங்கு ஊதி தூப, தீபம் காட்டிச் சாமி கும்பிடுவார்கள்.

ஓர் இழையைப் பிள்ளையார் விளக்கில் ஏற்றி, இழை எடுத்துக் கொடுப்பவர் முதலில் வாயில் போட்டுக்கொள்வார்.

இது 'பிள்ளையார் இழை' எனப்படும்.

பின்னர் தனக்குரிய இழையை எடுத்துக்கொள்வார்.

அதன் பிறகு வீட்டில் உள்ள ஒவ்வொருவரும் வயது மூப்புப்படி வரிசையாய் வந்து இறைவனையும், இழை எடுத்துக் கொடுப்பவரையும் வணங்கி இழை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

இறுதியாக, இழை எடுத்துக் கொடுப்பவர் தான் ஓர் இழை எடுத்துக்கொண்டு நோன்பை நிறைவு செய்வார்.

அதன் பின்னர் பலகாரம் பரிமாறப்பட்டு எல்லோரும் சாப்பிடுவார்கள்.

மறுநாள் நோன்புக்குக் கட்டப்பட்ட பூவை சங்கு ஊதி எடுத்துச் சென்று குளத்தில் விடுவார்கள்.

“பிள்ளையார் இழையை ஒளி அணையாமல் உண்பது, ‘ஒளி வடிவான இறைவனை நமக்குள்ளே எழுந்தருள் செய்யும் செயல்’ என இதற்குத் தத்துவ விளக்கம் அளிக்கப்படுகிறது” என்கிறார் முனைவர் கரு. முத்தய்யா.

(நன்றி : நகரத்தார் வாழ்வியல்)

இழை மாவில் இழை எடுத்துக்கொள்ளும் வழக்கமே பெரும்பாலான நகரத்தார்களிடம் உள்ளது.

சில நகரத்தார்கள் திரட்டுப்பாலில் இழை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

வேறு சில நகரத்தார்கள் வாழைப்பழத்தில் இழை எடுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

கொண்டு விற்கப் போன நகரத்தார் குடும்பங்களுக்கு, அவர்கள் பங்காளிகளில் மூத்தவரோ, அல்லது அவ் ஊரில் உள்ள பெரியவரோ சென்று முற்காலத்தில் இழை எடுத்துக் கொடுத்தனர்.

இன்று நகரக் கோவில் வயிரவன்பட்டி நகர விடுதியில் இழை எடுத்துக் கொடுக்கிறார்கள்.

ஆதிகாலம் தொடட்டே நகரத்தார்கள் பிள்ளையாரை வணங்கி வருவதால், பிள்ளையார் நோன்பு விழாவும், ஆதிகாலம் தொடட்டே நடந்து வந்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால் இதை உறுதிப்படுத்த வரலாற்றுச் சான்றுகள் எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

சான்று அறிந்தவர்கள் தெரிவித்தால் நன்றியோடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

எதிலும் தனித்தன்மையுடைய நகரத்தார், வேறு எந்த இனமும் கொண்டாடாத பிள்ளையார் நோன்பைக் கொண்டாடுவதின் மூலம் தங்கள் தனித்தன்மையைப் புலப்படுத்தினர் என்று கொள்வதில் தவறில்லை.

இதனையே முனைவர் கரு.முத்தய்யாவும், “நகரத்தார் சமூகப் பண்பாட்டில் பிள்ளையார் நோன்பு அவர்களின் தனித்தன்மையைக் காட்டும் விழாவாகும்” எனக் குறிப்பிடுகிறார்

(நன்றி : நகரத்தார் வாழ்வியல்)

14

திருமண நிகழ்வுகள்

மனித வாழ்வின் மிக முக்கியமான நிகழ்வு திருமணமாகும்.

ஒவ்வொரு ஆணும், பெண்ணும் திருமணத்தைப் பற்றிப் பல்வேறு கனவுகள் காண்கின்றனர்.

கனவு நினைவாகும்போது களிப்பும், கனவு கனவாகவே ஆனபோது வெறுப்பும் அடைகின்றனர்.

திருமணம் என்றால் என்ன?

பருவமடைந்த ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வைத் தொடங்குவதே திருமணமாகும்.

ஓர் ஆணும், ஒரு பெண்ணும் ஊரார் அறிய, உற்றார், உறவினர் மகிழ், கணவன் மனைவியாக வாழ்வதே திருமணமாகும்.

எங்கோ பிறந்த ஓர் ஆணும், எங்கோ பிறந்த ஒரு பெண்ணும் திருமணம் என்ற பந்தத்தின் மூலம் இணைகின்றனர்.

இதற்கு மூல காரணமாய் இருப்பது எது?

அன்பு நிறைந்த நெஞ்சமன்றி வேறு என்ன?

இதனைக் 'குறுந்தொகை'ப் பாடல் ஒன்று தெளிவாகக் கூறுகிறது.

அப்பாடல் வருமாறு :

'யாயும் ஞாயும் யாராகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளிர்?

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?
செம்புலப் பெயல் போல
அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே!”

“என் தந்தை யார்? உன் தந்தை யார்? என் தாய் யார்? உன் தாய் யார்? இவர்களுக்குள் ஏதாவது உறவு உண்டா? நான் யார்? நீ யார்? நம் இருவருக்கும் ஏதாவது பழக்கம் உண்டா? இல்லை. அவ்வாறிருக்க நம் இருவர் உள்ளமும் ஒன்றாயின. அது ஏன்?

“செம்மண்ணும் நீரும் பிரிக்க முடியாததைப் போல, செம்மண் நிலத்திலே பெய்த நீர் சிவப்பாதல் போல நம் அன்புடை நெஞ்சம் கலந்தது”

“செம்மண்ணும், நீரும் பிரிக்க முடியாததைப் போல, நம்மையும் யாராலும் பிரிக்க முடியாது” எனத் தலைவன் தலைவியிடம் கூறுகிறான்.

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவதாகச் சொல்வார்கள். அதனால்தான் கவியரசர் கண்ணதாசன் “மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம்” என்று பாடினார்.

கணவன் அமைவதும் இறைவன் கொடுத்த வரம்தான்.

இப்போதெல்லாம் திருமணங்கள் ரொக்கத்தில் அமைவதால் பெரும் சுமையாய் உள்ளது.

பண்பாட்டின் பிறப்பிடமான நகரத்தார்கள் பணத்தை அதிகமாய் எதிர்பார்ப்பதால், பல பெண்கள் முதிர் கன்னிகளாய் உள்ளனர்.

பண்டைக்கால நகரத்தார்கள் சொத்துக்கள் கைமாறி விடாமல் பாதுகாக்கவும், தங்கள் ஆயுட் காலத்திலேயே (இவ்வளவு மருத்துவ வசதி அக்காலத்தில் இல்லை. எனவே ஆயுள் குறைவு) தங்கள் குழந்தைகளுக்குத் திருமணம் செய்து பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையினாலும் பருவம் வரும் முன்பே பால்யத் திருமணம் செய்து வைத்தனர்.

நல்ல வேளையாகக் காலவெள்ளத்தில் பால்யத் திருமணங்கள் மறைந்துவிட்டன.

மரபும், பண்பாடும் மிக்க நகரத்தார்கள், இன்று ஒத்த வயதுடைய ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் திருமணம் செய்து வைக்கின்றனர்.

நகரத்தார் சமூக, சாதி நியமப்படி, தங்கள் கோத்திரத்தில் (கோவில் - பிரிவு) கொள்வினை, கொடுப்பினை செய்யாமல், அயல் கோத்திரத்தில் செய்துகொள்கின்றனர்.

இன்றுவரை இம் மரபு மாறவில்லை.

நகரத்தார் சமூகத்தில் நடைபெறும் திருமணச் சடங்குகள் தள்ளரிய பொருள் உடையவை.

அவை திட்டமிட்டுத் தெளிவடைந்து தீர்மானிக்கப்பட்ட சடங்குகளாகும்.

காலம் மாறினாலும், கல்யாண விருந்து நாட்கள் குறைந்தாலும், திருமணச் சடங்குகள் மாறாத இயல்புடையவை.

மரபுக்கு மாற்றம் ஏது?

முன்பு திருமணம் 7 நாட்கள் நடைபெற்றன.

அயலூர் மாப்பிள்ளையாய் இருந்தால், திருமணம் நடைபெறும் ஊரில் தனியாக ஒரு வீடு பிடித்து, அதில் மாப்பிள்ளை வீட்டாரைத் தங்கவைத்தனர்.

அது “மாப்பிள்ளை வீடு” எனப்படும்.

பெண் வீடு, மாப்பிள்ளை வீடு இரண்டிலும் மாறி மாறிச் சடங்குகளும், விருந்துகளும் நடைபெறும்.

7 நாள் கலியாணம் 3 நாள் ஆனது.

இன்று 1 நாள் ஆகிவிட்டது.

காலத்தின் அருமையும், தேவையும் கருதி இவ்வாறு ஆகிவிட்டது.

நகரத்தார் திருமண நிகழ்வுகள் வருமாறு :

பேசி முடித்தல்

நனி சிறப்புடைய நகரத்தார் திருமணச் சடங்கில் முதலில் பேசி முடித்தல் நிகழ்வு நடைபெறும்.

இன்னார் மகனுக்கு இன்னார் மகளைத் திருமணம் செய்வதாய் இருதரப்புப் பெற்றோர்கள், இருதரப்புப் பங்காளிகள், இருதரப்பு உறவினர்களை வைத்துப் பேசி முடிப்பர்.

பேசி முடிக்கச் செல்பவர்களின் எண்ணிக்கை 7,9,11,16 என இருக்கும்.

பெரும்பாலும் பேசி முடித்தல் நிகழ்வு பெண் வீட்டில்தான் நடைபெறும்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் விரலி மஞ்சள், வெற்றிலை, பாக்கு, கற்கண்டு, பழங்கள் முதலியவற்றைத் தாம்பாளத் தட்டில் வைத்துப் பேசி முடிக்கப் பெண் வீட்டுக்குக் கொண்டு வருவார்கள்.

திருமணம் பேசும்போது பெண் வீட்டார் செய்ய வேண்டிய முறைகள், மாப்பிள்ளை வீட்டார் செய்ய வேண்டிய முறைகள் முதலியவற்றை இரு வீட்டாரும் ஏற்கனவே பேசி முடிவு செய்து இருப்பார்கள்.

அதனை இரு பிரதிகள் எழுதி (பெரும்பாலும் இரு நோட்டுக்களில் எழுதுவார்கள்) மஞ்சள் தடவி, பூ, வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள் வைத்து ஒரு தாம்பாளத்தில் வைப்பார்கள்.

இரு வீட்டுப் பெரியவர்கள் அல்லது இருவரின் பெற்றோர்கள் தாம்பாளத்தைச் சாமி வீட்டுக்குக் கொண்டு செல்வார்கள்.

சாமி வீட்டில் விளக்கேற்றி இருப்பார்கள்.

சாமி வீட்டில் தாம்பாளத்தை வைத்து இறைவனை வணங்கி, திருநீறு பூசிக்கொண்டு, ஆளுக்கொரு பிரதி எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

மாசாத்துவானும், மாநாய்கனும் கண்ணகிக்கும்,
கோவலனுக்கும் திருமணம் செய்ய முடிவுசெய்தனர்.

இதனைச் சிலப்பதிகாரம்,

இருபெரும் குரவரும்
ஒருபெரு நாளில்
மணவணிகாண மகிழ்ந்தனர்

எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இந் நிகழ்வே நல்ல நாளில் திருமணம் பேசி முடித்தல் என
இன்று அழைக்கப்படுகின்றது.

நகரத்தார் மட்டுமே திருமணம் பேசி முடிப்பார்கள்.

மற்றவர்கள் பரிசம் போடுவார்கள்.

ஏற்கனவே பேசி முடித்ததை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளும்
சடங்கு இது. அதனால் இதனைக் 'கெட்டி பண்ணிக்
கொள்ளுதல்' எனவும் கூறுவார்கள்.

பின்னர் விருந்து நடைபெறும்.

பேசி முடித்துக்கொண்டதற்குப் பழம், வெற்றிலைப் பாக்கு
வைத்து வாளியும், ரொக்கமும் பெண் வீட்டார் கொடுப்பார்கள்.

இன்று கலியாணத்திற்கு முதல் நாள் பேசி முடித்தல்
நடைபெறுகிறது.

கலியாணம் பேசிக்கொண்டதை உறவினர்களுக்கும்,
பங்காளிகளுக்கும், ஊராருக்கும் அறிவிக்கும் சடங்கே பேசி
முடித்தலாகும்.

சிட்டை எழுதிக் கொள்ளுதல்

திருமணம் பேசி முடிக்கும் அன்றே சிலர் சிட்டை
(மாப்பிள்ளைச் சாமான், மாமியார் சாமான், சீதனம், மற்ற
முறைகள் முதலியன) எழுதிக்கொள்வார்கள்.

சிலர், நல்ல நாள் பார்த்துப் பெண் வீட்டில் மாலை
நேரத்தில் சிட்டை எழுதிக்கொண்டு, திருமணம் உறுதிப்

பட்டதற்கு அடையாளமாகத் தேங்காய், பழம், வெற்றிலை, பாக்கு நிறைந்த வாளியை மாற்றிக்கொள்வார்கள்.

சிலர், திருமணம் பேசி முடித்த அன்றே வாளியை மாற்றிக் கொள்வர்.

இரு வீட்டாரும் வளர்பிறை முகூர்த்தத்தில், பெண், மாப்பிள்ளையின் நட்சத்திரம், யோகம் முதலியவற்றிற்கு ஏற்புடைய முகூர்த்த நேரம் (திருப்பூட்டும் நேரம்), மாப்பிள்ளை அழைப்பு, பெண் அழைப்புக்குரிய நேரங்கள் முதலியவற்றைப் பஞ்சாங்க ஐயரை வீட்டுக்கு வரச்சொல்லி குறித்துத் தரச் சொல்வார்கள்.

அவர் பஞ்சாங்கத்தைப் பார்த்து முகூர்த்தச் சிட்டை இரண்டு எழுதி மஞ்சள் தடவி, வெற்றிலை பாக்குத் தட்டில் வைத்துக் கொடுப்பார். ஆளுக்கொரு சிட்டை எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

இரு வீட்டாரும் அய்யருக்கு மரியாதை செய்து அனுப்பி வைப்பார்கள்.

முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுதல்

கோவில் பிரமோற்சவத் திருவிழாவின் அடையாளமாகக் காப்புக் கட்டுவதைப் போல, நகரத்தார் வீடுகளில் நடைபெறும் மங்கல நிகழ்வுகள் அனைத்திலும் முகூர்த்தக்கால் ஊன்றப்படும்.

திருமணம் நடைபெறுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு பெரும்பாலும் இம் முகூர்த்தக்கால் ஊன்றப்படும்.

சிலர், மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுவார்கள்.

கொட்டகைக்காரர் காவி (சிவப்பு) மற்றும் வெள்ளை வண்ணம் பூசப்பட்ட மூங்கில் கழையைக் கொண்டு வருவார்.

வீட்டு வளவு வாசல் ஈசானிய மூலையில் (வடகிழக்குத் திசை) மூங்கில் கழையின் உச்சியில் மாவிலையைக் கட்டி, விசேடம் செய்பவர்கள், உறவினர்கள், பங்காளிகள் அனைவரும் பிடித்து ஊன்றுவார்கள்.

கழை விழுந்துவிடாமல் இருக்க, அதனை வளவுத் தூண் அல்லது உத்திரத்தில் கட்டிவிடுவர்.

முகூர்த்தக்காலுக்குத் தேங்காய் உடைத்து, தூப, தீபம் (தண்டல்காரர் அல்லது கொட்டகைக்காரர் கட்டுவார்) அனைவரும் வணங்குவர்.

முகூர்த்தக்காலுக்குச் சந்தனம், குங்குமம் வைப்பார்கள்.

இங்ஙனம் முகூர்த்தக்கால் ஊன்றிய பிறகு இரு வீட்டாரும் திருமணச் சடங்குகள் எல்லாம் முடிந்து, காய்ச்சி ஊற்றிக் கொள்ளும்வரை எந்த அமங்கல நிகழ்ச்சியிலும் கலந்துகொள்ள மாட்டார்கள். இது நகரத்தார் மரபாகும்.

இன்னார் வீட்டில் இன்ன மங்கலச் சடங்கு நடைபெறப் போகிறது என்பதைச் சுட்டும் சடங்கே முகூர்த்தக்கால் ஊன்றுதலாகும்.

கலியாணம் சொல்லுதல்

முகூர்த்தக்கால் ஊன்றிய அன்றே இரு வீட்டாரும் கலியாணம் சொல்வார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் மாப்பிள்ளையின் ஆயாள், அப்பத்தாள் வீடுகளில் முதலில் கலியாணம் சொல்லுவார்கள்.

பெண் வீட்டார் பெண்ணின் ஆயாள், அப்பத்தாள் வீடுகளில் முதலில் கலியாணம் சொல்லுவார்கள்.

இரு ஆயாள் வீட்டிலும் நடுவீட்டில் கோலம் போட்டு, தடுக்குப் போட்டு வைத்திருப்பார்கள்.

அத் தடுக்கில் அமர்ந்து கலியாணம் சொல்லுவார்கள்.

அவர்கள் அழைப்பை ஏற்றுக்கொண்டு, திருமணத்திற்கு வரச் சம்மதித்ததற்கு அடையாளமாக வெற்றிலை பாக்குடன் ரூபாயும் (பணம். அக்காலத்தில் பணம் என்பது இரண்டணாவைக் குறிக்கும்) கொடுப்பார்கள்.

இது 'பாக்குப் பணம்' எனப்படும்.

மாப்பிள்ளை மற்றும் பெண்ணின் சகோதரி வீடுகளிலும் கலியாணம் சொல்லுவார்கள். அவர்களும் பாக்குப் பணம் தருவார்கள்.

இரு வீட்டுப் பெரியப்பா மற்றும் சித்தப்பா வீடுகளிலும் கலியாணம் சொல்லுவார்கள். அவர்களும் பாக்குப் பணம் தருவார்கள்.

வெளியூர் உறவினர்களுக்குப் பங்காளிகளில் ஒருவர் சென்று கலியாணம் சொல்லி, பாக்குப் பணம் பெற்று வருவார்.

விசேடம் செய்பவர்கள் கலியாணத்திற்கு முதல் நாள் உள்ளூர் பங்காளிகள் மற்றும் உறவினர்களுக்குக் கலியாணம் சொல்லி, பாக்குப் பணம் பெறுவார்கள்.

கலியாணம் சொல்லும் முறை வருமாறு :

இன்ன வருடம், இன்ன மாதம், இன்ன தேதியில் என் மகன், மகள் திருமணம் நடக்க இருக்கிறது. அதற்குத் தாங்கள் குடும்பத்துடன் வந்து சிறப்பிக்க வேண்டும்.

இப்போது திருமண அழைப்பிதழுடன் கடிதம் ஒன்றை வைத்து அனுப்பி கலியாணம் சொல்கின்றனர்.

யாராவது ஒருவர் கலியாணம் சொல்ல வருபவர்க்குத் தடுக்குத் தராவிட்டால், பாக்குப் பணம் தராவிட்டால், அவர் திருமணத்தில் கலந்துகொள்ள விருப்பம் இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறார் எனப் பொருள்.

எனவே, திருமணம் சொல்ல வந்தவர்க்குத் தடுக்கு கொடுப்பதும், பாக்குப் பணம் கொடுப்பதும் முக்கியம்.

முற்காலத்தில் ஊரில் உள்ள நகரத்தார் வீடுகளுக்குச் சென்று கலியாணம் சொல்லும் வழக்கம் இருந்தது. இதனை, 'ஊர்க் கலியாணம் சொல்லுதல்' என்பர்.

இது வரலாற்றுச் சிறப்புடைய பழைய மரபாகும்.

கண்ணகி - கோவலன் திருமணத்தை அழகிய பெண்கள் யானையின் மீது அமர்ந்து ஊர்க் கலியாணம் சொன்னார்கள்.

இதனை இளங்கோவடிகள்,

யானை எருத்தத்து அணியிழையார் மேலிரீஇ
மாநகர்க்கு ஈந்தார் மணம்....

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

இப்போது இவ் வழக்கம் இல்லை.

நகரக் கோவிலில் பாக்கு வைத்தல்

கோவிலைச் சார்ந்து வாழும் குடிகள் நகரத்தார்கள்.

நகரத்தார் திருமணத்தில் முக்கிய நிகழ்வு நகரக் கோவிலில் பாக்கு வைத்தலாகும்.

இரு வீட்டாரும் தங்களுடைய நகரக் கோவில்களில் கலியாணத்திற்கு 3 நாட்களுக்கு முன்பு பாக்கு வைக்க வேண்டும்.

மாப்பிள்ளை வீட்டைச் சேர்ந்த பங்காளி ஒருவர் தங்களுடைய நகரக் கோவிலுக்குச் சென்று, இன்னார் மகனுக்கு இன்னார் மகளைத் திருமணம் செய்யப் போகிறோம் என்பதைத் திருமணப் பதிவேட்டில் பதிவு செய்து, திருமணத் தேதியையும், கிழமையையும் எழுதிப் பாக்கு வைப்பார்.

திருமணப் பதிவேட்டில் கையெழுத்துச் செய்வார்.

கோவில் மாலை வருவதற்குரிய புள்ளி வரியையும் கட்டி விடுவார்.

அதே போல, பெண் வீட்டைச் சேர்ந்த பங்காளி ஒருவர் தாங்கள் சார்ந்துள்ள நகரக் கோவிலுக்குச் சென்று பாக்கு வைப்பார்.

இன்னார் மகனை இன்னார் மகனுக்குத் திருமணம் செய்யப் போகிறோம் என்பதைத் திருமணப் பதிவேட்டில் பதிவு செய்து, திருமணத் தேதியையும், கிழமையையும் எழுதிப் பாக்கு வைப்பார்.

திருமணப் பதிவேட்டில் கையெழுத்துச் செய்வார்.

கோவில் மாலை வருவதற்குரிய காணிக்கையையும் (கட்டணம்) கட்டிவிடுவார்.

இத் திருமணத்தை ஒப்புக்கொண்டு, அதற்கு அடையாளமாகத் திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரு நகரக் கோவிலிலிருந்தும் மாலை வரும்.

இவ்வாறு நகரக் கோவிலிலிருந்து மாலை வந்தால்தான் அத் திருமணம் செல்லுபடியாகும்.

நகரக் கோவில் மாலை வருவதே நகரத்தார் சமூகத் திருமணத்தின் முக்கியமான அடையாளமும், அங்கீகாரமும் ஆகும்.

இளையாற்றங்குடிக் கோவிலிலிருந்து பிள்ளையார்பட்டிக் கோவிலாரும், இரணிக் கோவிலாரும் பிரிந்து வந்ததால் இவ் இரு கோவிலாரும் இளையாற்றங்குடிக் கோவிலில் முதலில் பாக்கு வைக்கவேண்டும். அதன் பின்னர் தங்கள் தங்கள் கோவிலில் பாக்கு வைக்கவேண்டும்.

இவர்கள் அண்ணன் - தம்பி முறையாய் இருப்பதால், இவர்களுக்குள் கொள்வினை, கொடுப்பினை கிடையாது.

திருமணத்தைப் பதிவு செய்யும் முறையை, வழக்கத்தை முதன்முதலில் (அமுல்படுத்தியது) கடைப்பிடித்தது நகரத்தார் இனம் மட்டுமே.

இன்று அரசாணை மூலம் திருமணப் பதிவைக் கட்டாயமாக்கியுள்ளது.

திருமணம் பதிவு செய்த கோவிலில் உறையும் இறைவன் கழுத்தில் அணிவித்துப் பூசை செய்த மாலை திருமண மாலையாகும். வயிராவி (கோவில் மாலை கொண்டு வருபவர்) மூலம் அந்த மாலையைக் கொடுத்தனுப்புவார்கள்.

சாமி வீட்டில் விளக்கேற்றி, சங்கு ஊதி, கோவில் மாலையைத் தாம்பாளத்தில் வைத்து சாமி வீட்டில் வைப்பார்கள்.

கோவில் மாலை கொண்டு வந்த வயிராவிக்கு வழிச் செலவுக்குப் பணமும், ரப்பர் வாளியும், ரொட்டிக் கட்டும் கொடுத்து மரியாதை செய்தனுப்புவார்கள்.

குறிப்பிட்ட முகூர்த்த நாளில் ஒரே கோவிலைச் சேர்ந்த பலர் இப்படிப் பாக்கு வைப்பார்கள். அவர்கள் எல்லோருக்கும் கோவில் மாலை அனுப்ப வேண்டும். இதற்கு வயிராவிகள் பலரைக் கோவில் நிர்வாகிகள் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். அதற்காகத்தான் திருமணம் நடப்பதற்கு 3 நாட்களுக்கு முன்பே பாக்கு வைத்துவிட வேண்டும் என்ற நியதியை நகரத்தார்கள் ஏற்படுத்தினர்.

திருமணம் நடப்பதற்கு 3 நாட்களுக்கு முன்பு சென்று பாக்கு வைக்காமல், திருமணத்திற்கு முதல் நாள் சென்று பாக்கு வைத்தால் கூடுதல் கட்டணம் கட்டவேண்டும்.

வயதில் மூத்தவரையோ, அல்லது ஊரில் உள்ள ஒருவரையோ, அந்தந்தக் கோவிலின் பிரதிநிதியாக ஒவ்வொரு ஊரிலும் நியமித்துள்ளார்கள்.

அவரிடம் பாக்கு வைக்கும் படிவம் இருக்கும். அதனை அவரிடம் வாங்கிப் பூர்த்தி செய்யவேண்டும்.

அவரிடம் கையொப்பம் பெற்று, கோவிலில் கொண்டு போய்க் கொடுத்து, பாக்கு வைக்கவேண்டும்.

இந் நடைமுறை இப்போது நகரக் கோவில்களில் பின்பற்றப் படுகிறது.

மாப்பிள்ளை அழைக்கச் செல்லும்போது கோவில் மாலையை எடுத்துச்சென்று மாப்பிள்ளைக்கு அணிவிப்பார்கள்.

திருமணத்தன்று கோவில் மாலையை அணிந்து பெண் பகவனம் செய்துகொள்வாள்.

திருப்பூட்டும்போது மாப்பிள்ளை பெண்ணுக்குக் கோவில் மாலையைத்தான் முதலில் அணிவிப்பார்.

இதுதான் மரபு.

சுருங்கச் சொன்னால், திருமணத்தை ஒப்புக்கொண்டு, நகரத்தாரில் புள்ளியாவது கோவில் மாலையினால்தான்.

முளைப்பாலிகை

பெண் வீட்டில் முளைக்கும் திறனுள்ள நெல், உளுந்து, கடலை, கொள்ளு, எள்ளு, சாமை, தினை, துவரை, பயறு என ஒன்பது வகைத் தானியங்களையும் ஒரு பாணையில் போட்டு ஊருணித் தண்ணீர் ஊற்றி வைப்பார்கள்.

பிறகு அந்தத் தண்ணீரை வடித்துவிட்டு, மீண்டும் புதுத் தண்ணீர் ஊற்றி வைப்பார்கள்.

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் சிவப்புத் துணியில் இந்தத் தானியங்களைக் கொட்டி இறுக்கமாகக் கட்டி ஒரு பாத்திரத்தில் வைப்பார்கள்.

அந்தத் தானியங்கள் அனைத்தும் முளை விட்டிருக்கும்.

முளைவிட்ட இத் தானியங்களைப் போல, மணமக்களும் பல்கிப் பெருகி வாழவேண்டும் என்ற நோக்கத்திலேயே முளைப்பாலிகை வைக்கின்றனர்.

இதனை 'முளைப்பாரி' என்றும் சொல்லுவர்.

கண்ணகி - கோவலன் திருமணத்தில் வாழ்த்துக் கூறும் பெண்களின் கைகளில்,

விரித்த பாலிகை முளைக்குட நிரையும் இருந்ததாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

பெண்ணுக்குச் சீர் வைக்கும்போது 5 முளைப்பாரிக் கிண்ணங்கள் வைப்பார்கள்.

திருமணத்தன்று முளைப்பாலிகையை அக்கிண்ணங்களில் சிறிது சிறிதாகப் போட்டு மணமிடும் சடங்கைச் செய்வார்கள்.

கொழுமேளம்

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் மாப்பிள்ளை வீட்டில் சிறிது நேரம் மேளகாரர் வாசிப்பார். இதற்கு 'கொழுமேளம்' என்று பெயர்.

திருமணத்தில் மங்கல வாத்தியம் மேளமும், நாதசுரமுமாகும். இதுனை மாப்பிள்ளை வீட்டார் ஏற்பாடு செய்வார்கள்.

திருமண நிகழ்வுகள் மங்கலமாய்த் தொடங்கவேண்டும் என்பதற்காக முதலில் சங்கு ஊதுவார்கள்.

பின்னர் மேளக்காரர் வாசிப்பார்.

திருமண நிகழ்வுகள் தொடங்கிவிட்டன என்பதைச் சுட்டும் சடங்கு இது.

சாமிக்குப் படைத்தல்

தெற்கு வட்டகையில் 'சாமிக்குப் படைத்தல்' எனவும், மற்ற வட்டகைகளில் 'கூடி ஆக்கி உண்ணுதல்' என்றும் அழைக்கப்படும் சடங்கு இது.

திருமணத்திற்கு முதல்நாள் இரவில் பங்களிகள் (ஒரே கோவிலையும், பிரிவையும் சேர்ந்தவர்) அனைவரும் தங்களுடைய முன்னோர்களை நினைத்து நுனி வாழை இலை 6 போட்டுப் படைத்துச் சாமி கும்பிடுவார்கள்.

இதுவே சாமிக்குப் படைத்தலாகும்.

எல்லோரும் கூடி உண்பதால், கூடி ஆக்கி உண்ணலுமாகும்.

சாதாரணமாக நகரத்தார் வீடுகளில் செய்கின்ற முறுக்கு, தேன்குழல், சீயம், வடை, பணியாரம் போன்ற சிறப்புப் பலகாரங்களைச் சாமிக்கு முன்பு வைத்துப் படைத்து, சாமி கும்பிட்டுச் சாப்பிடுவது வழக்கம்.

இப் பழக்கத்தின் அடிப்படையில் இச் சடங்கு ஏற்பட்டது.

சில வீடுகளில் கோழி (முட்டையிட்ட வெள்ளை நிறமில்லாத ஒரு கோழி மட்டும்), முட்டை, கசாப்பு வைத்துப் படைத்து சாமி கும்பிடுவார்கள். இது அசைவ படைப்பாகும்.

சில வீடுகளில் காய்கறிகளை வைத்துப் படைத்து சாமி கும்பிடுவார்கள். இது சைவப் படைப்பாகும்.

தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை. (குறள் - 43)

என்ற வள்ளுவர் வாக்கை மறவாமல் கடைப்பிடிக்கும் சடங்கே
சாமிக்குப் படைத்தலாகும்.

மனை போடுதல்

நகரத்தார் திருமணம் பெண் வீட்டில் நடைபெறும்.

மனை போடுவதற்காக 6 செங்கல்லை எடுத்து வந்து ஓர்
ஓரமாக வைத்திருப்பார்கள்.

சாமிக்குப் படைத்தவுடன் பெண் வீட்டில், பெண்
வீட்டைச் சேர்ந்த பங்காளி வீட்டு ஆச்சிமார்கள் 6 பேர் மனை
போடும் பத்தியில் ஆளுக்கொரு செங்கல்லை எடுத்து
வைப்பார்கள். அச்செங்கல்மேல் மண்சாந்தை அப்புவார்கள்.
அதன்மீது 6 பேரும் ஆளுக்கொரு செங்கல்லை வைப்பார்கள்.

செங்கல் மீது சந்தனம் வைத்துக் குங்குமம் வைப்பார்கள்.

அதன் பிறகு, பெண் வீட்டுப் பங்காளிகள் மனையைத்
தூக்கி வந்து 6 செங்கல்லும் மறையும்படி வைப்பார்கள்.

மரத்தால் செய்யப்பட்ட உயரமான பலகைக்கு மனை
என்று பெயர்.

இம் மனை பெரும்பாலும் நகரப் பொதுவில் இருக்கும்.

சில ஊர்களில் பளிங்கு மனை இருக்கும்.

மாப்பிள்ளையும், பெண்ணும் ஒரே ஊராக இருந்தாலும்
மாப்பிள்ளை வீட்டில் மனை போடுவதில்லை.

ஏனெனில் திருமணச் சடங்கு அனைத்தும் இம்
மனையிலேயே நடைபெறுவதால், பெண் வீட்டில் மட்டுமே
மனை போடுவது பழக்கம்.

மனை போடும்போது சங்கு ஊதுவார்கள்.

மாற்றுக் கட்டுதல்

திருமணம் நடைபெறும் இடத்தின் மேற்கூரையில் சலவைத் தொழிலாளி கொண்டு வந்த இரண்டு வண்ணச் சேலைகளைப் பங்காளிகள் கட்டுவார்கள்.

இது 'மாற்றுக் கட்டுதல்' எனப்படும்.

நகரத்தார் வீடுகளில் சுதந்திரமாய்த் திரியும் பல்லி, பாச்சை போன்றவை திருமண நேரத்தில் மாப்பிள்ளை - பெண் தலையில் விழுந்து அபசகுனத்தை உண்டாக்காமல் இருக்க மாற்றுக் கட்டுவர்.

இதனை, நீலவிதானத்து நித்திலப் பூப்பந்தல்கீழ் கோவலன் - கண்ணகி திருமணம் நடந்ததாக இளங்கோவடிகள் குறிப்பிடுகிறார்.

இந் நிகழ்வு மாற்றுக் கட்டுதலை நினைவூட்டுகிறது.

அரசாணிக்கால் நடுதல்

நீள வாட்டத்தில் சிறிய அடுப்பு போலவும், இடது புறத்தில் குழியாகவும், சிமிண்டால் செய்து கருப்பு வண்ணம் பூசப் பட்டிருக்கும் ஒரு சிறு கல் 'அரசாணிக்கால்' எனப்படும்.

குழியில் பவளத்தைப் போட்டுப் பங்காளிகள் பாலை ஊற்றுவார்கள்.

பாலைக் குச்சியையும், கிளுவைக் குச்சியையும் இணைத்துப் பங்காளிகள் கட்டுவார்கள்.

ஒரு மூங்கில் கழியைக் குழிக்குள் நடுவார்கள். அக்கழி கீழே விழுந்துவிடாமல் இருக்க, கயிற்றால் உத்திரத்தில் கட்டி விடுவார்கள்.

பாலைக் குச்சியையும், கிளுவைக் குச்சியையும் இணைத்துக் கட்டி அக்குழிக்குள் வைத்துக் கழியில் கட்டுவார்கள்.

அக்குச்சி மறையும் வண்ணம் மாவிலையையும், அரச இலையையும் சுற்றிக் கட்டுவார்கள்.

இவ் அரசாணிக்கால் வளவுப் பத்தியில் திருமணம் நடைபெறும் இடத்தில் கட்டப்படும்.

திருமணம் அரசன் ஆணைப்படி நடைபெற்றது என்பதைக் குறிப்பதே அரசாணிக்கால் (அரசு ஆணைக்கால்) ஊன்றுதல் என்ற சடங்காகும்.

நகரத்தார்கள் மன்னவர் பின்னோர் என்பதை இச்சடங்கு குறிக்கிறது.

கலியாண வாயிலிலே
காவணக் காலுக் குயர்ந்த
நம்பவளக் காதலனை நாட்டினோர்...

எனப் பாடுவார் முத்தப்பர் 'திருமுருக விலாச'த்தில் பாடுவது இதனைக் குறித்தே.

“நம்முடைய பண்டைய வாணிபமாகிய பவள வியாபாரத்தை நினைவுகொள்ளவும், என்றும் இனிமைச் சுவை தரக்கூடிய பால், எப்போதும் கிளைகள் விட்டு வளரக்கூடிய கிளுவைக்குச்சி, எந்த தட்பவெப்ப நிலையிலும் பால் சுரந்து கொண்டே இருக்கக்கூடிய பாலைக் குச்சி, இவற்றைக் கொண்டு இந்த ஆணைக்கால் கட்டுவது, மணமக்கள் என்றும் இனிமையுடன் கிளை விட்டுப் பெருகி வாழவேண்டும் என்பதைக் குறிப்பதாகும்” என்கிறார் பழ. அண்ணாமலை.

(நன்றி : நகரத்தார் திருமண நடைமுறை)

சீர்வரிசையில் அரசாணிக்கால் வைப்பார்.

திருமணம் முடிந்து பெண்ணை அழைத்து விட்டவுடன் பங்காளிகள் அரசாணிக்காலை அவிழ்ப்பார்.

பாலைக் குச்சியையும், கிளுவைக் குச்சியையும் தன் வீட்டுத் தோட்டத்தில் நட்டு வைப்பார்.

அக்குச்சிகள் துளிர் விட்டுத் தழைக்கும்.

‘மாப்பிள்ளையும், பெண்ணும் ஆல்போல் தழைத்து, அருகுபோல வேரோடி வாழவேண்டும்’ என்பதை நினைவூட்டுவதே இச்சடங்கின் குறிக்கோள்.

கோலம் போதேனும் தும்பு பிடித்தனும்

திருமணம் நடைபெறும் சாமி வீட்டில், பச்சரிசி மாவினால் செய்த கோலக்கூட்டில் ஏட்டுக் கயிறை நனைத்து சுவரில் தும்பு பிடிப்பார்.

கோலக் கூட்டில் நனைத்த கயிற்றைப் பங்காளி வீட்டுப் பெண் சாமி வீட்டுச் சுவரில் பிடித்துக்கொள்ள மற்றொரு பங்காளிப் பெண் அக் கயிறைச் சுண்டிவிடுவாள். அந்தக் கயிறின் ஈரம் சுவரில் படியும்.

இவ்வாறு சதுரமாகவும், குறுக்காகவும், உச்சியின் இரு முலைகளிலும் எனக் கயிறைச் சுண்டி விடுவாள்.

சட்டம் போட்டு மாட்டிவிட்டதைப் போல இக்கோலம் இருக்கும்.

அதன் பின் சாமி வீட்டின் உள்ளேயும், வாசற்படியிலும், வளைவு வாசற்படியிலும், வளைவுக்குள் நுழையும் பத்தியிலும், வீதி வாசற்படியிலும் பங்காளி வீட்டுப் பெண்கள் கோலம் போடுவர்.

இதில் 'நடு வீட்டுக் கோலம்' சிறப்பாய் இருக்கும்.

தும்பு பிடிக்கும்போது சங்கு ஊதுவர்.

மிஞ்சி போடுதல்

படைத்து முடித்துச் சாப்பிட்டபின், மாப்பிள்ளையின் தாய்மாமன் மாப்பிள்ளைக்கு மிஞ்சி அணிவிப்பார்.

மிஞ்சி போடும்போது சங்கு ஊதுவர்.

திருமணம் முடிந்தவுடன் மிஞ்சியைக் கழற்றிவிடுவர்.

“பண்டைக் காலத்தில் திருமணமான ஆண்கள் மிஞ்சி அணிந்திருப்பார்கள். தரையைப் பார்த்து நடக்கும் பெண்கள், ஆடவன் காலில் மிஞ்சி இருப்பதைப் பார்த்து, இவன் திருமணம் ஆனவன் என நினைத்து ஒதுங்கிச் செல்வர்” எனக் கவியரசர் கண்ணதாசன் குறிப்பிடுகிறார்.

பூரம் கழித்தல்

திருமணத்தன்று மணப்பெண்ணை நீராடச்செய்து மனைக்கு அழைத்து வந்து அமர வைப்பார்கள்.

பெண்ணுக்கு எந்த விதமான விக்கினங்களும் வரக்கூடாது என மந்திரம் சொல்லிக் கடவுளிடம் பஞ்சாங்க அய்யர் வேண்டுவார்.

பெண்ணின் மாமக்காரர் பெண்ணின் கையில் காப்பு கட்டுவார்.

அதன் பின், பெண் வீட்டைச் சார்ந்த ஆண்கள் பால்சட்டியில் பிய்த்துப் போட்டிருக்கும் பூவை இரண்டு கைகளிலும் வைத்துக்கொண்டு, பெண்ணின் மணிக்கட்டு, முழங்கை, தோள்பட்டை முதலிய உறுப்புக்களைத் தொட்டு, இதுபோல மூன்று முறை செய்வர். மூன்றாவது முறையில் பெண்ணின் பின்புறம் போட்டுவிடுவர்.

இது 'மணமிடுதல்' எனப்படும்.

பெண்ணுக்குத் திட்டி கழிப்பதை மணமிடுதல் என்பர்.

மணமிடுவதற்கு முன்பாக ஊறவைத்த முளைப்பாரியை (152 தானியத்தை) அள்ளி பித்தளையால் செய்யப்பெற்ற முளைப்பாரியில் (5 முளைப்பாரிகள்) கொஞ்சம் கொஞ்சம் போடுவர்.

பூரம் கழிக்கின்றபோது ஐந்து முக விளக்கை ஏற்றி வைப்பர்.

திருமணச் சடங்குகள் முடிகின்ற வரை இவ் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருக்கும்.

கன்னி நீராடல்

திருமணத்திற்கு முன்பு நாவிதர் முடி எடுக்க, பெண் வீட்டில் இருந்து வந்த எண்ணெய், சீயக்காய் முதலியவற்றைப் பயன்படுத்தி நீராடி மாப்பிள்ளை இருப்பார். இதனைக் 'கன்னி நீராடல்' என்பர்.

கழுத்துரு வாங்கப் போதல்

மாப்பிள்ளை வீட்டைச் சேர்ந்த பங்காளிகளில் இருவர் கழுத்துரு வாங்கப் பெண் வீட்டிற்குச் செல்வார்கள்.

இச் சடங்கு திருமணத்திற்கு முதல் நாள் நடைபெறும்.

பெண் வீட்டார் கழுத்துருவையும் (33 உருப்படிகள்) தும்பு ஒன்றையும் அவர்களிடம் கொடுப்பார்கள்.

கழுத்துருவில் உள்ள உருப்படிகள் விவரம் வருமாறு :

திருமாங்கல்யம்	-	1
ரத்தனம்	-	5
உரு	-	19
சரிமணி	-	4
கடமணி	-	2
குச்சி	-	1
துவானை	-	1
தும்பு	-	1
ஆக உருப்படி	-	<u>34</u>

கழுத்துரு கோத்தல்

பெண் வீட்டில் இருந்து வாங்கிவந்த கழுத்துருவை, திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரவு மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பங்காளிகளில் பெரியவர் சிலரின் உதவியுடன் கோப்பார்.

கோக்கும் முறை

பத்தாம் நம்பர் வெள்ளை நூல் வாங்கி, அதில் 21 பாகம் நூல் எடுப்பார்கள். அதனை மூன்றாக மடித்து, ஒரு மடிப்புக்குள் மறறொரு மடிப்பைக் கொடுத்து வாங்கி சங்கிலிப் பின்னல் போல் பின்னுவார்கள்.

பிறகு பட்டணம் மஞ்சள் இரண்டை நீரில் நனைத்து நூலின் இருபுறமும் நன்றாகத் தேய்ப்பார்கள்.

நூலில் மஞ்சள் நன்றாக ஏறும்படியும், நூல் முறுக்கு விடாமல் இருக்கும்படியும், நன்றாக மஞ்சளைத் தேய்ப்பார்கள்.

நூலின் குறுக்கே யாரும் செல்லக்கூடாது. எனவே தனி இடத்தில் நூல் திரித்தல் நடைபெறும்.

21 பாகம் 7 பாகமாக, 7 பாக நூலை இரண்டாக மடிப்பர்.

மேற்பாகத்தில் 16 உருப்படிகளையும், கீழ்ப்பாகத்தில் 15 உருப்படிகளையும் அவற்றுக்குரிய முறைப்படி கோப்பார்கள்.

இப்போது புத்தகத்தைப் பார்த்து கழுத்துருவைக் கோக்கின்றனர்.

கழுத்துருவைக் கோத்தபின், மேல் பாகம், கீழ்ப்பாகம் இரண்டின் முனைகளிலும் தனித்தனியே முடிச்சுப் போடுவார்கள்.

திருமணத்தன்று கழுத்துருவின் இடப்பக்கத்தில் இரண்டு கயிற்றிலும் சேர்த்து குச்சியையும், துவானையையும் கோத்து வைப்பார்கள்.

'பிள்ளைச் சரடு' என்று சொல்லப்படும் நூலில் ஒற்றைத் தும்பைத் தனியாக கோத்து வைப்பார்கள்.

நகரத்தாரின் சிறப்பு அணிகலனான கழுத்துருவை மாப்பிள்ளை பெண்ணின் கழுத்தில் கட்டி மூன்று முடிச்சுப் போடுவார்.

திருமணத்தன்று நடக்கும் இந்நிகழ்வைத் 'திருப்பூட்டுதல்' என்பர்.

முகூர்த்தம் வைத்தல்

கழுத்துருவுக்குப் பொன் கொடுப்பதை 'முகூர்த்தம் வைத்தல்' என்பர்.

முன்பு, திருமணம் பேசி முடித்தவுடன், ஒரு நல்ல நாளில் மாப்பிள்ளை வீட்டார் கழுத்துருவுக்குப் பொன் கொடுக்க, பெண் வீட்டிற்குச் செல்வர்.

பெண் வீட்டார் அவர்களை வரவேற்று உபசரித்து சிறப்புச் செய்வார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டார் தாங்கள் கொண்டு வந்திருக்கும் ஒரு பவுன் தங்கத்தைப் பெண் வீட்டாரிடம் கொடுத்து, பெண்ணுக்குச் செய்யும் கழுத்துருவில் அந்த ஒரு பவுனைச் சேர்த்துச் செய்யச் சொல்லுவார்.

மாப்பிள்ளை வீட்டாரின் பங்கும் அக்கழுத்துருவில் இருக்க வேண்டுமென அன்றைய நகரத்தார்கள் நினைத்தார்கள். அதனால் இச்சடங்கு ஏற்பட்டது.

இன்று காலத்தின் அருமை கருதி திருமணத்தன்று காலையில் இச் சடங்கு நடைபெறுகிறது.

கழுத்துரு செய்யும் ஆசாரியை வரவழைத்து மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொண்டுவரும் பவுனைத் தட்டித் தரச் சொல்லுவார்கள்.

வெற்றிலை, பாக்கு, பூ, மஞ்சள், எலுமிச்சம்பழம் முதலியவற்றைத் தாம்பாளத்தில் வைத்து, தட்டிய பவுனை அதில் வைப்பார்.

பின்னர் இரு வீட்டுப் பெரியவர்களும் தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு தாம்பாளத்தை தூக்குவர். சங்கு ஊத அத் தாம்பாளத்தை சாமி வீட்டில் வைத்து இறைவனை வணங்கித் திருநீறு பூசிக்கொண்டு சாமி வீட்டை விட்டு வெளியே வருவர்.

ஆசாரிக்கு மரியாதை செய்து இரு வீட்டாரும் அனுப்பி வைப்பார்.

பின்னர் விருந்து நடைபெறும்.

பெண்ணுக்கு நகை செய்யும்போதே கழுத்துருவும் செய்து வைத்து விடுவதால், மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொடுக்கும் தங்கம் இப்போது கழுத்துருவில் சேர்க்கப்படுவதில்லை.

முகூர்த்தம் வைக்க வரும் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்குப் பெண் வீட்டார் முறை கொடுப்பார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டின் சார்பாக முகூர்த்தம் வைக்கப் பெரும்பாலும் 5 பேர் வருவார்கள்.

அவர்களுக்குப் பெண் வீட்டார் கொடுத்த முறையை மாப்பிள்ளை வீட்டார் கொடுப்பார்கள்.

மாப்பிள்ளை அழைப்பு

திருமணத்தன்று காலையில் மாப்பிள்ளை மாமக்காரருடன் நல்ல நேரத்தில் மணப்பெண்ணின் ஊருக்குப் புறப்படுவார்.

அப்போது மாப்பிள்ளையின் அப்பத்தா அல்லது அத்தை வளவு நடுபத்திக் கோலத்தின் முன் நிறுத்தி மாப்பிள்ளைக்கும், மாமக்காரருக்கும் ஆலாத்தி எடுத்து, திட்டி கழித்து திருநீறு பூசி அனுப்பி வைப்பாள்.

மேள தாளத்துடன் சங்கு ஊதி, மாப்பிள்ளையைக் காரில் ஏற்றி அனுப்பி வைப்பார்கள்.

மாப்பிள்ளை புறப்படும்போது சுமங்கலிப் பெண்ணை எதிர்த்தாற்போல் வரச் சொல்வார்கள்.

வெளியூரிலிருந்து வரும் மாப்பிள்ளையை பிள்ளையார் கோவிலிலோ, நகர மடத்திலோ தங்க வைப்பார்கள்.

மாப்பிள்ளை, மாமக்காரர், மாப்பிள்ளையின் தாயார், மாப்பிள்ளையின் சகோதரிகள் முதலியவர்களுக்குப் பெண் வீட்டிலிருந்து காலைப் புலகாரம் வரும். அவர்கள் அங்கேயே சாப்பிடுவார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டுப் பங்காளிகள் 5 பேர் பெண் வீட்டிற்கு முகூர்த்தம் வைக்கச் செல்வார்கள். மாப்பிள்ளையின் தந்தையும் உடன் செல்வார்.

அவர்கள் முகூர்த்தம் வைத்த பின் (கழுத்துருவுக்குப் பொன் தட்டிக் கொடுத்தல்) சாப்பிட்டுவிட்டு மாப்பிள்ளை இருக்கும் இடத்திற்கு வருவர்.

அதன்பின், பெண் வீட்டிலிருந்து மேளதாளத்துடன் சங்கை ஊதிக்கொண்டு மாப்பிள்ளை அழைக்க வருவார்கள்.

பெண்ணின் அய்யா அல்லது அப்பச்சி தலைப்பாகை கட்டிக்கொண்டு மணமாலை, கெண்டை வேட்டி, கெண்டைத் துண்டு, பூச்செண்டு, கழுத்துச் சங்கிலி, கைச் சங்கிலி, மோதிரம், கடிகாரம் வைத்த தாம்பாளத்தை (இதற்குத் 'திருப்பூட்டும் தட்டு' என்று பெயர்) தூக்கி வர, உறவினர்கள், பங்காளிகள், ஆச்சிமார்கள் உடன்வர மாப்பிள்ளையை அழைக்கச் செல்வர்.

பெண்ணின் அய்யா அல்லது அப்பச்சி கெட்டி மேளம் முழங்க மாப்பிள்ளைக்கு மாலை அணிவிப்பார். வேட்டி, துண்டை மாப்பிள்ளையின் தோளில் அணிவிப்பார். சங்கிலி, மோதிரம், கடிகாரம் முதலியவற்றையும் அணிவிப்பார். திருநீறு பூசிவிடுவார்.

பிள்ளையாரை வணங்கி, மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் செல்வர்.

மாப்பிள்ளையை அழைத்து வரும்போது, மாப்பிள்ளையின் தாயார் மணமகளுக்குரிய சேலை, (இதனைத் 'திருப்பூட்டுச் சேலை' என்றும், 'பெரிய கண்டாங்கி' என்றும் சொல்வர்.) மணமாலை, கழுத்துரு, தாலிச் சங்கிலி முதலியவற்றை ஒரு தாம்பாளத்தில் வைத்து எடுத்து வருவாள்.

அப்போது அவள், தன்னுடைய கழுத்துருவை அணிந்திருப்பாள்.

மாப்பிள்ளையின் சகோதரி பால் பானை எடுத்து வருவாள்.

மாப்பிள்ளையின் தந்தை தேங்காய்ச் சட்டி எடுத்து வருவார்.

வேலையாள் விதைக் கொட்டை நெல்லையும், முளைப் பாலிகையையும் எடுத்து வருவார்.

மற்றொரு வேலையாள் சிலேட்டு விளக்கு இரண்டைத் தூக்கிக்கொண்டு முன் செல்வார்.

சங்கு ஊத, மேளதாளத்துடன் மாப்பிள்ளை ஊர்வலமாக அழைத்து வரப்படுவார்.

பெண் எடுக்கிக் காட்டுதல்

மாப்பிள்ளையை அழைத்து வந்து திருமண வீட்டின் முன்பு வீதியில் நிற்க வைப்பார்.

பெண்ணின் அத்தை பெண்ணைக் கூட்டி வந்து முகப்பு வாயிலில் நிற்க வைத்து பெண்ணின் மேவாயில் கையை வைத்துப் பெண்ணின் முகத்தைத் தூக்கி மூன்று முறை பெண்ணை மாப்பிள்ளைக்குக் காட்டுவாள்.

இதுவே 'பெண் எடுக்கிக் காட்டுதல்' ஆகும்.

பின்பு பெண்ணை வீட்டினுள் அழைத்துச் செல்வாள்.

அந்நாளில் பெண் எடுக்கிக் காட்டும் போதுதான் மாப்பிள்ளை பெண்ணை முதன்முதலில் பார்ப்பார்.

இப்போது திருமணம் நிச்சயிக்கின்றபோதே ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துப் பேசி சிரித்து மகிழ்கின்றனர்.

பின்னர் கைபேசியிலும் தினம் பேசிக் களிக்கின்றனர்.

பூ ஏறிதல்

பெண் எடுக்கிக் காட்டியவுடன், பெண்ணின் சகோதரன், தண்டக்காரர் பிடித்திருக்கும் தடுக்குக்கு மேலே மூன்று முறை பூ ஏறிந்து, மலர் தூவி மாப்பிள்ளையை வரவேற்பார்.

ஆலாத்தி எடுத்தல்

பெண் எடுக்கிக் காட்டி, பூ ஏறிந்தவுடன் மாப்பிள்ளையை வீட்டினுள் அழைத்துச் செல்வார்.

வளவின் நுழைவுப் பத்தியில் போடப்பட்டிருக்கும் கோலத்தின் முன்பாக மாப்பிள்ளை, மாமக்காரர், தாய், தந்தை, சகோதரி முதலியோரை வரிசையாக நிற்க வைப்பார்.

பெண்ணின் அத்தை சிலேட்டு விளக்கை எடுத்து வந்து கோலத்தின் நடுவில் வைத்து, அனைவரையும், "வாங்க! வாங்க!" என வாய் நிறைய வரவேற்பாள்.

பின்பு ஆலாத்தி எடுத்து திட்டி கழிப்பாள். அனைவருக்கும் திருநீறு பூசுவாள்.

அதன்பின், மாப்பிள்ளையும், மற்றவர்களும் சிலேட்டு விளக்கின் வலப்புறமாய் வளவுக்குள் செல்வார்கள்.

வளவு வாசலில் மாப்பிள்ளையை கிழக்கு முகமாக ரத்தினக் கம்பளத்தில் உட்கார வைப்பார்கள்.

பகவத் தியானம் செய்தல்

மாமக்காரர் மாப்பிள்ளையை அழைத்துச் சென்று மணவறையில் உட்கார வைப்பார்.

பஞ்சாங்க அய்யர் பகவத் தியானம் என்ற பகவனம் செய்து, மாமக்காரரை மாப்பிள்ளைக்குக் காப்புக் கட்டச் சொல்லுவார்.

ஒரு சிவப்பு ரிப்பனில் நாலணா நாணயத்தை முடிந்து, நுனி முறியாத விரளி மஞ்சளையும் சேர்த்து மாப்பிள்ளையின் வலது மணிக்கட்டில் மாமக்காரர் கட்டுவார். இதுவே 'காப்பு கட்டுதல்' ஆகும்.

திருமண வாழ்வு சிறக்க இறைவனை வழிபடுதலே 'பகவத் தியானம்' ஆகும்.

பின்னர், பஞ்சாங்க அய்யர் கடவுளை வணங்கி திருமாங்கல்ய பூசை செய்வார்.

திருமாங்கல்யம் ஆசீர்வாதம் வாங்குதல்

திருமாங்கல்யம் பூசை செய்த தாம்பாளத்தைப் பெண்ணின் மாமக்காரர் எடுத்து வந்து எல்லோரிடமும் காண்பித்து ஆசீர்வாதம் வாங்குவார்.

அதேபோல், மாமக்காரர் மனைவி அங்குக் குழுமியுள்ள சுமங்கலிப் பெண்களிடம் காண்பித்து ஆசீர்வாதம் வாங்குவாள்.

பஞ்சாங்க அய்யர் வெளியே சென்றபின் திருப்பூட்டுதல் நடைபெறும்.

அய்யர் சாட்சியாகத் திருமணம் செய்வது நகரத்தார் வழக்கமல்ல.

திருப்பூட்டுதல்

பெண்ணின் கழுத்தில் மாப்பிள்ளை தாலி கட்டுவதை நகரத்தார்கள் 'திருப்பூட்டுதல்' என்பர்.

தெற்கு வட்டகையில் திருப்பூட்டுதல் சாமி அறைக்குள் நடைபெறும்.

மற்ற வட்டகைகளில் மணப்பெண் மணவறையில் கிழக்குப் பார்த்து நிற்க, அவளுக்கு நேரே மாப்பிள்ளை தடுக்கில் நிற்க, திருப்பூட்டுதல் நடைபெறும்.

சில ஊர் மாப்பிள்ளைகள் (நெற்குப்பை மாப்பிள்ளை) மணவறையில் நிற்க, மணப்பெண் தடுக்கில் நிற்கத் திருப்பூட்டுதல் நடைபெறுகிறது.

மணப்பெண் கையில் தேங்காய், வெற்றிலை, பாக்கு, மஞ்சள், பச்சரிசி முதலியவற்றைக் கொடுப்பார்கள். தேங்காயின் குடுமிப் பகுதி மணமகனை நோக்கி இருப்பதுபோல வைத்துக் கொள்ளச் சொல்வார்கள்.

மணமகன் திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு, மணப் பெண்ணுக்கும் பூசிவிடுவார்.

பிறகு கோவில் மாலையை மணமகள் கழுத்தில் அணிவிப்பார்.

அதன் பிறகு கழுத்துருவை மணமகளின் கழுத்தில் கட்டுவார். மூன்று முடிச்சுப் போடுவார்.

அப்போது கெட்டிமேளம் வாசிக்கப்படும்.

திருப்பூட்டும்போது அமங்கல வார்த்தைகள் காதில் விழாமல் இருக்க கெட்டிமேளம் அடிப்பர்.

நகரத்தார் திருமணத்தில் முதலில் கட்டப்பெறுவது கழுத்துருதான். இதைத்தான் நகரத்தார்கள் திருமாங்கல்யம் என்பர். இதில்தான் மூன்று முடிச்சை மாப்பிள்ளை போடுவார். அப்போது மாப்பிள்ளையின் சகோதரி பெண்ணின் பின்னால் நின்று மாப்பிள்ளை முடிச்சுப் போட உதவி செய்வாள்.

மூன்று முடிச்சுப் போடுவதன் காரணத்தைப் பொற்கிழிக் கவிஞர் காசி ஸ்ரீ அரு. சோமசுந்தரன் கூறுவது வருமாறு :

தாலியினைக் கட்டுகையில்
முடிச்சு மூன்று
தன்னிகரில் கணவனவன்
போடு கின்றான்
நூலிழையில் முடிவதிலே
பொருளும் மூன்று
நோன்பாக உடலோடு
பொருளும் ஆவி
சேலினது விழியானைச்
சேர்ந்த தென்று
செம்மையுடன் முடிகின்றான்
முடிச்சு மூன்று

(நன்றி : திரு. பழ. அண்ணாமலை -
நகரத்தார் திருமண நடைமுறை)

காஞ்சி காமகோடி பீடம் ஸ்ரீ ஜெயந்திர சரசுவதி சுவாமிகள்
மூன்று முடிச்சுக்குக் கூறும் விளக்கம் வருமாறு :

விழிப்பு நிலை, தூக்க நிலை, கனவு நிலை - இந்த மூன்று
நிலைகளிலும் நீ என் மனைவி, நான் உன் கணவன் என்று மூன்று
நிலைகளிலும் நினைவில் நிலைத்திருக்க வேண்டும்.

(நன்றி : மேற்படி நூல்)

மூன்று முடிச்சுப் போட்ட பின்பு தங்கச் சங்கிலியில்
கோக்கப்பட்ட தாலியை அணிவிப்பார். நண்டுக்கால்
போலிருக்கும் தாலியின் இருபுறமும் இலக்குமி பொட்டிருக்கும்.

நகரத்தார்க்கென்றே தனி வடிவத் தாலி உண்டு. அதுவே
நண்டுக்கால் தாலியும், இலக்குமி பொட்டுமாகும்.

திருமஞ்சனம் என்ற மங்கலக் கலவையைத் தாலியில் வைத்து
குங்குமம் இட்டு, பூசுதுடி, பெண்ணின் கழுத்துரு மற்றும்
தாலியில் மாப்பிள்ளை வைப்பார்.

பெண்ணின் தலையைச் சுற்றி வலது கையால் நெற்றியில் பெண்ணுக்குப் பொட்டு வைப்பார்.

பெண்ணும், மாப்பிள்ளையும் மூன்று முறை மாலை மாற்றிக் கொள்வார்கள்.

பிறகு, கை கூப்பியவாறு இருவரும் நடந்து வர, இரு மாமக்காரர்களும், நாத்தனாரும் உடன் வர, எல்லோரிடமும் ஆசீர்வாதம் பெறுவார்கள்.

பெண்ணின் நாத்தனார் அல்லது மாமியார் எல்லா சுமங்கலிப் பெண்களின் தாலியிலும் குங்குமப் பொட்டு வைப்பாள்.

இத்திருமண உறவைக் கவியரசர் கண்ணதாசன் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்:

ஓரடி கற்பைக் காக்க
ஓரடி கணவருக் காக
சீரடி மூன்றாம் பாதம்
சேர்ந்தோர் குலத்தைக் காக்க
நாலடி அச்சம் நாணம்
மடமெனும் நலத்தைக் காக்க
ஐந்தடி புலன்கள் ஐந்தை
அடக்கியே வாழ்வைக் காக்க
ஆறடி சுவைக் ளாறும்
கணவர்க்கே அன்பில் ஊட்ட
ஏழடி உலகம் ஏழும்
கணவனோ டிணைந்து வாழ்க!

திருப்பூட்டி முடித்தவுடன் மணமக்கள் இருவரின் வலது கைகளையும் இணைத்து ஒரு சிவப்புத் துணியால் கட்டி அரசாணிக்காலையும், அக்னியையும் சேர்த்து வலம் வரச் செய்வார்கள். அப்போது பஞ்சாங்க அய்யர் ஏழு மந்திரங்களைச் சொல்வார். இதனைச் 'சப்தபதி' என அந்தணர்கள் கூறுவர்.

இது குறித்து கவியரசர் கண்ணதாசன் கூறுவது வருமாறு :

சப்தபதி சத்தியம் தர்மகுலத் தத்துவம்
சத்தியொரு பாதியாய் சிவனுமொரு பாதியாய்
தர்மத்தில் இணைந்து வாழ்வோம்
சக்திவழி நேர்மையாய் பண்புவழி மேன்மையாய்
பாரெலாம் வணங்க வாழ்வோம்

பள்ளியறை கொள்வதில் பரமனடி சேர்வதில்
பக்கத்தில் பங்கு கொள்வோம்
பாதாதி கேசமும் சீரான நாயகன்
பளிச்சென்று துணைவி வாழ்க!
படுவதொரு துயரேனும் வருவதொரு சுகமேனும்

பாதியாய்த் துணைவன் வாழ்க!
தாய்வீடு விட்டபின் தன்வீடு தாய்வீடு
என்றெண்ணியே தலைவி வாழ்க!
சமகாலயோகமிது வெகுகால யாகமென
சம்சாரம் இனிது வாழ்க!

(நன்றி : நகரத்தார் திருமண நடைமுறை)

இதனைச் சிலப்பதிகாரம் சிறப்பித்து, கோவலனும்
கண்ணகியும் தீ வலம் வந்ததை இவ்வாறு கூறுகிறது.

முரசியம்பின முருடதிர்ந்தன
முறையெழுந்தன பணிலம் வெண்குடை
அரசுமுந்ததொர் படியெழுந்தன
அகலுள் மங்கல வணியெழுந்தது

மாலைதாழ் சென்னி வயிரமணித் தூணகத்து
நீலவிதானத்து நித்திலப்பூம் பந்தற்கீழ்
வானூர் மதியம் சகடனைய வானத்துச்
சாலியொருமீன் தகையானைக் கோவலன்
மாமுது பார்ப்பான் மறைவழி காட்டிடத்
தீவலஞ் செய்வது காண்பார் கண் நோன்பென்னை!

- (சிலம்பு - மங்கலவாழ்த்துக் காதை)

திருப்பூட்டி முடிந்தவுடன் அனைவர்க்கும் குளிர்பானமும்,
ரொட்டி மிட்டாயும் கொடுப்பார்.

பிறகு சிறப்பான விருந்து நடைபெறும்.

பூமணமும் அரிமணமும்

மலர்களைப் பசும்பாலில் நனைத்து மணமக்களின் மணிக்கட்டு, முழங்கை, தோள்பட்டை ஆகிய மூன்று இடங்களையும் தொட்டு வாழ்த்துதல் 'பூ மணம் இடுதல்' எனப்படும்.

முளைப்பாலிகையை எடுத்துக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக 5 முளைப்பாரி கிண்ணங்களில் போட்டு வாழ்த்துவது 'அரிமணம் இடுதல்' எனப்படும்.

நீரொடு சொரிந்த ஈரிதழ் அலரி
பல்லிருங் கதுப்பின் நெல்லொடு தயங்க

என அகநானூற்றில் இந்நிகழ்வு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இசை குடிமானம்

இன்ன கோவிலைச் சேர்ந்த இன்னார் மகளை, இன்ன கோவிலைச் சேர்ந்த இன்னார் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுக்க இசைவு (சம்மதம்) தெரிவித்து, பிள்ளை வீட்டாரும், பெண் வீட்டாரும் 'இசை குடிமானம்' எழுதிக் கொள்வார்கள். அதில் மாப்பிள்ளையின் அப்பச்சியும், பெண்ணின் அப்பச்சியும் கையெழுத்துச் செய்வார்கள்.

இரு வீட்டிலும் அவரவர் பங்காளிகளில் ஒருவர் இசை குடிமானத்தை எழுதி, எழுதியதற்கு அடையாளமாகவும், திருமணத்தை நேரில் பார்த்த சாட்சியாகவும் கருதி, அதில் எழுதியவர் கையெழுத்துச் செய்வார்.

திருமணத்திற்கு முதல் நாள் இரவு, இரு வீட்டிலும் தனித்தனியாக இசை குடிமானம் எழுதுவார்கள்.

பெண் வீட்டில் எழுதும் இசை குடிமானத்தில் பெண் சார்ந்த கோவிலையும், பிரிவையும் முதலில் எழுதிப் பின்பு மாப்பிள்ளை சார்ந்த கோவிலையும், பிரிவையும் எழுதுவார்கள்.

அதேபோல, மாப்பிள்ளை வீட்டில் எழுதும் இசை குடிமானத்தில் மாப்பிள்ளை சார்ந்த கோவிலையும், பிரிவையும் முதலில் எழுதிப் பின்பு பெண் சார்ந்த கோவிலையும், பிரிவையும் எழுதுவார்கள்.

பெண் வீட்டு இசை குடிமானத்தில் பெண்ணின் அப்பச்சி முதலில் கையெழுத்துச் செய்வார். பின்பு மாப்பிள்ளையின் அப்பச்சி கையெழுத்துச் செய்வார்.

அதே போல, மாப்பிள்ளை வீட்டு இசை குடிமானத்தில் மாப்பிள்ளையின் அப்பச்சி முதலில் கையெழுத்துச் செய்வார். பின்பு பெண்ணின் அப்பச்சி கையெழுத்துச் செய்வார்.

இருவரும் சாமி வீட்டில் பாயில் அமர்ந்து கையெழுத்துச் செய்து இசை குடிமானத்தை மாற்றிக்கொள்வர். அதாவது பெண் வீட்டு இசை குடிமானம் பிள்ளை வீட்டிலும், பிள்ளை வீட்டு இசை குடிமானம் பெண் வீட்டிலும் இருக்கும். பின்னர் இருவரும் திருநீறு பூசிக்கொள்வர்.

திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு இசைவு தெரிவித்ததற்கு இதை ஒரு பிடிமானம் எனக் கொள்வதால், இதனை 'இசை பிடிமானம்' என்றும் கூறுவர்.

திருமணத்திற்கு முன்பு நகரக் கோவிலில் பாக்கு வைத்து, திருமணத்தைப் பதிவு செய்தும், திருமணத்தன்று இசை குடிமானம் மூலம் பதிவு செய்தும், நடைமுறைப் படுத்தியதை உற்று நோக்கும்போது திருமணத்தை முதன்முதலில் பதிவு செய்தவர்கள் நகரத்தார்கள்தான் என உறுதிப்படுகிறது.

இசை குடிமானம் எழுதும் முறை

உ

சிவமயம்

நந்தன ஆண்டு வைகாசி மாதம் 25-ஆம் தேதி (07.06.2012) கேரள சிங்கவள நாடாகிய பிரம்பூர் நாட்டில் மாற்றாரான வீரபாண்டியபுரத்தில் அரும்பாக்கூருடையார் வெற்றியூர் அருணாசலம் செட்டி மகன் கதிர்வேலனுக்கு, கேரள சிங்கவள நாடாகிய ஏழகப்பெருந்திருவான வீரபாண்டியபுரத்தில் வைரவன் கோவில் தெய்வனார் வகுப்பு கல்லர் நாச்சியப்ப செட்டி மகள் உண்ணாமுலையைப் பாணிக்கிரகணம் பண்ணிக் கொண்டமைக்கு, இவர்/அவர் பூஷணம், பூட்டும், பொன் ஒன்பது, (ஒன்பது மாற்றுள்ள ஆறு கல் எடை கொண்ட பொன்) ஆறு கல் எடை பொன் பதிமுக்கழஞ்சு (ஒன்றேகால் வீதம்

வராகன் எடை) இவர்/அவர் சீதனம் கொடுக்கும் பொன் இம்மாறு (இங்ஙனம்) இவ் எடை பொன் ஆறு கழஞ்சு, வெள்ளி ஆறு கழஞ்சு, வெண்கலம், தராப்பலம் அறுபத்தொன்று (8 பங்கு செம்பு, 5 பங்கு ஈயம் கொண்ட உலோகம்) வெள்ளாட்டிக்குப் (வேலைக்காரி) பணம் (பணம் என்பது இரண்டணா) முப்பது, சீராட்டுச் சக்கரம் அறுபத்தொன்று, இவ்வகைப்படி செய்வோம். இவர்/அவர் நன்கொடை கொடுக்கும் பொன் ஐம்பது, மோதிரம் வராகன் எடை மூன்று, இவர்/அவர் உகந்துடைமையாகக் கொடுக்கும் பொன் வளையல் ஏழு கழஞ்சு, இவ் வகைப்படி செய்வோம். இந்த நாள் இவரிடும்/அவரிடும் பொன் இவர்/அவர் சொற்படி தெரிசனை பதின்முக்கழஞ்சு இவ்வகைப்படி செய்வோம்.

இந்த இசை குடிமானத்தில் எழுதினேன் கேரளசிங்க வளநாடாகிய பிரம்பூர் நாட்டில் மாற்றாரான வீரபாண்டியபுரத்தில் அரும்பாக்கூருடையான் கதிசேசன் செட்டி சோமசுந்தரம்.

கையெழுத்து : அருணாசலம் செட்டி

கையெழுத்து : நாச்சியப்ப செட்டி

இசை குடிமானம் முன்பு பனை ஓலையில் எழுத்தாணி கொண்டு எழுதப்பட்டது.

இப்போது அச்சிட்ட புத்தகத்தில் எழுதப்படுகிறது. பொதுவான செய்திகளை அச்சிட்டு, நிரப்ப வேண்டிய இடங்களைக் காலியாக விட்டு அச்சிடுகின்றனர். அப் புத்தகத்தை வாங்கி நிரப்பிக் கொள்கின்றனர்.

நகரக் கோவிலில் பாக்கு வைக்கப் போகும்போது மொய்ப்பண ஏட்டையும், இசை குடிமான ஏட்டையும் இலவசமாகக் கொடுக்கின்றனர்.

இசை குடிமானம் என்பது நகரத்தார்களின் பண்டைய பழக்க வழக்கங்களுக்கு இசைந்த, மானமுள்ள குடியாக வாழ்வோம் என்பதை உறுதி கூறும் பத்திரமாகும்.

நகரத்தார்கள் அறுத்துக் கட்டும் சாதியல்ல என்பதையும் இது உறுதிப்படுத்துகிறது.

சமூக, அரசு சட்ட திட்டங்களுக்கு இசைந்த, மானமுள்ள குடிகள் நகரத்தார்கள். அக்குடியில் பிறந்த நாங்களும் அவ்வாறே வாழ்வோம் என்று உறுதி கூறும் பத்திரமுமாகும்.

திருமணங்களைப் பதிவு செய்யவேண்டும் என்ற இன்றைய சட்டத்தை என்றோ நடைமுறையில் இசை குடிமானத்தின் மூலம் கொண்டு வந்தவர்கள் நகரத்தார்கள்.

இது பெருமைக்குரிய செய்தி.

“திருப்பூட்டுதல் என்ற செய்தி ‘தஞ்சைவாணன் கோவை’யில், ‘சுற்றத்தார் முன்னிலையில் நீ திருப்பூட்டியது’ என உள்ளதாக”த் திரு. பழ. அண்ணாமலை குறிப்பிடுகிறார்.

(நன்றி : நகரத்தார் திருமண நடைமுறை)

தீருப்பூட்டுச் சடங்கு

திருப்பூட்டி முடிந்தவுடன் பெண்ணின் நாத்தனார் அல்லது மாமியார் திருப்பூட்டுச் சடங்கைச் செய்வாள்.

ஒரு தட்டில் ஏழு கிண்ணங்கள் இருக்கும். அந்தத் தட்டிற்குச் ‘சடங்குத் தட்டு’ என்று பெயர்.

கிண்ணங்களுக்குச் ‘சடங்குக் கிண்ணங்கள்’ என்று பெயர்.

ஒரு கிண்ணத்தில் பிள்ளையார், வெற்றிலை, பாக்கு இருக்கும்.

மற்ற ஆறு கிண்ணங்களில் மஞ்சள், விபூதி, பச்சரிசி, உப்பு, புளி, பஞ்சு இருக்கும்.

இத் தட்டும், கிண்ணங்களும் வெள்ளியிலோ, எவார்சில்வரிலோ இருக்கும்.

நிறை நாழி (பெரிய படி நிறையப் பொருள் இருப்பதை நிறை நாழி என்பர்) யில் நெல் வைத்து, அதன் மேல் ஒரு கத்தரிக்காயை வைப்பார்கள்.

மூக்கு வைத்த கெண்டிச் செம்பில் தண்ணீர் இருக்கும்.

பெண்ணை மணவறையில் கிழக்கு முகமாக நிற்க வைத்து, சடங்கு செய்பவர் பெண்ணுக்கு நேர் எதிரே தடுக்கில் நின்று 'திருப்பூட்டுச் சடங்கை'ச் செய்வார்.

சடங்குத் தட்டில் உள்ள விபூதியை வலது கையில் எடுத்து, சடங்கு செய்பவர் முதலில் தான் பூசிக்கொண்டு, பின்னர் பெண்ணுக்குப் பூசிவிடுவார்.

ஏழு கிண்ணங்கள் ஒவ்வொன்றையும் மூன்று மூன்று முறை தொட்டு, விபூதி தானும் கழுத்தில் பூசிக்கொண்டு, பெண்ணின் கழுத்திலும் பூசுவார்.

இவ்வாறு 21 முறை பூசுவார்.

பின்னர் பெண்ணின் கையில் ஒரு வெற்றிலையைக் கொடுத்துச் சடங்கு செய்வார்.

நிறை நாழியைச் சடங்கு செய்பவர் இடது கையில் வைத்துக் கொண்டு, வலது கையால் கெண்டிச் செம்பில் உள்ள நீரைப் பெண் வைத்திருக்கும் வெற்றிலையில் வார்ப்பார்.

அந் நீரைப் பெண், தன் பாதங்களில் வடித்துவிட்டு, இரு கைகளினாலும் வெற்றிலையை நெற்றியில் வைத்து வணங்குவாள்.

இதே போல், சிலேட்டு விளக்கு, பிள்ளைக் குழவி முதலியவற்றையும் வைத்துச் சடங்கு செய்வார்.

இச் சடங்குகள் முடிந்ததும், சிலேட் விளக்கைத் தவிர, மற்றவற்றைப் பெண்ணின் பின்புறமாகச் சுற்றி, இட வலமாகக் கொடுத்து சாமி வீட்டில் வைப்பார்.

சிலேட் விளக்கை நேராகச் சாமி வீட்டில் வைப்பார்.

பெண்ணைத் தன் வீட்டுக்கு உரியவளாக்கும் சடங்கு இது.

மாம வேவு எடுத்தல்

பெண்ணின் ஆயாள் வீட்டிலிருந்து வந்த அரிசி, காய்கறி, தேங்காய் முதலிய பொருட்களை வேவுக் கடாகத்தில் (ஒலைப்பெட்டி, அல்லது வாளி, அல்லது எவார்சில்வர் டப்பா)

எல்லாப் பங்காளிகளும் பணமெழுதிய பின்பு, மாமக்காரர் மற்றும் சடங்குக்காரர் பணமெழுதுவார்.

பின்னர் சொந்தக்காரர்கள் பணமெழுதுவார்கள்.

எழுதிய பணத்தைச் சிவப்பு வண்ணக் காசிப்பட்டில் வைத்து, மொய்ப்பண ஏட்டில் மஞ்சள் தடவி அப்பட்டில் வைத்துச் சுற்றி, தாம்பாளத்தில் வைப்பர்.

அத் தாம்பாளத்தைப் பணமெழுதியவர் கொடுக்க, கல்யாணக்காரர் அதனை வாங்கிச் சாமி வீட்டில் வைத்துக் கும்பிட்டு விபூதி பூசிக்கொள்வார்.

பணமெழுதியவர் மற்றும் நோட்டம் பார்த்த பங்காளி ஆகிய இருவருக்கும் வெற்றிலை பாக்குத் தட்டில் இரண்டு ரூபாய் வைத்துக் கொடுப்பார்கள். (முன்பு சிவப்பு ஓலைக் கொட்டாளில் வைத்துக் கொடுத்தனர்.) இது 'பாக்குப் பணம்' எனப்படும்.

பங்காளிகள் மற்றும் உறவினர்கள் அனைவரும் திருமணத்தில் கூடுவதால் (மொய்ப்பதால்) இதனை 'மொய்ப்பணம் எழுதுதல்' என்றனர்.

மொய்ப் பணம் எழுதுதலைப் 'பணத்திருப்பு' என்றும் கூறுவர்.

சிவபெருமான் திருமணத்திற்குச் சென்ற பட்டினத்தார் தம் வருகையைப் பதிவு செய்யச் சொல்கிறார்.

தாம் எழுதிய 'கோயில் நான்மணி மாலை'யில்

உரிமையில் பாடித் திருமணப் பந்தருள்
அமரர்முன் புகுந்து அறுகு சாத்தி நின்
தம்பெயர் எழுதிய வரிநெடும் புத்தகத்து
என்னையும் எழுத வேண்டுவன்...

எனச் சொல்கிறார்.

'வரி நெடும் புத்தகம்' என்பது பணத்திருப்பு ஏட்டைக் குறிக்கிறது.

இதிலிருந்து நகரத்தார் திருமணத்தில் பணமெழுதுவது முக்கிய சடங்காகும் என்பது புலனாகிறது.

கும்பிட்டுக் கட்டிக் கொள்ளுதல்

பெரியவர்களை மணமக்கள் கும்பிடுவர்.

பெரியவர்கள், “மணமக்கள் பல்லாண்டு வாழ்க” என வாழ்த்திக் கும்பிடுவர்.

சிலர் பணமும், பரிசுப்பொருட்களும் கொடுப்பார்கள்.

முளைப்பாரி இடுதல்

‘ஆல்போல் தழைத்து அருகு போல் வேரோடி, மூங்கில்போல் சுற்றம் முசியாமல் வாழ்ந்திருக்க’ நவதானியங்களை முளைப்பாரியில் இடுவர். இதுவே ‘முளைப்பாரி இடுதல்’ சடங்காகும்.

மஞ்சள் நீராடுதல்

திருமணம் செய்து கொள்ளும் மணமக்கள் உடல் சூட்டுடன் உடல் உறவு கொள்ளக்கூடாது என்பதற்காக எண்ணெய் நீராடுவர்.

தண்ணீரில் மஞ்சளைக் கரைத்து நீராடுவதால், இதனை ‘மஞ்சள் நீராடுதல்’ என்றனர்.

மாப்பிள்ளையின் தந்தையும், பெண்ணின் தந்தையும், தங்கள் வேட்டி நுனியை நனைத்துக்கொள்வார்கள்.

அதுபோல், மாப்பிள்ளையின் தாயும், பெண்ணின் தாயும் தங்கள் சேலைத் தலைப்பை (நுனி) நனைத்துக்கொள்வார்கள்.

காப்புக் கழட்டி கால்மோதிரம் அணிதல்

திருப்பூட்டி முடிந்தவுடன், பெண்ணின் மாமக்காரர் காவல் காப்பைக் கழற்றிக் கொடுக்க, நாத்தனார் கால்மோதிரம் அணிவிப்பாள். இம் மோதிரம் ‘மிஞ்சி’ எனப்படும்.

அவள், ‘திருமணமான பெண்’ என்பதன் அடையாளமே ‘மிஞ்சி அணிதலாகும்.

திருப்பூட்டும்போது கட்டியிருந்த பெரிய கண்டாங்கியை (திருப்பூட்டுச் சேலை) மாற்றிவிட்டு, வேறு பட்டுக் கண்டாங்கி கட்டி இருக்க, இச்சடங்கு நடைபெறும்.

பிள்ளை எடுக்கிக் கொள்ளுதல்

வெள்ளியினால் செய்த ஒரு சிறு குழுவியைக் குழந்தையாகப் பாவித்து ஒரு சிறு பட்டுத் துணியில் வைத்துப் பெண்ணிடம் பிள்ளைபோல் எடுத்துத் தூக்கி வைத்துக்கொள்ளச் செய்வார்கள்.

பெரியவர்கள் ஒவ்வொருவரும் அவளிடமிருந்து பிள்ளையை வாங்கி வாழ்த்தி, அவளிடம் பிள்ளையைக் கொடுப்பார்கள்.

இதனைப் 'பிள்ளை எடுக்கிக் கொள்ளுதல்' என்பர்.

பெண் அழைப்பு

விரித்த பாயில் மணப்பெண் கிழக்கு முகமாக நிற்பாள்.

அப் பாயின் மேல் பெண்ணின் பெற்றோர், உறவினர்கள் வந்து நிற்க, 'கணவனுடன் போய் வருகிறேன்' என்ற பொருளில் 'சென்று வருகிறேன்' எனப் பெண் கூறி வணங்கி விடைபெறுவாள்.

இதனைப் 'பெண் சொல்லிக் கொள்ளுதல்' என்பர்.

இதை ஒரு திரைப்படப்பாடல் இவ்வாறு கூறுகிறது.

'புருசன் வீட்டில் வாழப்போகும் பெண்ணே

தங்கச்சி கண்ணே - சில

புத்திமதிகள் சொல் கிறேன் கேளுமுன்னே

மாமியாரை மாமனாரை மதிக்கணும்

மாலையிட்ட கணவனைத் துதிக்கணும்

சாமக்கோழி கூவையிலே முழிக்கணும்

சாணி தெளித்து கோலம் போடணும்

கண்ணால் காணாததைக் கண்டேன்

என்று சொல்லாதே - நம்ம

அப்பன் ஆத்தா பேரைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே...'

(நன்றி : பானை பிடித்தவள் பாக்கியசாலி)

காப்புக் கழற்றி, கால் மோதிரம் அணிவித்து, முளைப்பாரியை ஊருணியில் கொட்டிய பிறகு, மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குப் பெண்ணை அழைத்துச் செல்வர்.

இது 'பெண் அழைப்பு' எனப்படும்.

மணப்பெண்ணின் ஆயாள் சிலேட் விளக்கை வைத்து, ஆலாத்தி எடுத்து, மணமக்களுக்குத் திருநீறு பூசி, கட்டுச் சோற்றுடன் வழி அனுப்பிவைப்பாள்.

மேளதாளம் முழங்க, சங்கு ஊத, பெண்ணை அழைத்துச் செல்வார்கள்.

மாப்பிள்ளை வீட்டிற்குப் பெண் வந்ததும், பெண் அழைப்புச் சடங்கை நாத்தனார் செய்வார்.

குலம் வாழப் பிள்ளை எடுத்தல்

மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்த மணமக்களை அப்பத்தாள் ஆலாத்தி எடுத்து திருநீறு பூசி வரவேற்பாள்.

பொங்கலிட்டுப் படையல் செய்து வைத்திருக்கும் இலைகளுக்கு முன் மணமக்களை நிற்க வைத்துச் சடங்கு செய்வார்.

திருப்பூட்டிய சடங்கு செய்ததைப் போல, இச்சடங்கு செய்யப்படும்.

கிழக்குத் திசையில் முதலில் செய்யப்படும் இச் சடங்கு, பின்னர் மற்ற திசைகளில் செய்யப்படும்.

அதன் பின்னர் நீர் நிறைந்த குடத்தில் போடப்பட்டிருக்கும் வெள்ளி அல்லது எவர்சில்வரில் செய்யப்பட்ட குழந்தையை மணமக்கள் எடுப்பார்கள்.

குழந்தையைப் பெண் எடுப்பதே மரபாகும்.

இது 'குலம் வாழப் பிள்ளை எடுத்தல்' எனப்படும்.

சீதன உண்டியல்

முன்பெல்லாம் திருமணத்தில் சீதனம் ரொக்கமாகக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. சீதன உண்டியல் எழுதப்பெற்று, அதனைத் தாம்பாளத்தில் வைத்து மணமக்களிடம் கொடுப்பார்கள்.

இப்போது ரொக்கமாகச் சீதனம் கொடுப்பதால், இருவர் பெயரிலும் வங்கியில் போட்டு, அந்த ரசீதை மணமக்களிடம் கொடுக்கின்றனர்.

இருப்பினும், சீதன உண்டியல் எழுதும் பழக்கம் இன்றும் உள்ளது.

சீதன உண்டியல்

எழுதும் முறை

உ

சிவமயம்

..... ஆண்டு *..... மாதம் தேதி
(சரியான ஆங்கிலத் தேதி) குமாரர்
..... மேற்படியார் மனைவி
ஆக இரு பேர்கள் வரவு குமாரர்
பற்று, நாளது தேதியில் தங்கள் கலியாணத்தின்போது சீதனமாகக்
கொடுத்தது ரூ., தலைச் சீலையில் முடிந்தது ரூ.
....., பாக்குச் சுருளில் வைத்தது
ரூ., உரிச் செம்பில் வைத்தது ரூ. ஆக
ரூ. (எண்ணாலும், எழுத்தாலும்) இந்த ரூ.
.....க்கும் வருடம் 1க்கு ரூ. 100க்கு வட்டி ரூ.
வீதம் தருவதாக ஒப்புக்கொண்டு வரவு வைத்துக்கொண்டேன்.

வருவாய்த் துறை அஞ்சல் / ரெவின்யூ ஸ்டாம்பு) மீது
பெண்ணின் தந்தை கையொப்பம்.

சீதன உண்டியல் பின்புறம் செல் எழுதும் முறை

உ

சிவமயம்

.....வருடம்.....மாதம்.....தேதிக்கு
(சரியான ஆங்கிலத் தேதி), இந்த உண்டியலில்
கண்டபடி ரூபாய்.....(எண்ணாலும், எழுத்தாலும்)
நாளது தேதியில் ரொக்கமாகப் பெற்றுக்கொண்டோம்.

மாப்பிள்ளை கையெழுத்து.....

பெண் கையெழுத்து.....

இவ்வாறு செல் வைத்து ரொக்கம் பெற்றுக்கொண்டதைப்
பெரியவர்களிடம் கொடுத்து வாங்கி வணங்கிப் பெற்றுக்
கொள்வார்கள்.

சாந்தி முகூர்த்தம்

திருமணத்தன்று இரவே சாந்தி முகூர்த்தம் நடைபெறும்.
சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கு நாள் பார்ப்பது நகரத்தார் வழக்கமல்ல.

பொங்கல், பிள்ளையார் நோன்பு வேவுகள்

முறைச் சிட்டையில் எழுதியபடி, இவ் வேவுகளுக்குரிய
தொகையைப் பெண் வீட்டார் திருமணத்தன்றே கொடுத்து
விடுவர்.

நெய்ச் சோறிதேல்

சீதன உண்டியலைச் செல் வைத்துக் கொடுத்தவுடன்,
மணமக்களைப் பெண் வீட்டார் நெய்ச் சோற்றுக்கு அழைப்பர்.

இதனை 'முதல் வழி' என்றும் அழைப்பர். மாமனார் வீட்டில்
சாப்பிடும் முதல் விருந்து இது.

திருமணம் முடிந்தவுடன், பெண் தன் தாய் வீட்டிற்கு
மாப்பிள்ளையுடன் முதல் விருந்து சாப்பிட்டுப் பணம் பட்டை
வாங்கி வருவாள்.

இதனை 'நெய்ச் சோறிடுதல்' என்பர்.

காய்ச்சி ஊற்றுதல்

பெண்ணின் ஆயாள் வீட்டார், மணமக்களைத் தங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்று விருந்து வைத்துப் பணம் பட்டை கொடுப்பர்.

இதனைக் 'காய்ச்சி ஊற்றுதல்' என்பர்.

இதே போல, மாப்பிள்ளையின் ஆயாள் வீட்டினரும் செய்வர்.

நகரத்தார் வீடுகளில் நடைபெறும் மங்கல மற்றும் அமங்கல நிகழ்வுகளில், நிகழ்வு முடிந்தவுடன் காய்ச்சி ஊற்றுதல் தவறாது நடைபெறும்.

“ காய்ச்சி ஊற்றிய பின், மணமக்கள் மங்கல நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொள்வர்.

காலத்தின் தேவைக்கேற்ப திருமண நாள் ஒரே நாளான போதிலும், பண்பாட்டின் வழி வந்த நகரத்தார்கள் எந்தச் சடங்கையும் விட்டுவிடாமல் இன்றைக்கும் செய்துவருவது பெருமைக்குரியது.

15

ஆண்டு நிறைவு விழாக்கள்

மனிதனின் ஆயுள் காலம் 100 ஆண்டுகள் என்பர்.

கவியரசர் கண்ணதாசன்,

நூறாண்டு காலம் வாழ்க!
நோய் நொடியில்லாமல் வாழ்க!
ஊராண்ட மன்னர் புகழ் போலே
உலகாண்ட புலவர் தமிழ் போலே
நூறாண்டு காலம் வாழ்க!

என வாழ்த்துகிறார்.

ஆனால் எல்லோரும் நூறாண்டு வாழ்வதில்லை.

இன்றைய அறிவியல் மருத்துவத்தால் பலர் எண்பதாண்டு களுக்கு மேல் வாழ்கின்றனர்.

முன்பெல்லாம் அறுபது வயதைப் பூர்த்தி செய்து விழாக் கொண்டாடி வாழ்ந்தோர் வெகுசிலரே.

ஆனால் இன்று அறுபது வயதை நிறைவு செய்து விழாக் கொண்டாடி வாழ்வோர் பலர்.

மருத்துவ வசதியால், அவர்கள் இருபத்தைந்து வயது இளைஞர்போலக் காட்சி தருகிறார்கள்.

எனவே, ஆண்டு நிறைவு விழாக்களை எவ்வாறு கொண்டாடுவது என அறிந்துகொள்வது அவசியமாகிறது.

59,60,70,80,100 ஆண்டு நிறைவு விழாக்கள் நகரத்தார்களால் கொண்டாடப்படுகின்றன.

அவை எவ்வாறு கொண்டாடப்படுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம்.

59-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா

ஆணுக்கு 59 வயது பூர்த்தியாகி 60 வயது தொடங்குகின்ற போது, அவர் பிறந்த தமிழ் வருடம், தமிழ் மாதம், பிறந்த நட்சத்திரம் வரும் நாளில் 59-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா கொண்டாடப்படும்.

இது பரிகார சாந்தி என்றும், உக்கிர ரத சாந்தி என்றும் அழைக்கப்பெறும்.

மார்க்கண்டேயருக்கு ஆயுளைச் சிவபெருமான் நீட்டித்த தலம் திருக்கடையூர்.

தங்கள் ஆயுளை நீட்டிக்க வேண்டிப் பல நகரத்தார்கள் இத்தலத்தில் தங்களுடைய 59-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவைக் கொண்டாடுகின்றனர்.

தங்கள் குடும்பத்தாரையும், சம்பந்தப்புரத்தாரையும் திருக்கடையூருக்குக் கூட்டிச் சென்று கொண்டாடுவர்.

விரிவாக இவ் விழாவைக் கொண்டாடும் வழக்கமில்லை.

சிலர் தங்கள் நகரக் கோவில்கள் அல்லது பிள்ளையார் பட்டியில் செய்துகொள்கின்றனர்.

வீட்டில் யாரும் செய்துகொள்வதில்லை.

இவ் விழாவில் நவக்கிரக ஓமம், ஆயுள் ஓமம் செய்து, பாராயணம் செய்வர்.

இவ் விழாவில் 16 கலசங்கள் (குடங்கள்) வைத்து மந்திரம் சொல்லி, அக் கலசங்களில் உள்ள புனித நீரை உருவேற்றுவர்.

பெரும்பாலும் மூன்று அந்தணர்களை வைத்து இவ்விழா நடைபெறும்.

உரு ஏற்றிய புனித நீர்க் கலசங்களை எடுத்து உற்றார், உறவினர் முதலியோர் விழா நாயகர், நாயகிக்கு மங்கல நீராட்டுவர் (அபிஷேகம்).

இவ் விழாவில் அந்தணத் தம்பதி பூசை இல்லை.

திருப்பூட்டுதலும் இல்லை.

விழா நாயகரும், நாயகியும் முத்தோரிடம் ஆசி பெறுவர்.

இளையோருக்கு ஆசி வழங்குவர்.

60-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா

பரிகார சாந்தியைச் செய்துகொண்டவர்கள், 60 ஆண்டு பூர்த்தியாகி, 61-ஆம் ஆண்டு தொடங்குகின்றபோது இவ் விழாவைக் கொண்டாடுவர்.

ஒரு மனிதனுக்கு 60 வயது என்பது கண்டம் (ஆபத்து) போன்றது. எனவே, அக் கண்டத்திலிருந்து விடுபட, சாந்தி (பரிகாரம்) செய்துகொள்வது அவசியம் என நம் முன்னோர் கருதினர். அதனால் 60-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழாவை வெகு விமரிசையாகச் சிறப்பாகக் கொண்டாடினர்.

இவ் விழாவைக் சாந்திக் கலியாணம், சஷ்டியப்தபூர்த்தி (சஷ்டி என்றால் ஆறு), அறுபதாம் கலியாணம், மணிவிழா எனப் பல பெயர்களால் அழைப்பர்.

இவ் விழா இரண்டு முறைகளில் கொண்டாடப்படுகிறது.

ஒன்று ஆகம முறை. மற்றொன்று வைதிக முறை.

இவ் இரு முறைகளில் ஏதேனும் ஒரு முறையில் இவ் விழாவைக் கொண்டாடுவர். r

இனி, ஒவ்வொரு முறை பற்றியும் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

ஆகம முறை

சிவாச்சாரியார் முன் நின்று நடத்தி வைக்கும் முறைக்கு 'ஆகம முறை' என்று பெயர்.

இம்முறையில் 3 வேதிகைகள், 3 ஓமக் குண்டங்கள், 28 அல்லது 54 கலசங்கள் (குடங்கள்) வைத்து நடத்துவர்.

விழா நாயகருக்கும், நாயகிக்கும் பூரண அருளையும், ஆயுளையும் கொடுக்குமாறு கடவுளிடம் வேண்டி ஓமங்கள் செய்வார்.

சாந்திக்கு முதல் நாள் இரவும், சாந்தியன்றும் ஓமப் பூரணாகுதி செய்வார்.

கங்கை முதலான புண்ணிய நதிகளின் தீர்த்தத்தில், திருமஞ்சனத் திரவியத்தைக் கலந்து திருமஞ்சனத் தீர்த்தம் தயாரிப்பார்.

அலங்காரம் செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் கலசத்தில் இத் தீர்த்தத்தை ஊற்றி நிரப்புவார்.

மேளதாளத்துடன், சங்கை ஊதிக்கொண்டு உற்றாரும், உறவினரும் உடன்வர, மணிவிழாத் தம்பதியர் விநாயகர் கோவிலுக்குச் சென்று அர்ச்சனை செய்து வழிபட்டு வருவார்.

வளவு வாசலில் கிழக்கு நோக்கித் தென் வடலில் வரிசையாக 3 வேதிகைகள் அமைப்பார்.

தானியங்களைப் பரப்பி கும்பஸ்தாபனம் செய்வார்.

தெற்குப் பக்க வேதிகையில் நவக்கிரகங்களுக்கு 9 கலசங்களும், ராசி தேவதைக்கு 1 கலசமும், காலாதி தேவதைக்கு 1 கலசமும் எனப் பதினோரு கலசங்கள் வைப்பார்.

நடுவில் உள்ள பிரதான வேதிகையில் அமிர்த மிருத்தியுஞ்சேகவரருக்கு ஒரு கலசம், அமிர்தகடேசுவரிக்கு ஒரு கலசம், மார்க்கண்டேயருக்கு ஒரு கலசம், கணபதிக்கு ஒரு கலசம், அட்டதிக்குப் பாலகர்களுக்கு 8 கலசங்கள், துர்க்கைக்கு ஒரு கலசம், நந்திக்கு ஒரு கலசம், பைரவருக்கு ஒரு கலசம் என 15 கலசங்கள் வைப்பார்.

வடக்குப் பக்க வேதிஷையில் சஷ்டி தேவிக்கு ஒரு கலசம், நட்சத்திரங்களுக்கு ஒரு கலசம் என இரண்டு கலசங்கள் வைப்பார்.

பாராயணங்கள், தோத்திரங்கள், நால்வகை வேதங்கள், திருமுறைகள் முதலியன ஒதிக் கலசங்களுக்கு உரு ஏற்றுவார்.

மணிவிழா நாயகருக்கும், நாயகிக்கும் மந்திர உரு ஏற்றிய கலசங்களில் உள்ள நீரை எடுத்து முதலில் சிவாச்சாரியார் அபிஷேகம் செய்வார்.

பின்னர் வயதில் மூத்தவர்கள் தொடங்கி, வரிசையாக தம்பதி சமேதராக அபிஷேகம் செய்வர்.

பின்னர் மணிவிழா தம்பதியர் உடை மாற்றிக்கொள்வர்.

அந்தணத் தம்பதிகளுக்கு வேட்டி, மடிசார் புடவை கொடுப்பர்.

அவர்கள் அதை அணிந்துகொண்டு மனையில் அமர்வர்.

இரண்டு மாலைகளையும், திருமாங்கல்யத்தையும் கொடுப்பர்.

அந்தணத் தம்பதியர் மாலையை அணிந்து திருமாங்கல்யத்தைக் கட்டிக்கொள்வர்.

மணிவிழாத் தம்பதியருக்கு அட்சதை கொடுத்து, விபூதி, குங்குமம் வழங்கி அந்தணத் தம்பதியர் ஆசி வழங்குவர்.

மேளதாளத்துடன் அந்தணத் தம்பதியரை வாசல் வரை அழைத்துச் சென்று வழி அனுப்பி வைப்பர்.

அதன் பின்னர், மணிவிழாத் தம்பதியர் மனையில் அமர்ந்து திருப்பூட்டுவர்.

நாயகியின் பிறந்த வீட்டிலிருந்து தாய் வீட்டுச் சீதனமாகப் பட்டுச்சேலை, கெண்டை ஷேட்டி, கலியாண மாலைகள், தாலிச் சங்கிலி முதலியவற்றைத் தாய் வீட்டுப் பங்காளிகள், உறவினர்கள் உடன்வர, மேளதாளத்துடன் கொண்டு வருவர்.

இதனைத் 'தாலி கொண்டு வருதல்' என்பர்.

தாய் வீட்டிலிருந்து வந்த பட்டுச் சேலையை நாயகி அணிந்துகொள்ள, கெண்டை வேட்டியை நாயகர் கட்டிக் கொள்ள, தாலிச் சங்கிலியை எடுத்துத் திருப்பூட்டுதல் நடைபெறும்.

இப்பொழுது மணிவிழாத் தம்பதியரின் பிள்ளைகளும் சீர்வரிசை கொண்டு வருகின்றனர்.

பெரியவர்கள் ஆசி கூறுவர்.

சிறியவர்கள் ஆசி பெறுவர்.

பின்னர் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்று இறைவனை வணங்கி, அர்ச்சனை செய்து வீடு திரும்புவர்.

சிறப்பான விருந்து நடைபெறும்.

வைதிக முறை

பஞ்சாங்க அய்யர் முன் நின்று நடத்தி வைப்பது வைதிக முறையாகும்.

பெரும்பாலான நகரத்தார்கள் இம்முறையிலேயே சாந்தி செய்து கொள்கின்றனர்.

வளவு வாசலில் ஒரு பெரிய மேடை அமைத்து, 64 கலசங்களை அலங்கரித்து வைப்பர்.

இக் கலசங்களில் திருமஞ்சன நீர் ஊற்றுவர்.

மகா கணபதி வழிபாட்டுடன் சாந்தி விழா தொடங்கும்.

அனுக்ஞை, புண்ணியாகவாசனம், தீபலட்சுமி பூசை, கோ(பசு) தானம், தசதானம், வைஷ்ணவ சிரார்த்தம், கிரகப்ரீதி முதலியவற்றைச் செய்வர்.

கலசங்களுக்கு வழிபாடு செய்து அர்ச்சனை செய்வர்.

மணி விழா நாயகர் மற்றும் குடும்பத்தினர் பெயர், நட்சத்திரங்களைக் கேட்டு சங்கல்பம் செய்து, செபம் பண்ணுவார்கள்.

கணேச பஞ்சரத்னம், விஷ்ணு சகஸ்ரநாமம், இந்திராட்சி சிவகவசம், லட்சுமி அஷ்டோத்திரம், லட்சுமி அட்டகம், மார்கண்டேய தோத்திரம் முதலியவற்றைப் பாராயணம் செய்வர்.

ஆதித்திய இருதயம், நவக்கிரக ஜெபம், ஆயுள் ஓமம், பாராயணம் செய்வார்.

திருமுறைப் பாடல்கள் பாடப்பெறும்.

மணிவிழாத் தம்பதியர் தம் குடும்பத்தினருடன் கலசங்களையும், ஓம குண்டங்களையும் மூன்று முறை வலம் வருவர்.

பின்னர் பூரணாகுதி செய்து, தூப, தீபம் காட்டுவர்.

பிரசாதம் வழங்குவர்.

கலசங்களில் உள்ள புனித நீரை மணிவிழாத் தம்பதியருக்கு மங்கள நீராட்டுவர்.

மணிவிழாத் தம்பதியர், தாய் வீட்டிலிருந்து சீராக வந்த உடைகளை அணிந்து கொள்வர்.

அந்தணத் தம்பதிகளுக்குச் சிறப்புச் செய்து, தம்பதி பூசை செய்வார். அவர்களை வாசல் வரை அழைத்துச் சென்று வழி அனுப்பி வைப்பார்.

மணையில் அமர்ந்து திருப்பூட்டுவர்.

பெரியவர்கள் வாழ்த்துவார்கள். சிறுவர்கள் வாழ்த்துப் பெறுவார்கள்.

சிவன் கோவில் சென்று வழிபாடு செய்து, அர்ச்சனை செய்து வீடு திரும்புவார்கள்.

இரண்டு முறையில் எம்முறையில் செய்தாலும், அந்தணர்களுக்கு வேட்டி, துண்டு கொடுப்பார்கள்.

மணிவிழாத் தம்பதியரின் தாய், தந்தை, சகோதரர்கள், சகோதரிகள் முதலியோருக்குப் பட்டுச் சேலை, கெண்டை வேட்டி, சட்டை முதலியவற்றைச் சாந்திக்கு முதல் நாள் இரவு மணிவிழாத் தம்பதியினர் கொடுப்பார்.

அவ் ஆடைகளைச் சாந்தியன்று அவர்கள் அணிந்து கொள்வர்.

திருமணத்தில் மாப்பிள்ளை டர்பன் (தலைப்பாகை) அணிந்து கொள்வதைப் போல, மணிவிழாவில் மாப்பிள்ளை தலைப்பாகை அணிந்து கொள்வார்.

தலைப்பாகையின் வடிவமைப்பு வேறுபட்டிருக்கும்.

திருமணத்தில் மாப்பிள்ளை பதக்கம் அணிந்துகொள்வார். மணிவிழாவில் மாப்பிள்ளை கௌரி சங்கம் அணிந்துகொள்வார்.

70-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா

70 வயது பூர்த்தியாகி 71-ஆம் ஆண்டு தொடக்கத்தில் இவ் விழா நடைபெறும்.

இதனைப் 'பீமரத சாந்தி' என்பர். இவ்விழா ஏறக்குறைய மணிவிழா போலவே நடைபெறும்.

பெரும்பாலோர் இதனை விரிவாகக் கொண்டாடுவதில்லை.

80-ஆம் ஆண்டு நிறைவு விழா

80 வயது பூர்த்தியாகி, 81-ஆம் வயது தொடங்குகின்றபோது இவ்விழாவைக் கொண்டாடுவர்.

இவ் விழா 'பிறை ஆயிரம் கண்ட பெரு விழா' என்பர்.

பிறை என்பது மூன்றாம் பிறையைக் குறிக்கும். அமாவாசை வந்து மூன்றாவது நாளில் வானில் பிறை நிலா தோன்றும்.

ஒருவர் தன் வாழ்நாளில் 82 வயது பூர்த்தியானால்தான் ஆயிரம் பிறையைக் காணமுடியும் என்பர். எனவே இவ் விழாவை 83 வயது தொடக்கத்தில் கொண்டாட வேண்டுமென்பர்.

இதனைச் 'சதாபிஷேகம்' என்றும் கூறுவர்.

இவ் விழாவிலும் மணிவிழா போன்ற சடங்கு முறையே பின்பற்றப்படும்.

100 ஆண்டு நிறைவு விழா

இவ் விழாவை 'மகா அபிஷேக விழா' என்பர்.

ஆறாவயல் பெரியவர் திரு. சோமசுந்தரம் செட்டியார் அண்மையில் மாத்தூரில் இவ்விழாவைக் கொண்டாடினார்கள்.

16

அமங்கலச் சடங்குகள்

ஓர் உயிர் தாயின் வயிற்றில் கருவாகி, உருவாகி, இம் மண்ணில் பிறந்து, தவழ்ந்து, வளர்ந்து, வாழ்ந்து சிறக்கும்போது விழாக்கள் கொண்டாடி மகிழ்வது இயல்பு.

அப் உயிர் மண்ணைவிட்டுப் போகும்போதும் விழாக் கொண்டாடித் தங்கள் துக்கத்தில் பிறரையும் (உறவினர்கள், பங்காளிகள்) பங்குகொள்ள நகரத்தார்கள் சடங்குகளை ஏற்படுத்தினர்.

இதனை 'அமங்கலச் சடங்குகள்' என்றனர்.

இன்பத்தில் பங்குகொள்ளும் உற்றார், உறவினர், பங்காளிகள், நண்பர்கள் முதலியோர், துன்பத்திலும் பங்கு கொள்வதை எடுத்துக்காட்டும் சடங்குகள்தான் அமங்கலச் சடங்குகள்.

அச் சடங்குகளையும் மற்ற சடங்குகளைப் போல விரிவாக, விமரிசையாகக் கொண்டாடும் சமூகம் நகரத்தார் சமூகமாகும்.

இன்று, கால ஓட்டத்தின் வேகத்திற்கு ஏற்ப, மற்ற சடங்குகள் சுருங்கியதைப் போல, இச் சடங்குகளும் சுருங்கி விட்டன.

அமங்கலச் சடங்குகளை நகரத்தார்கள் 'இழவு கூட்டுதல்' என அழைப்பர்.

இறந்தவர் வீட்டைக் 'கேதகார வீடு' என்றும், 'இழவு வீடு' என்றும் சொல்வர்.

சாவைக் 'கேதம்' எனக் குறிப்பார். இறப்பைக் கேட்கப் போவதை துக்கம் விசாரிப்பதை, 'இழவு கேட்டல்' என்றும், 'கேதம் கேட்டல்' என்றும் கூறுவர்.

இறப்பை, துக்கத்தைப் பிறரிடம் கூறுவதைப் பகிர்ந்து கொள்வதை 'இழவு சொல்லுதல்' என்றும் 'கேதம் சொல்லுதல்' என்றும் கூறுவர்.

பசுமாடு தானம் கொடுத்தல்

ஒருவர் இறந்தவுடன் முதலில் செய்யப்படும் சடங்கு, பசுமாட்டைத் தானம் கொடுத்தலாகும்.

தெரிந்தவர் வீட்டிலிருந்து பசுமாட்டைக் கொண்டு வருவர்.

புரோகிதர் வந்து, பசு தானம் மந்திரத்தைச் சொல்ல, கொள்ளி வைக்கப்போகும் மகன் அம் மந்திரத்தைத் திரும்பச் சொல்லி அப்பசுவைப் புரோகிதருக்குத் தானமாகக் கொடுப்பார்.

முன்பு பசுவையே தானம் கொடுத்தனர். இப்போது, பசவுக்கும், புரோகிதருக்கும் ஒரு தொகையைக் கொடுத்து இச் சடங்கைச் செய்கின்றனர்.

கை, வாய், கால் கட்டுதல்

இறந்தவரின் கை கட்டை விரல்கள் இரண்டையும் இணைத்துக் கட்டுவர். வாயை மூடிக் கட்டுவர். கால் கட்டை விரல்கள் இரண்டையும் இணைத்துக் கட்டுவர்.

இவ்வாறு கட்டுவதற்கு வெள்ளைக் கச்சையைப் பயன்படுத்துவர்.

கண்கள் மற்றும் மூக்குத் துவாரங்களில் பஞ்சை வைத்து அடைப்பர்.

இதனை 'கை, வாய், கால் கட்டுதல்' என்பர்.

பின்னர் இறந்தவர் உடலை வளவுப் பட்டாலையில் அல்லது ஹாலில் தெற்கே தலையை வைத்துத் தென்வடலாகக் கிடத்துவர்.

தேங்காய் உடைத்து, இறந்தவர் தலைமாட்டில் விளக்கேற்றி வைப்பர்.

அதன் பிறகு, உள்ளூர், வெளியூர்களில் உள்ள உறவினர்கள், பங்காளிகள், அறிந்தவர்கள், தெரிந்தவர்கள் என எல்லோருக்கும் இறந்த செய்தியைத் தெரிவிப்பர்.

தாக்கல் தெரிந்தவர்கள் இழவு கேட்க வருவார்கள்.

பிணம் தூக்கும் வரை, சாப்பாடு போடுவது நகரத்தார் பழக்கமல்ல.

ஆனால் பலகாரம், காபி கொடுப்பர். பிணம் தூக்கிய பிறகு வீட்டைக் கழுவி விட்டு, சாப்பாடு போடுவர்.

குளிப்பாட்டுதல்

நெருங்கிய உறவினர்கள் வந்து இறந்தவரின் தலை மற்றும் உடலில் எண்ணெயைத் தொட்டு வைப்பர்.

தெற்கு வடக்காக வளவு வாசலில் உடல் கிடத்தப்பெறும்.

இறந்தவர் ஆணாயின் ஆண்களும், பெண்ணாயின் பெண்களும் குளிப்பாட்டுவர்.

குளிப்பாட்டிய உடலைத் துடைத்து ஒற்றைத் துணியால் (வேட்டி அல்லது சேலை) உடலை மூடுவர்.

பந்தல் போடுதல்

யானை லத்தி போல, களிமண்ணால் நாலு உருண்டை செய்து வளவு வாசலில் வைப்பர்.

சீர்பாதக் கம்பு போல 4 வாவரசு கவட்டைக் கம்புகளைத் தோல் நீக்கி அக்களிமண் உருண்டையில் ஆளுக்கு ஒரு கம்பாக இறந்தவரின் 4 பங்காளிகள் ஊன்றுவர்.

4 கவட்டைக் கம்புகளையும், இணைக்க 4 குச்சிகளை வைப்பர். அதன் குறுக்கே 2 குச்சிகளை வைப்பர்.

ஒரு வெள்ளைக் காடாத்துணியை அதன்மேல் போட்டு நாலு மூலைகளையும் கட்டுவர்.

களிமண் உருண்டையில் பதித்த கம்புகள் காற்றில் விழுந்து விடாமல் இருக்கக் கயிற்றால் வளவு வாசல் தூணில் கட்டுவர்.

இதனைப் 'பந்தல் போடுதல்' என்பர். இப்பந்தலில் இறந்த உடலைக் கிடத்தி, உறவினர்கள் மற்றும் பங்காளிகள் அப்பந்தலை மூன்றுமுறை சுற்றிவந்து குத்துக்காலில் உட்கார்ந்து எழுந்து வருவர்.

இதனைப் 'பட்டம் சுற்றுதல்' என்பர்.

நகரத்தார் சமூகத்தைப் பொறுத்தவரைப் 'பந்தல்' என்பது அமங்கலச் சொல்.

அதனால் மங்கல நிகழ்ச்சிகளுக்குப் போடப்படும் காவனம் கொட்டகை முதலியவற்றைப் பந்தல் எனக் குறிப்பிடும் வழக்கமில்லை.

பச்சை குத்துதல்

பந்தலுக்கருகில் ஓர் உரலைக் கொண்டுவந்து போடுவர். அதில் நெல்லைப் போட்டு இறந்தவரின் மூத்தமகள் குத்தி அரிசி எடுப்பாள்.

இது 'பச்சை குத்துதல்' எனப்படும். இறந்தவருக்கு மகள் இல்லையெனில், மருமகள் பச்சை குத்துவாள்.

இவ்வாறு குத்தி எடுக்கப்பட்ட அரிசியையே, இறந்தவருக்கு வாய்க்கரிசியாகப் போடுவார்கள்.

ஆலாத்தி எடுக்கும் உரிமையை அத்தைக்கு வழங்கிய நகரத்தார் சமூகம் பச்சை குத்துதலை மூத்த மகளுக்கு வழங்கி உள்ளது.

பாய் சுருட்டுதல்

இறந்தவரைப் பாயில் கிடத்தியிருப்பர்.

தகனத்திற்குச் சிவரதத்தில் வைக்க பங்காளிகள் தூக்கிச் சென்றவுடன், இறந்தவரின் இளைய மகள் இறந்தவரைக் கிடத்தியிருந்த பாயைச் சுருட்டி எடுப்பாள்.

இது 'பாய் சுருட்டுதல்' எனப்படும்.

பட்டம் சுற்றுதல்

பந்தலிலிருந்து பிணத்தைத் தூக்கும் முன்பு, இறந்தவர் ஆணாக இருந்தால், முதலில் ஆண்களும், பின்னர் பெண்களும் பந்தலை மூன்று முறை சுற்றி வந்து, குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்து விபூதி பூசிக்கொண்டு எழுவர்.

இறந்தவர் பெண்ணாக இருந்தால், முதலில் பங்காளி வீட்டு ஆண்களும், பின்னர் பெண்களும் மூன்று முறை பந்தலைச் சுற்றிவந்து குத்துக்காலில் உட்கார்ந்து விபூதி பூசிக்கொண்டு எழுவர்.

இதனைப் 'பட்டம் சுற்றுதல்' என்பர்.

கோடி போடுதல்

வாழ்வரசியாக ஒருத்தி இறந்தால் (சுமங்கலி) பிறந்த வீட்டினர் பட்டுச்சேலை கொண்டு வருவர்.

அப்பட்டுச் சேலையை இறந்தவளின் உடன் பிறந்தவர் தம் வலது தோளில் வைத்துப் பந்தலை மூன்று முறை சுற்றி வருவார். மூன்றாவது சுற்றில் இறந்தவளின் கால்மாட்டில் (காலிருக்கும் பக்கம்) அச்சேலையை வைப்பார்.

இதனைக் 'கோடி போடுதல்' என்பர்.

கட்டத் தளத்திற்குக் கொண்டு செல்லல்

சடுகாட்டைக் 'கட்டத்தளம்' என நகரத்தார் குறிப்பிடுவர்.

முன்பெல்லாம் பிணத்தை நாலு பேர் தோளில் தூக்கிச் சென்றனர்.

இதனைக் கவியரசர் கண்ணதாசன்,

நாலுபேருக்கு நன்றி - அந்த
நாலு பேருக்கு நன்றி'

என்றும்,

உண்டாக்கி விட்டவர்கள் இரண்டு பேரு
இங்கே கொண்டுவந்து போட்டவர்கள் நாலுபேரு

என்றும் பாடினார்.

இப்போது பிணத்தை இரும்பு வண்டியில் தூக்கிச்
செல்கின்றனர்.

இவ் வண்டியைச் 'சிவரதம்' என அழைக்கின்றனர்.

இறந்தவர் வீட்டில் எங்கெல்லாம் நிலைக்கண்ணாடி
உள்ளதோ, அங்கெல்லாம் பிணம் வீட்டைவிட்டு வெளியே
செல்லும்வரை, அக்கண்ணாடிகளைத் திரையிட்டு மறைப்பர்.

இது நகரத்தார் சமூக மரபாகும்.

கம்பில் பால் உறிபோலச் செய்து, அதில் கொள்ளிச் சட்டியை
வைப்பர்.

இறந்தவரின் மூத்த மகன் அக்கொள்ளிச் சட்டியைத் தூக்கிக்
கொண்டு முன்னே செல்வார்.

வீட்டை விட்டுப் பிணம் கட்டத்தளத்திற்குச் செல்கின்ற
போது இறந்தவரின் மனைவியும் மற்ற பெண்களும் வீதிவரை
வருவர்.

பிணத்தை வணங்குவர்.

பின்னர் வீட்டுக்குள் சென்று குளிப்பர்.

இதனை நகரத்தார் சமூகக் கவிஞர்கள் பாடுவது வருமாறு :

அத்தமும் வாழ்வும் அகத்துமட்டே
விழிஅம்பு ஒழுக
மெத்திய மாதரும் வீதிமட்டே
விம்மி விம்மி இரு
கைத்தலம் மேல்வைத்து அழும்
மைந்தரும் சுடுகாடு மட்டே
பற்றித் தொடரும் இருவினைப்
புண்ணிய பாவமுமே

எனப் பாடுகிறார் பட்டினத்தார்.

இதனை,

வீடு வரை உறவு
வீதி வரை மனைவி
காடு வரை பிள்ளை
கடைசி வரை யாரோ...?

எனக் கவியரசர் கண்ணதாசன் பாடுகிறார்.

‘கடைசி வரை யாரோ’ என்ற கண்ணதாசனின் வினாவிற்குப்
‘பற்றித் தொடரும் இருவினைப் புண்ணிய பாவமுமே’ என விடை
சூறுகிறார் பட்டினத்தார்.

மேள, தாளம் முழங்க, சங்கு ஊத திருமணம்
நடைபெறுவதைப் போல, தாரை, தப்பட்டைகள் ஒலிக்க, சங்கு
ஊத இறுதி ஊர்வலம் நடைபெறும்.

அது மங்கலச் சங்கு.

இது மரணச் சங்கு.

இதனைப் பட்டினத்தார்,

முதற்சங்கு அமுதூட்டும்; மொய்
குழலார் ஆசை
நடுச்சங்கு நல்விலங்கு பூட்டும்
கடைச் சங்கு
ஆம்போது அது ஊதும்; அம்
மட்டோ இம்மட்டோ
நாம் பூமி வாழ்ந்த நலம்

எனப் பாடுகிறார்.

இப்படிப் பிறப்பிலிருந்து இறப்பு வரை நகரத்தார்
வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்தது சங்கு.

தகனம் செய்தல்

உடலைக் கட்டத்தளத்தில் இறக்கிக் கட்டுக்களை
அவிழ்ப்பார்.

தகன மேடையில் உடலைக் கிடத்திப் பங்காளிகள் பால் ஊற்றி, வாய்க்கரிசி போடுவர்.

தகன மேடையில் உடலைத் தென்வடலாகக் கிடத்துவர். மும்முறை சிதையைச் சுற்றி வலம் வருவர்.

கொள்ளி வைக்கும் மகன் நீர்க்குடத்தைத் தோளில் சுமந்து மும்முறை சிதையை வலம் வருவான். ஒவ்வொரு முறையும் நாவிதர் பானையில் ஓட்டை போடுவார்.

மூன்றாவது முறை சுற்றி வந்து நீர்க்குடத்தைத் தரையில் போட்டு உடைப்பான்.

பின்னர் சிதைக்குத் தீ மூட்டுவான்.

மோட்ச தீபம்

இறந்தவர் நினைவாக அவ்வூர் சிவன் கோவிலில் மோட்ச தீபம் போடுவதற்கு இறந்தவரின் குடும்பத்தினர் ஏற்பாடு செய்வர்.

பந்தல் பிடுங்குதல்

மனைவியை இழந்த ஆண் இறந்தாலோ, பெண் இறந்தாலோ இச்சடங்கு மிக எளிமையாய் நடைபெறும்.

வளவு வாசலில் போட்ட பந்தலைத் தகனத்தன்று பிடுங்கி விடுவார்கள்.

பங்காளிகள் நாலு பேர் இச்சடங்கைச் செய்வர்.

கணவன் இறந்து, மனைவி உயிரோடு இருந்தால், அவளை நீராட்டி, ஈரச் சேலையுடன் பந்தலின் உள்ளே உட்கார வைப்பர்.

அவளுக்கருகே நிறைநாழியில் நெல், வெள்ளைப் பூண்டு, ஒரு செம்புத் தண்ணீர் வைப்பர்.

முதலில் பங்காளி வீட்டு ஆண்களும், பின்னர் தாய் வீட்டுப் பங்காளிகளும் மூன்று முறை பந்தலைச் சுற்றி வருவர்.

பின்னர் கோடி வெள்ளைப் புடவையை அவள் அருகில் வைப்பர்.

இதற்குக் 'கச்சை கொடுத்தல்' என்று பெயர்.

கணவனை இழந்த பெண்ணைச் 'சாகக் கொடுத்தவள்' என நகரத்தார் குறிப்பிடுவர்.

தாலி வாங்குதல்

பங்காளி வீட்டைச் சேர்ந்த சாகக் கொடுத்த வயது முதிர்ந்த பெண்கள், இப்போது சாகக் கொடுத்தவளின் தாலியை வாங்கித் தண்ணீர்ச் செம்பில் போடுவர்.

இதற்குத் 'தாலி வாங்குதல்' என்று பெயர்.

இச்சடங்கு முடிந்ததும், பங்காளிகள் நால்வர் பந்தலைப் பிடுங்குவர்.

தாலி வாங்கும் சடங்கை வெள்ளிக்கிழமை நடத்தும் வழக்கமில்லை.

காடேத்துதல்

தகனம் செய்ததற்கு மறுநாள், இறந்தவரின் மகன் தண்டல்காரருடன் இடுகாட்டிற்குச் சென்று, எரியூட்டப்பட்ட உடலின் அஸ்தியை எடுத்து வருவர். (இவை உடலின் 5 இடங்களிலிருந்து எடுக்கப்படும் எலும்புகளாகும்.)

எரியூட்டப்பட்ட உடலின் மீது பால், இளநீர் முதலியவற்றைத் தெளித்து அஸ்தி எடுப்பது மரபாகும்.

இதுவே 'காடேத்துதல்' ஆகும்.

அஸ்தி கரைத்தல்

கட்டத்தளத்தில் எடுத்த அஸ்தியை ஆற்றில் கரைப்பர்.

நகரத்தார்கள் பெரும்பாலும் காவிரி ஆற்றிலோ, வைகை ஆற்றிலோதான் அஸ்தியைக் கரைப்பார்கள்.

காசியில் உள்ள 'காசி நாட்டுக்கோட்டை நகரச் சத்திர'த்துக்கு அஸ்தியை அனுப்பி கங்கையில் கரைக்கச் செய்வர்.

இதற்குக் கட்டணம் உண்டு.

அக்கட்டணத்தை அனுப்பி இச் சடங்கைச் செய்கின்றனர்.

கழித்தலும் கல்லெடுத்தலும்

இறந்தவரின் மகனைத் தண்டல்காரர் ஊரின் புறத்தே உள்ள குளத்துக்கு அழைத்துச் செல்வார்.

செங்கல்லை வைத்து ஐயர் கழித்தல் சடங்கைச் செய்வார்.

சடங்கு முடிந்து வீடு திரும்பி, விளக்கின் அருகே மகனை அமரச் செய்வார்.

உறவினர்கள் அவரை வணங்கி அவரிடம் திருநீறு பெற்றுக் கொள்வர்.

அப்போது உறவினர்கள் அரிசி முதலியவற்றைக் காணிக்கையாக வைப்பார்கள். அல்லது அரிசிக்குப் பணமெழுதுவர்.

உறவினர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து மதிய உணவு அருந்துவர்.

இது 'கல்லெடுத்துப் பிலால் ஊற்றிக்கொள்ளுதல்' எனப்படும்.

சவண்டி

இழவு கூட்டுதலின் இறுதிச் சடங்கு சவண்டியாகும்.

முன்பு, இறந்த 16-ஆம் நாள் சவண்டியை வைத்தார்கள்.

இப்போது, பெரும்பாலும் இறந்த 5-ஆம் நாள் சவண்டி வைக்கின்றனர்.

சவண்டியன்று புரோகிதர் வருவார்.

3,5 என ஒற்றைப்படையில் இலைகளைப் போடுவார்.

இலைகளுக்குத் தகுந்தவாறு 3 அல்லது 5 ஐயர்கள் வருவார்கள்.

இலையில் அரிசி, பச்சைக் காய்கறிகளைப் பரப்பி வைப்பார்.

இறந்தவரின் மகன்கள், மருமகன்களை அமரச்செய்து மந்திரங்களைச் சொல்வார்.

இப்போது இறந்தவருக்கும், அவ்வீட்டில் இதற்கு முன்பு இறந்தவர்களுக்கும் பிண்டம் பிடித்து எள்ளும், தண்ணீரும் இறைத்து நீர்க்கடன் செய்வார்.

பிண்டத்தை ஒரு சட்டியில் வைப்பார்.

கொள்ளி வைத்த மகன் அச்சட்டியை ஒரு துண்டால் மூடி மறைத்து, பங்காளி ஒருவர் துணையுடன் ஊருணிக்கு எடுத்துச் செல்வார். செல்லும்போது யாருடனும் பேசக்கூடாது.

பிண்டத்தை ஊருணியில் போட்டுவிட்டு வீடு திரும்புவார்.

வரும்போதும் யாருடனும் பேசாமலே வருவார்.

தடுக்கில் அமர்ந்து இருவரும் விபூதி பூசிக்கொள்வார்.

ஏகோஸ்ட தானம், எண்ணெய் தானம், குடைதானம் எனத் தானங்களை ஐயர்களுக்குச் செய்வார்.

இலையில் பரப்பிய அரிசி, காய்கறிகள் முதலியவற்றை ஐயர்களுக்குக் கொடுத்து தட்சணையும் கொடுப்பார்.

பின்னர் சவண்டிச் சாப்பாடு நடைபெறும்.

ஒப்பாரி

ஆச்சிமார்களின் உணர்ச்சி வெளிப்பாடே ஒப்பாரியாகும்.

இழவு கேட்க வரும் பெண்களிடம், சாகக் கொடுத்த பெண், தன் துயரத்தை உணர்ச்சி பொங்கக் கூறுவாள்.

ஒப்பாரிப் பாடல்கள் முன்னரே எழுதப்பட்டவையல்ல.

சூழ்நிலைக்கேற்ப அவ்வப்போது புனையப்பட்ட பாடல்களே ஒப்பாரிப் பாடல்கள்.

இதனை நாமக்கல் கவிஞர் இழவில் அமுதிடும் பெண்கூட இசையோடு அமுதல் கண்கூடு என்கிறார்.

“நகரத்தார் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், குல வரலாறு, தொழில் திறம் ஆகிய அனைத்துச் செய்திகளும், ஒப்பாரிப் பாடல்களின் வாயிலாக அறியக் கிடைக்கின்றன” என்கிறார் முனைவர் கரு. முத்தய்யா.

(நன்றி : நகரத்தார் வாழ்வியல்)

ஒப்பாரிப் பாடலில் ஒன்று :

எட்டுக்கடை பார்ப்பார்
எதிர்த்தகடை மேற் பார்ப்பார்
எட்டுலட்சம் கொண்டுவரும்
இந்திரனைத் தப்பவிட்டேனே

பத்துக்கடை பார்ப்பார்
பழையகடை மேற்பார்ப்பார்
பத்துலட்சம் கொண்டுவரும்
பாண்டியரைத் தப்பவிட்டேனே

தள்ளிஇருன்னு சொல்லாத
தங்கராசன் பொயிட்டாரே
போயிருன்னு சொல்லாத
பொன்னரசன் பொயிட்டாரே
ஒதுங்கி இருன்னு சொல்லாத
உத்தமரும் பொயிட்டாரே

தர்ப்பணம் செய்தல்

ஒவ்வொரு தமிழ் மாதத்திலும் வருகின்ற அமாவாசைத் திதியன்று இறந்தவர்கள் நினைவாகப் பஞ்சாங்க ஐயர் மூலம் எள்ளும், தண்ணீரும் இறைப்பது நகரத்தார் சமூக மரபாகும்.

இதனைத் ‘தர்ப்பணம்’ செய்தல் என்பர்.

எல்லா அமாவாசைத் திதியிலும் தர்ப்பணம் செய்வது சாலச் சிறந்தது.

இயலாதவர்கள், ஆடி, புரட்டாசி, தை மாதங்களில் வருகின்ற அமாவாசைத் திதிகளில் தவறாது தர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும்.

அதிலும் புரட்டாசி மாதம் வரும் 'மஹாளய பட்ச அமாவாசை' மிக விசேடமான சிறப்புடையது.

அன்று தர்ப்பணம் செய்தால், ஓராண்டு தர்ப்பணம் செய்த பலன் கிடைக்கும் என்று பெரியவர்கள் சொல்லுவார்கள்.

எல்லா மாத அமாவாசையிலும் விரதம் இருக்கும் நகரத்தார்கள் தவறாது தர்ப்பணம் செய்வார்கள்.

தங்கள் முன்னோர்களுக்குக் கையையில் தர்ப்பணம் செய்வதைத் தங்கள் வாழ்வின் முக்கியக் கடமை என நகரத்தார்கள் கருதுவார்கள்.

காசிக்குச் செல்கின்றபோது, தவறாது கையையில் தர்ப்பணம் செய்வர்.

அங்கே நகரத்தார்களுக்குத் தர்ப்பணம் செய்து வைக்கத் தனியாகப் பண்டா (புரோகிதர்) உள்ளார்.

திதி கொடுத்தல்

வளர்பிறையில் வரும் திதி சுக்கிலபட்சத் திதி எனப்படும்.

தேய்பிறையில் வரும் திதி கிருஷ்ணபட்ச திதி எனப்படும்.

இறந்தவர் எந்த பட்சத் திதியில் இறந்தாரோ அதே பட்சம், அதே திதியில் இறந்தவர் நினைவைப் போற்றி, ஆண்டுதோறும் திதி கொடுப்பர்.

முதலாண்டு வரும் திதியைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடுவர்.

இது 'தலைத் திதி' எனப்படும். திதி கொடுத்தலைத் 'திவசம் கொடுத்தல்' என்றும் கூறுவர்.

புரோகிதரை வீட்டிற்கு வரவழைத்து அவருக்கு அரிசி, காய்கறி, தட்சணை கொடுத்து திதி செய்வர்.

படைத்தல்

இறந்தவருள் சிலர் அவர் வீட்டாரால் தெய்வமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பார்.

அவர்கள் அத்தெய்வத்திற்குப் படைத்து வழிபடுவர்.

இதுவே 'படைத்தல்' எனப்படும்.

இரு பாலர்க்கும் படைப்பு நடைபெறும்.

ஓர் ஓலைப்பெட்டியில் வேட்டி, துண்டு, சேலை, ரவிக்கை ஆகியவற்றை வைத்திருப்பர்.

இது 'போழைப் பெட்டி' எனப்படும்.

இப்பெட்டியைச் சாமி வீட்டில் உத்திரத்தில் கட்டித் தொங்க விட்டிருப்பர்.

படைக்கும்போது கட்டவிழ்த்து எடுத்துக்கொள்வர்.

சிலர் ஆண்டுதோறும் படைப்பர்.

சிலர் விசேடம் செய்வதற்கு முன்போ, பின்போ படைப்பர்.

பிரார்த்தனைப் படைப்பும் உண்டு.

சாமி வீட்டில் வெள்ளிக்கிழமை விளக்கேற்றும்போது போழைப் பெட்டிக்கும் பூப்போட்டு சாமி கும்பிடுவர்.

போழைப் பெட்டியைப் படைப்பன்று காலையில் அவிழ்த்து, அதிலுள்ள உருப்படிகளை அலசிக் காயப்போடுவர்.

பழைய உருப்படிகளுடன் புதிய உருப்படிகளை வைத்துப் படைப்பதனால், அப் புது உருப்படிகளையும் அலசிக் காயப் போடுவர்.

மாலையில் அவற்றை மடித்து, சாமி வீட்டில் ஒரு தடுக்கில் வைப்பர்.

அவரவர் வழக்கப்படி சைவப் படைப்போ, அசைவப் படைப்போ செய்வர்.

அசைவப் படைப்பில் ஒரு கோழியைக் குழம்பு வைத்துப் படைப்பர். முட்டை பொரிப்பர்.

பாச்சோறு கிண்டி (பொங்கலில் பாலும், தேங்காய்ச்சில்லும் நறுக்கிப் போட்டுக் கிண்டுவது பாச்சோறு எனப்படும்), பணியாரம் சுட்டு, வள்ளிக்கிழங்கு பொரித்துப் படைப்பர்.

சாமி வீட்டில் ஆறு நுனிவாழை இலைகளைப் போட்டு, பள்ளையம் போட்டுப் படைப்பர்.

இலைகளில் கோழிக்கறி, முட்டை, கத்தரிக்காய், வாழைக்காய், வள்ளிக்கிழங்கு வைத்துப் படைப்பர்.

சோற்றை வடித்து, மறுநாள் நெய்ச்சோற்றுப் படைப்பிற்காக அதில் தண்ணீர் ஊற்றி வைப்பர்.

முதல்நாள் சோறு என அழைக்கப்படுவது மறுநாள் 'கஞ்சி' என அழைக்கப்படும்.

மறுநாள், அக்கஞ்சியில் மோர் ஊற்றி, சின்ன வெங்காயத்தை நறுக்கிப் போட்டு, எலுமிச்சை ஊறுகாயைப் பிசைந்து ஆறு இலைகளில் வைப்பர்.

மரக்கறிக்காய் தோசை (இது முட்டைத் தோசை எனப்படும்) சுட்டு, உப்புக்கண்டம் பொரித்து, அக்கஞ்சி இலைகளில் வைத்துப் படைப்பர். இது 'நெய்ச்சோற்றுப் படைப்பு' எனப்படும்.

பால், பழம், ஒரு கிண்ணத்தில் எண்ணெய், வேறொரு கிண்ணத்தில் சீயக்காய், மற்றொரு கிண்ணத்தில் அரைத்த மஞ்சள், ஒரு செம்பில் தண்ணீர், விபூதி, சந்தனம், குங்குமம் வைத்துப் படைப்பர்.

படைப்புக்கு மறுநாள் எண்ணெய், சீயக்காய், மஞ்சளைப் பயன்படுத்தி எல்லோரும் குளிப்பர்.

இறந்தவர் படத்திற்கும், தெய்வப் படங்களுக்கும் மாலை அணிவிப்பர்.

படைப்பு முடிந்தவுடன் போழைப் பெட்டியைக் கட்டி, சாமி வீட்டில் வைத்துவிடுவர்.

இதிலிருந்து முன்னோர்களைத் தெய்வமாகக் கொண்டாடுவது நகரத்தார் மரபு என்பது புலனாகிறது.

நகரத்தார் குலம் செழிக்கப் பெரும்புலவர் பாடுவார் முத்தப்பர் பாடியுள்ளார். இவை 5 பாடல்களாகும்.

இந்த 5 பாடல்களைப் 'பஞ்சாட்சர வர்க்க பூஷணம்' என்ற பெயரில் புதுவயல் ராம.ம.சு. ராமசாமி செட்டியார் உதவியால் 1925-ஆம் ஆண்டில் வெளிவந்துள்ளது.

சிவ மந்திரமாகிய 'நமசிவாய' என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரத்தில் ஒவ்வொரு எழுத்திற்கும் ஒரு பாடல் என்ற நிலையில் பாடப்பெற்ற சிறப்பினை உடையது இப்பாடல்கள்.

நகரத்தார் குலம் செழிக்கச் செய்யும் ஐந்து பாடல்கள் வருமாறு :

1. 'ந'ன்றே பெருக நவிலும்
குபேரர் நகர் வணிகர்
என்றே உலகம் புகழ்
அவர்க்கு ஈண்டு இருநிதியம்
நின்றே நிலவ அறமும்
கனமும் நெடிது பெறத்
தொன்றே சோழீசர் செயங்
கொண்டார் பாதம் துதிக்குதுமே
2. 'ம'ன்னும் பெருமை பெருகிக்
குபேரர் நகர் வணிகர்
என்னும் மகிமை உறவும்
வறியவர் கட்டு ஈந்திடவும்
பொன்னும் பொருளும் புவியும்
போகம் பொருந் திடவும்
துன்னும் சோழீசர் செயங்
கொண்டார் பாதம் துதிக்குதுமே
3. 'சி'வன் ஆலயமும் திருமால்
பணியும் சிறப் புறத்தான்
நவமாப் புதுக்கியும் ஆக்கியும்
மேலோர் நவிலும் நல்ல
தவமாம் இதெனத் தரணியில்
ஓங்கவும் தாங்கும் அகத்து
உவமா சோழீசர் செயங்
கொண்டார் பாதம் துதிக்குதுமே

4. 'வ'ந்தோர்க்கு உதவும் வணிகர்
 குபேரனாம் வள்ளலுக்கும்
 பிந்தார் தனத்தில் இவரே
 உலகில் பெரியர் எனச்
 சிந்தார் புரம் இளையாத்தங்குடியார்
 சிறப்புறவும்
 சொந்தார் சோழீசர் செயங்
 கொண்டார் பாதம் துதிக்குதுமே
5. 'ய'வனம், கலிங்கம், தமிழ்,
 சிங்களம், பல ஆண்டும் உள
 புவனம் எலாம் இவர்
 வர்த்தகம் ஓங்கவும் புண்ணியம்சேர்
 தவமும் தருமமும் தங்க
 வணிகர் தாம் பெறவும்
 துவச சோழீசர் செயங்
 கொண்டார் பாதம் துதிக்குதுமே

(தகவல் உதவி : முனைவர் மு. பழனியப்பன்)

(நன்றி : ஓக்கூர் அருள்மிகு சசிவர்ண விநாயகர்
 திருக்குட விழா மலர்)

நகரத்தார் சிறப்பு

நாடுவிட்டு நாடுசென்று நாட்டார் குணமறிந்து
 நல்லவரை, கெட்டவரை நயமாகப் பகுந்துணர்ந்து
 பாடுபடும் மக்களுக்கு பாங்காகப் பொருள்கொடுத்து
 அடக்கமாய் வாழ்ந்துவிட்டு, அதிகமாகப் பொருள் சேர்த்து
 தாய்நாடு திரும்பியவர் தனவணிகர் எம்குலத்தோர்

-கவியரசு கண்ணதாசன்

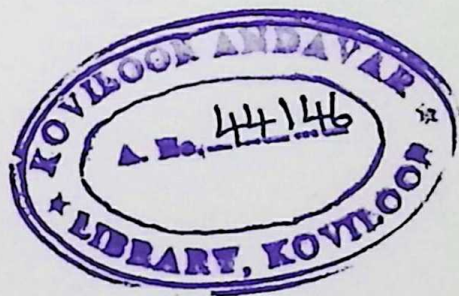
இந்நூல் எழுதத் துணைபுரிந்த நூல்கள்

1. நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் வரலாறு, பண்டிதமணி
2. செட்டிநாடும் செந்தமிழும், சோமலெ.
3. நகரத்தார் மரபும் பண்பாடும், மா. சந்திரமூர்த்தி.
4. நகரத்தார் வாழ்வியல், முனைவர் கரு.முத்தையா.

5. நகரத்தார் கலைக்களஞ்சியம்.
6. நகரத்தார் பெருமை, வெற்றியூர் அரு. சுந்தரம்.
7. நகரத்தார் திருமண நடைமுறை, பழ. அண்ணாமலை.
8. குடமுழுக்கு விழா மலர்கள்.
9. Rites of Passage for Nagarathar Children, Dr. Kalashreen
10. Castes and Tribes of South India-Edgar Thurstan.

இந்நூலாசிரியரின் பிற நூல்கள்

1. நகரத்தார் பெருமை
2. The Glory of Nagarathar
3. நகரத்தாரின் தமிழ்ப்பணிகள்
4. நகரக் கோயில்கள் ஒன்பதின் விவரங்களும் சிறப்புக்களும்
5. மெய்ப்பட்ட கனவு
6. தென்னிந்திய சிவாலாயங்கள்
7. சுந்தரர் கதை
8. காசுத்தன் கதை - 4 நூல்
9. சிந்திக்க வைக்கும் சிறுகதைகள்
10. கண்ணீர்க் கதைகள்
11. அறிவுட்டும் அற்புதக் கதைகள்
12. ஆனந்தி
13. தீப்பு
14. கற்கண்டுக் கவிதைகள்
15. அர்ச்சனைப் பூக்கள்
16. வளரும் உள்ளம்
17. பாப்பா பாடல்கள்
18. இனிய தமிழ் இலக்கணம்
19. பொதுக் கட்டுரைகள்
20. 108 திவ்ய தேசங்கள்

இந்நூலாசிரியரைப் பற்றி!

வெற்றியூர் அரு.சுந்தரம்

வெற்றியூர் கதிர்வேலன் செட்டியார் வீட்டில் அரு.கதி.அருணாசலம் செட்டியார்-சிவகாமி ஆச்சியின் மூத்த மகனாக 09-10-1944 -இல் பிறந்தார். மாத்தூர் கோயில் அரும்பாக் கூருடையார் பிரிவைச் சார்ந்தவர் இவர்.

நகரத்தார் சமூகத்தைப் பற்றி இதுவரை மூன்று நூல்கள் எழுதியுள்ளார். இம் மூன்று நூல்களையும் மணிமேகலைப் பிரசுரம் வெளியிட்டுள்ளது.

இந் நூல் இவருடைய 20-ஆவது நூலாகும். இன்னும் பல நூல்களை எழுத இவரை நாம் வாழ்த்துவோம்.

- பதிப்பகத்தார்.